

ΑΣΤΗΡ της ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Πάντα δοκιμάζετε, το Καλόν κατέχετε

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ - Εκδίδεται από το 1858

Στο τεύχος αυτό

Πιο Κοντά, πιο Καθαρά, πιο Ζωντανά	195
Η ανταμοιβή του Θεού	197
Ο Άδειος Τάφος και ο πρώτος πιστός της Ανάστασης του Ιησού Χριστού	200
Η οικονομική κρίση και η κυριαρχία του Θεού	204
Οι σημαντικότερες 40 μέρες της Ιστορίας	207
Τι λέει η Βίβλος σχετικά με την Υπομονή;	209
Γυναίκες Πρόσφυγες και Μετανάστριες	215
Ελληνικό Ιστορικό Ευαγγελικό Αρχείο	220

www.gec.gr/astir

ISSN 1106-4250

ΣΚΕΨΕΙΣ

Φεγγαροπερπατώντας

Τα είχε όλα και δεν είχε τίποτα. Ήταν περιζήτητος και αποκρουστικός, διάσημος και μόνος, ταλαντούχος και αυτοκαταστροφικός. Ήταν πάμπλουτος αλλά φτωχός. Έγινε παγκοσμίως γνωστός για το μοναδικό ταλέντο του στο τραγούδι και στο χορό. Τραγουδούσε με μοναδικό τρόπο χόρευε με τρόπο, που εφηύρε ο ίδιος, φεγγαροπερπατώντας (moonwalking).

Η ζωή του ήταν ο απόλυτος συνδυασμός δυστυχίας και επιτυχίας. Από μικρός σε ηλικία δέκα ετών έγινε όργανο αποκτήσεως πλούτου από τους γονείς του, και την ώρα που τα άλλα παιδιά έπαιζαν εκείνος με την απειλή της ζώνης του πατέρα του έκανε μουσικές πρόβες. Και έτσι άρχισε η ανέλιξη του σε αστέρα της ποπ μουσικής. Ο ναρκισσισμός του και η απογοήτευση της ζωής του δεν τον άφηναν όμως να ησυχάσει. Έβλεπε τον εαυτό του στον καθρέπτη, ένα μαύρο φτωχόπαιδο από το Γκάρι Ιντιάνα, ένα γιο μεταλλωρύχου και τον απεχθανόταν. Όταν πλούτισε, αποφάσισε να τον αλλάξει. Να γίνει λευκός με φίνα χαρακτηριστικά.

Μεταμορφώθηκε σε τέρας, σε άνθρωπο ελέφαντα, υπέβαλε το σώμα του σε απίστευτες ταλαιπωρίες, πλαστικές εγχειρήσεις και θεραπείες, ξεπέρασε τα άκρα και μεταμορφώθηκε σε ένα ον άφυλο, έκφυλο, τρομακτικό, αποκρουστικό. Αθεράπευτα νάρκισσος, απελπιστικά μόνος, εύθραυστος και αφελής, κενός, ματαιόδοξος, νεόπλουτος, ηττήθηκε στην άνιση και δραματική μάχη του με την δημοσιότητα -μία μάχη συνήθως χαμένη από χέρι. Στο τέλος ακόμα και οι περισσότεροι φίλοι και θαυμαστές του τον είχαν εγκαταλείψει ενθυμούμενοι τις παλιές του δόξες αλλά αποστρέφοντας το πρόσωπό τους από την αλλαγή που είχε επέλθει «μην δουν και φρίζουν».

Και μετά ήλθαν τα σκάνδαλα παιδοφιλίας, παράλληλα με την οικογένεια, τα παιδιά αγνώστου μητρός. Τι είναι αλήθεια από όλα αυτά κανείς δεν ξέρει, η αλήθεια είναι όμως ότι λόγω της ανύπαρκτης παιδικής του ηλικίας ήταν κάποιος

που αναζητούσε την τρυφερότητα και την παιδικότητα, ήθελε να είναι παιδί και να συναναστρέφεται με παιδιά.

Στα πενήντα του έχασε τη ζωή του ο Μάικλ Τζάκσον, ο βασιλιάς της ποπ μουσικής με το αναμφισβήτητο ταλέντο, που πούλησε 735 εκατομμύρια αντίτυπα ενόσ και μόνο δίσκου! Έρημος και δυστυχημένος. Έτσι για να μην υπάρχει ούτε μία περίπτωση που να μην επιβεβαιωθεί το ρητό (που όλοι λένε και κανείς δεν πιστεύει), ότι το χρήμα δεν φέρνει την ευτυχία.

Η κηδεία του (του και θρησκευτικώς ανακατεμένου Τζάκσον μεταξύ των μαρτύρων του Ιεχωβά και του Ισλάμ) άνοιξε με τον ύμνο Soon and very soon we are going to see the King, στα ελληνικά μεταφρασμένο ως εξής:

Έρχετ' η στιγμή που θα δω τον Λυτρωτή
Τι γλυκιά χαρά που θα δω τον Λυτρωτή
Αλληλούια αλληλούια
που θα δω τον Λυτρωτή

Κάποιος άλλος πριν από χιλιάδες χρόνια φιλοσοφεί στο βιβλίο του Εκκλησιαστή στην Αγία Γραφή. Είχε όλο τον πλούτο του κόσμου, όλη την γνώση, τα ωραιότερα παλάτια και τις ελκυστικότερες γυναίκες στα πόδια του. Επαναλαμβάνει το «ματαιότης, ματαιοτήτων τα πάντα ματαιότης». Όλα λείει ο Σολομών ο βασιλιάς είναι ματαιότητα, όλα, γιατί να θυμάσαι τον Πλάστη σου από τα νιάτα σου γιατί στα γεράματα ούτε αυτό μπορείς να κάνεις.

Η κατάληξη όλων μας είναι γνωστή, ας φροντίσουμε με την πίστη στον Ιησού Χριστό αυτή η κατάληξη να οδηγήσει στην αγκαλιά του Θεού, και όχι στη "χώρα του ποτέ" (neverland), ονομασία που έδωσε ο Μάικλ Τζάκσον στο ράντσο του, παρμένη από έναν χαρακτήρα των κινουμένων σχεδίων, τον Πήτερ Παν που αρνιόταν να μεγαλώσει σε ηλικία. Εξέφραζε την πικρή πραγματικότητα στην οποία ζούσε.

ΑΣΤΗΡ της ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Εκδίδεται από το 1858

"Πάντα δοκιμάζετε
το καλόν κατέχετε"

Α΄ Θεσα. 5: 21

www.gec.gr/astir

Λεωφ. Αμαλίας 50, 105 58 Αθήνα
Τηλ.: 210 3231079 - Fax: 210 3316 577
email: astir@gec.gr

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ:
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ:
Ιωάννης Τσεβάς

ΔΡΥΤΗΣ:
Μιχ. Δ. Καλοποθάκης (1858-1911)

ΔΙΑΤΕΛΕΣΑΝΤΕΣ ΕΚΔΟΤΕΣ:
Δημ. Μ. Καλοποθάκης (1911-1946)
Μιχ. Β. Κυριακάκης (1946-1989)
Γ. Τασιογλου (1989-1990)
Φ. Β. Καμπούροπουλος (1991-2002)

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ:
Γ. Αδάμ, Τιμ. Αναστασιάδης,
Ε. Αντωνιάδου, Παν. Κανταρτζής,
Αντ. Κουλούρης, Μελ. Μελετιάδης,
Παρ. Παπαγεωργίου,
Ιω. Σακινιδου, Ιωάν. Τσεβάς

ΕΠΙΜΕΛΗΤΕΣ:
Σειράς «Λόγος»: Λ. Κολλάρος
Ειδικών αφιερωμάτων: Μελ. Μελετιάδης
Ποίηση, Προσευχές: Λιλ. Βαλαή

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ: Στέλιος Παπαβασιλείου
ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ: Έρση Αντωνιάδου
ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟ: Παναγιώτης Τας
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μυρτώ Σακινιδου
ΔΙΕΚΠΕΡΑΙΩΣΗ: Γιώργος Σώζος

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ-ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ: Μαίρη Αλγάγιαλη
Λεωφ. Αμαλίας 50 - 105 58 Αθήνα
ΑΡΙΘΜ. ΛΟΓ. ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
EUR 51 44-043494-503 (Στ. Παπαβασιλείου)
IBAN: GR93 0172 1440 0051 4404 3494 503
BIC: PIRBGR33

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ:
Βοστώνης: Τάκης Τσανκλίδης
Θεσ/νίκης: Δημήτρης Σοφός
Κατερίνης: Πάρις Παπαγεωργίου
Κέρκυρας: Βέτα Παντελιού
Κύπρου: Δέσποινα Μελετιάδου
Χαλκίδας: Νίκος Παντελής

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Εσωτερικό & Κύπρος € 10
Ευρώπη: € 26 - ΗΠΑ USD 30
Καναδάς, Αυστραλία κ.λπ. Δολ. 40

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ: € 1,00

ISSN 1106-4250

Τα ευνοήματα άρθρα απηχούν τις απόψεις των συγγραφέων. Η σύνταξη του περιοδικού διαπρέπει το δικαίωμα να κάνει συντομεύσεις ή διορθώσεις στα προς δημοσίευση κείμενα. Τα χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.

Πιο Κοντά - Πιο Καθαρά - Πιο Ζωντανά

του Λεωνίδα Κολλάρου

«Διότι οι λέγοντες τοιαύτα, δεικνύουσιν ότι ζητούσι πατρίδα [...] Τώρα όμως επιθυμούσι καλύτεραν, τουτέστιν επουράνιον· δια τούτο ο Θεός δεν επαισχύνεται αυτούς, να λέγηται Θεός αυτών· διότι ητοίμασε δι' αυτούς πόλιν»

Εβρ. ια': 14-16

«...διότι είναι πλησιεστέρα εις ημάς η σωτηρία παρ' ότε επιστεύσαμεν»

Ρωμ. ιγ': 11

Πράγματι είναι η σωτηρία μας πιο κοντά από ό τι την ημέρα που πιστέψαμε; Ναι, πράγματι. Έχουμε ήδη προχωρήσει αρκετό δρόμο στο ταξίδι μας, η μέρα που δεχθήκαμε τη σωτηρία φαίνεται πολύ μακριά πίσω μας, και το φως της αιώνιας δόξας είναι πλέον τόσο κοντά, και αστράφτει τόσο εκτυφλωτικά που κάπως αναγκαζόμαστε να σηκώσουμε την παλάμη μας πάνω από τα μάτια μας προκειμένου να κοιτάξουμε είτε προς την ευλογημένη μέρα της αρχικής μας επιστροφής, είτε να ατενίσουμε προς τα εμπρός εκεί που είναι φυτεμένος ο αιώνιος παράδεισος στη χώρα του Θεού.

Φαίνεται ότι αυτό το συγκεκριμένο ταξίδι διαφέρει από όλα τα άλλα αφού το τέλος κάθε όμορφου ταξιδιού στον κόσμο αυτό φέρνει αναπόφευκτα και κάποια λύπη μαζί του, επειδή κάτι το ωραίο ήρθε στο τέλος του, ενώ στο ταξίδι των οδοιπόρων προς την ουράνια Σιών η χαρά πλημμυρίζει την καρδιά των πιστών όσο αυτοί οι ταξιδιώτες αισθάνονται ότι το ταξίδι πλησιάζει στο τέλος του. Η σωτήρια αγαθότητα του Θεού «ετοίμασε», λέει, «γι' αυτούς πόλη». Αυτή είναι μια χώρα που ζωγραφίζεται μόνο στις σελίδες της Βίβλου, και είναι τόσο σπάνια ζωγραφική που δεν υπάρχει άλλος πίνακας με την ακριβή και αληθινή περιγραφή της ούτε σε ολόκληρο τον κόσμο, αν και λόγω της αδυναμίας της ανθρώπινης γλώσσας, και τις περιορισμένες δυνατότητες της ανθρώπινης εμπειρίας, αυτή η περιγραφή δεν φτάνει παρά μόνο στους πρόποδες της αληθινής της δόξας και όχι στην κορφή.

Την χώρα όμως αυτή, που δεν παραλείπει ο απόστολος να την περιγράψει ως «επουράνιον», οι πιστοί της Παλαιάς Διαθήκης, για τους οποίους μιλά εδώ ο απόστολος, την θεωρούν «πατρίδα», και την οποία μάλιστα «ζητούσι». Φυσικά αυτή η χώρα δεν προορίζεται μόνο για εκείνους, αλλά και για τους πιστούς της Καινής Διαθήκης, αφού ο απόστολος λέει ότι ο Θεός πρόβλεψε κάτι καλύτερο και για μας, για να μη λάβουν μια τελειότητα από την οποία θα απουσιάζουμε εμείς (Εβρ.ια'40).

ΜΕ ΤΗ ΔΥΣΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Όσο οι μαθητές του Ιησού βαδίζουν προς τη χώρα αυτή που τους ετοιμάζει ο Θεός, και όσο περισσότερο την πλησιάζουν φαίνεται ότι τόσο πιο έντονα η καρδιά τους φλέγεται από την αίσθηση της αιώνιας μακαριότητας, τρυφής και τέρψης που θα απολαύσουν. Όσο σιγά-σιγά πλησιάζουν και διακρίνουν το σκοτεινό ποτάμι, τόσο η αντίπερα όχθη φαίνεται πιο καθαρά, και η ανοιχτή πύλη και τα διαφανή τείχη της αφήνουν προκαταβολικά το έκπληκτο βλέμμα των πιστών να περιεργαστεί τις αιώνιες λάμπεις της δόξας της. Όσο μικραίνει αυτή η απόσταση, τόσο περισσότερο γίνεται ευκρινής η θέα της. Αυτή ήταν η εμπειρία του Παύλου, όταν αντιμετώπιζε πλέον με τον έσχατο εχθρό, μας εκμυστηρεύεται το συγκεκριμένο λιβάδι όπου άφηγε να βοσκήσει η σκέψη του: «του λοιπού μένει εις εμέ ο της δικαιοσύνης στέφανος». Φαίνεται καθαρά από τις επιστολές που έγραψε ο Παύλος και ο Πέτρος προς τη δύση της επίγειας ζωής τους ότι είχαν μια έντονη πρόγευση της μαγευτικής ουράνιας χώρας ήδη από τη ζωή αυτή. Για μεν τον Παύλο αυτό φαίνεται στην προς Φιλιππησίους επιστολή κατά την πρώτη φυλάκισή του στη Ρώμη, και στην δεύτερη προς Τιμόθεο κατά τη δεύτερη φυλάκισή του στη Ρώμη, για δε τον Πέτρο γίνεται σαφές από τη δεύτερη επιστολή του. Δεν διεκδικούσαν όμως το μονοπώλιο αυτής της πρόγευσης της άνω χώρας που απήλαυσαν προς το τέλος της ζωής, διότι ο Κύριος όρισε το τελευταίο στάδιο της επί γης πορείας του Χριστιανού να περνάει από ένα τοπίο που αντανακλά κάτι από την εξωτικότητα της χώρας πέραν του ποταμού. Και τούτο διότι το Πνεύμα το Άγιο έχει σχεδόν ολοκληρώσει το έργο της πνευματικής ωρίμανσης του πιστού, έχει μορφώσει την αγιότητά του, ώστε αυτή να μοιάζει με την αγιότητα του Χριστού τόσο όσο ποτέ στο παρελθόν, και έχει ελκύσει το φρόνημά του στα αληθινά και τα αιώνια με τρόπο που ο πιστός δεν αισθάνεται τόσο τα κεντρίσματα των παραστάσεων της ζωής αυτής όσο το χάιδεμα της άλλης.

Έτσι, σιγά-σιγά, αφήνει πίσω του τις μάχες, αφήνει πίσω του τις αμφιβολίες σχετικά με την βεβαιότητα

της σωτηρίας του, και πλημμυρίζεται όλο και πιο δυνατά με το αίσθημα της ευλογημένης βεβαιότητας, μάλιστα είναι τόσο μακριά από το κάστρο της αμφιβολίας, στο οποίο για πολύ ή λίγο καιρό ήταν φυλακισμένος, είναι τόσο μακριά λοιπόν από αυτό που μόλις και μετά βίας μπορεί να το διακρίνει στον ορίζοντα του παρελθόντος. Πέρασε πια από την έρημο της ζωής αυτής, από πολλές παγίδες του εχθρού, από σκοτεινές κοιλάδες όπου βασιλεύε η εικόνα του κρανίου, από κακοτοπιές λαθών, πτώσεων και αμαρτιών, από τα οποία όλα τον ελευθέρωσε ο Κύριος της αιώνιας χώρας, και τον ικάνωσε να συνεχίσει το ταξίδι του μέχρι αυτή τη στιγμή (Ησα.ξγ'7-14). Τώρα μπαίνει σιγά-σιγά σε μια καινούργια περιοχή που μοιάζει πολύ με τον παράδεισο του Θεού, και του φαίνεται σαν όνειρο. Η ευδοκία του Κυρίου είναι εμφανής στην τοποθεσία αυτή (Ησα.μβ'4). Ο Κύριος του τόπου όρισε αυτό το τμήμα να είναι μέρος ευφροσύνης και αναψυχής για τους πιστούς ταξιδιώτες (μβ'5)· μέρος όπου μπορούν να αναπαυθούν για λίγο και να απολαύσουν όλα τα αγαθά που υπάρχουν στον τόπο αυτό και που είναι για την ευλογία της ψυχής τους. Υπάρχουν αμπέλια που σαν την εσωτερική ευφροσύνη δίνουν σταφύλια που κάνουν εύθυμη την καρδιά του πιστού καθώς τα τρυγάνε και πίνουν τον χυμό τους (μβ'9)· υπάρχουν περιβόλια γεμάτα άφθονους καρπούς που κάνει εντύπωση στον Χριστιανό πόσο γλυκείς είναι (Άσμα β'3-5), μάλιστα από ότι μπορεί να θυμηθεί μια ή δύο φορές μόνο στο παρελθόν έχει ξαναγευθεί τέτοια γλυκύτητα, από δένδρα που ανήκαν στον ίδιο Κύριο. Το άρωμα που εκπέμπουν όλα αυτά τα δέντρα μαζί είναι τόσο ευωδιαστό που του θυμίζει έντονα το άρωμα του Χριστού και της σωτηρίας (β'13). Εδώ όλα τα δένδρα της ελπίδας έχουν χοντρό κορμό που όσο αέρας κι' αν φυσάει τα ίδια δεν λυγίζουν παρά μόνο λίγο τα κλωνάρια τους (Ρωμ.ιε'13). Το νερό δεν είναι σπάνιο στο τόπο αυτό, και μάλιστα όπου και αν σταθείς μπορείς να ακούσεις το γλυκό κελάρυσμά του αφού είναι σίγουρο ότι κάποιο ρυάκι υπάρχει κοντά καθώς αυτό είναι το σχέδιο του Κυρίου για τον τόπο αυτό της τελικής αναψυχής των πιστών πριν την είσοδό τους στην αιώνια δόξα (Ησα.μα'18). Έτσι ο κάθε πιστός εύκολα μπορεί να σκύψει και να πει από αυτό που είναι γάργαρα και που συνδέεται με κάποια φυσικά κανάλια με το ποτάμι της ζωής που δεν είναι και πολύ μακριά από εδώ, αν και η κύρια ροή του είναι από την άλλη πλευρά του Ιορδάνη, και θα πιουν από αυτό όταν περάσουν και τον Ιορδάνη και θα μπουν στη γη της επαγγελίας (Αποκ.κα'6). Επίσης το φως στην περιοχή της δύσης της ζωής του πιστού είναι λαμπρό και δυνατό, όχι διότι ο ήλιος της ζωής λάμπει πιο δυνατά, αλλά διότι η άλλη χώρα προς την οποία βαδίζει είναι τόσο κοντά και έτσι αρκετό από το δικό της άκτιστο φως λούζει και τις παρυφές της δικής του επίγειας ζωής. Μάλιστα τώρα μπορεί να βλέπει καθαρότερα αυτά που κάποτε μπορούσε να βλέπει μόνο αμυδρά, να διακρίνει τα χαρακτηριστικά της πόλης που έχει τα θεμέλια, να διακρίνει τα αγγελικά πνεύματα που αποστέλλονται αδιαλείπτως προς βοήθεια εκείνων που πρόκειται να κληρονομήσουν σωτηρία, να κοιτάζει την χαρά εκείνων που βρίσκονται εκεί. Μπορεί να βλέπει σε κάποιο μικρό μόνο βαθμό τη δόξα της, που όμως έστω και έτσι είναι τόσο εκτυφλωτική που αναγκάζεται να την βλέπει μόνο χρησιμοποιώντας ένα κάτοπτρο (Β'Κορ.γ'18). Έτσι ψάλλει και λέει:

Εγεύθηκα λίγη απ' τη χαρά
που με προσμένει ψηλά,
εκεί όπου τον Λυτρωτή μου πια
θα βλέπω αιώνια, θα βλέπω αιώνια.

(ύμνος 222)

Η χώρα που αφήνει πίσω του τώρα του φαίνεται τόσο φτωχή, τόσο σκοτεινή, τόσο άθλια. Πάντα του φαινόταν έτσι από τότε που ξεκίνησε το ταξίδι της πίστεως, αλλά τώρα που μπορεί να την συγκρίνει πιο καλά με την παρούσα εμπειρία του και την χώρα στην οποία ελπίζει σύντομα να περάσει, του φαίνεται ακόμα πιο ανάξια λόγου. Δεν μπορεί να καταλάβει γιατί τόσο αμέτρητα πλήθη μένουν τόσο πιστά στη χώρα της ζωής αυτής, και προσηλωμένοι σ' αυτήν μέχρι θανάτου προς καταδίκη της ψυχής.

ΕΥΝΟΗΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΑΠΟ ΠΑΛΙΕΣ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ

Οι απολαύσεις σε αυτό το τελευταίο τμήμα της ζωής, και η ομορφιά αυτής της περιοχής οφείλεται απ' ενός μεν στην φροντίδα του Κυρίου αυτού του τόπου να διαμορφωθεί με τρόπο που να γεμίζει με ευφροσύνη τις ψυχές εκείνων που ταξιδεύουν προς την Σιών. Ο Κύριος ενδιαφέρεται οι πιστοί να έχουν μια πρόγευση των άνω προς το τέλος του ταξιδιού τους εδώ κάτω επειδή, έχοντας σχεδόν τελειώσει με τις μάχες της ζωής αυτής, μπορούν πιο απερίσπαστα να ασχοληθούν με αυτά που είναι προς ευφροσύνη της ψυχής. Απ' ετέρου, οφείλονται σε καθαρότερη θεώρηση της επικείμενης δόξας. Το βλέμμα του κάθε πιστού πρέπει να είναι πάντα προς τα άνω, αλλά ιδιαίτερα εκείνων που είναι χρονικά πιο κοντά σε αυτά. Εκεί βρίσκεται ο Σωτήρας τους τον οποίο προσδοκούν να συναντήσουν, να τον θαυμάσουν, και να τον λατρεύσουν με τρόπο που δεν μπόρεσαν ποτέ να το κάνουν στην χώρα αυτή εδώ κάτω. Αν η χαρά μας σε όλο το διάστημα της παροικίας μας στον κόσμο αυτό ήταν ο Χριστός, τότε σίγουρα αυτή η χαρά πρέπει να είναι μεγαλύτερη τώρα που η συνάντησή μας με Αυτόν είναι πιο κοντά παρά ποτέ. Η δύση της ζωής μπορεί να είναι αιτία κατάθλιψης για τους μη έχοντας ελπίδα, αλλά είναι αιτία αναζωπύρωσης της ελπίδας για όσους ελπίζουν σύντομα να δουν τον εράσμιο της ψυχής τους.

Υπάρχει όμως και ένας άλλος λόγος που το τοπίο στο τέλος της εν Χριστώ ζωής είναι τόσο εύφορο και ευφρόσυνο: αυτός ο λόγος είναι όλη η συσσωρευμένη εμπειρία της αγαθότητας και πιστότητας του Κυρίου απέναντί μας με την οποία μας με ασπίδα μας προστάτεψε από όλα τα βέλη του εχθρού. Η καρδιά των νέων πιστών ίσως να έχει κτυποκάρδι για το πώς θα εξελιχθούν οι μάχες που τον περιμένουν στο μέλλον· η καρδιά των παλαιμάχων είναι ήρεμη. Το μυστικό της ηρεμίας τους είναι η προηγούμενη εμπειρία τους. «Αφού ο Κύριός μου», σκέφτεται «με βοήθησε μέχρι τούδε, τότε σίγουρα θα με κρατήσει μέχρι 'κει».

Ευλογημένη αυτή η περιοχή, που από τόσο κοντά, μπορούμε να βλέπουμε τόσο καθαρά, τόσο ζωντανά, την εκεί!

Ο κ. Λ. Κολλάρος είναι κήρυκας του Ευαγγελίου στην Ε.Ε.Ε. Ιωαννίνων.

Η ανταμοιβή του Θεού

του αιδ. Γιώργου Αδάμ

Επιστολή Ιακώβου 1:12

Μακάριος ο άνθρωπος που δέχεται με υπομονή τις δοκιμασίες! Γιατί, αν τις υποστεί με επιτυχία, θα κερδίσει το βραβείο της αιώνιας ζωής, που υποσχέθηκε ο Θεός σ' όσους τον αγαπούν

(NMB)

Τι σημαίνει μακάριος; Συνήθως νομίζουμε πως είναι ο «ευτυχισμένος». Είναι αλήθεια, βέβαια, ότι ο χριστιανός είναι ευτυχισμένος. Στην επί του όρους ομιλία όμως, του Χριστού (Ματθ. 5-7), στους «Μακαρισμούς» όπως είναι γνωστοί, αλλά και στην επιστολή Ιακώβου, «μακάριος» σημαίνει κάτι πολύ βαθύτερο. Θα ήταν φτωχή ερμηνεία των λόγων του Χριστού αν αποδίδαμε πως «ευτυχισμένοι» είναι οι φτωχοί τω πνεύματι, ή «ευτυχισμένοι» είναι οι ειρηνοποιοί. Θα ήταν φτωχό γιατί η ευτυχία είναι «υποκειμενική», συχνά σχετίζεται με το πως αισθανόμαστε εμείς για τον εαυτό μας ή πως ερμηνεύουμε τις περιστάσεις μας, ή ακόμη πως αντιδρούμε στο χάσμα ανάμεσα σε αυτό που θέλουμε και αυτό που έχουμε, ανάμεσα στην επιθυμία και την πραγματικότητα.

Μακαριότητα ή ευτυχία;

Αυτοί που εκδίδουν το περιοδικό Psychology Today¹ δημοσίευσαν κάποτε ένα ερωτηματολόγιο που είχε φτιαχτεί με τέτοιο τρόπο ώστε στο τέλος να δίνει απάντηση στις ερωτήσεις: Τι είναι η ευτυχία, και πως την αποκτάμε; Ανακάλυψαν πως για πολλούς ανθρώπους «η επιδίωξη της ευτυχίας είναι, σαν να κυνηγάς μια μαύρη γάτα, σε ένα σκοτεινό δωμάτιο, τα μεσάνυχτα, χωρίς να είσαι σίγουρος αν πράγματι η γάτα είναι εκεί». Για παράδειγμα ένας από αυτούς που ρωτήθηκαν, όταν έφτασαν στην ερώτηση για την ευτυχία είπε: «Δεν ξέρω. Συμπλήρωσα το ερωτηματολόγιο. Νομίζω είμαι ευτυχισμένος. Σας παρακαλώ να γίνετε πιο συγκεκριμένοι».

Το άρθρο αυτό επίσης έδειξε πως πολύ λίγα πράγματα σχετίζονται άμεσα με την ευτυχία. Τα χρήματα δεν είχαν μεγάλη σχέση. Άνθρωποι που δύσκολα τα έβγαζαν με τα οικονομικά τους, θεωρούσαν πως τα χρήματα έφεραν ευτυχία. Το όνειρό τους, λοιπόν, ήταν να κερδίσουν το λαχείο. Από την άλλη όμως, κι οι πλούσιοι δεν ήταν ικανοποιημένοι. Επίσης, η γεωγραφία (ο τόπος διαβίωσης) δεν επηρέαζε σημαντικά την ευτυχία, ούτε το φύλο (αν ήταν άνδρες ή γυναίκες). Η απόλαυση διάφορων διασκεδάσεων δεν έφερνε ευτυχία. Πράγματι, μπορεί να πάμε και να ακούσουμε την καλύτερη συναυλία, και να διασκεδάσουμε πραγματικά, αλλά όταν επιστρέψουμε σπίτι, ή την Δευτέρα το πρωί όταν πάμε στην δουλειά ή στο σχολείο να έχουμε το ίδιο κρύο κενό μέσα μας.

Αυτό συμβαίνει γιατί η ευτυχία σημαίνει διαφορετικά πράγ-

ματα για διαφορετικούς ανθρώπους. Είναι υποκειμενική. Ο Νίκος Δήμου, στο βιβλίο του, η Δυστυχία του να είσαι Έλληνας, γράφει «Ορίζουμε την ευτυχία την (συνήθως προσωρινή) κατάσταση όπου η πραγματικότητα συμπίπτει με τις επιθυμίες μας». Από την ανθρώπινη πλευρά, είναι σωστή γενικά αυτή η σκέψη. Για αυτό και η ευτυχία, με αυτόν τον τρόπο όταν ορίζεται, δεν μπορεί παρά να είναι υποκειμενική.

Ίσως γι' αυτό και ο Ιησούς Χριστός δεν χρησιμοποιεί αυτήν την λέξη στους μακαρισμούς, όπως και ο Ιάκωβος. Αντίθετα και στις δύο περιπτώσεις χρησιμοποιείται η λέξη μακάριος. «Μακάριος άνθρωπος ο οποίος υπομένει πειρασμό».

Στην Αγία Γραφή, η μακαριότητα δεν σχετίζεται με το πώς βλέπουμε εμείς τον εαυτό μας και τη ζωή μας, αλλά με το πώς ο Θεός μας βλέπει, δεν αφορά τις περιστάσεις μας, αλλά το ότι είμαστε ευλογημένοι από το Θεό.

Τόσο ο Ιησούς Χριστός (στους Μακαρισμούς), όσο και ο Ιάκωβος εκφράζουν μια γνώμη εξ' ονόματος του Θεού, που είναι αντικειμενική γι' αυτούς τους ανθρώπους. Διακηρύσσονται κάποιοι μακάριοι, όχι ανάλογα με το πώς αισθάνονται και σκέφτονται οι ίδιοι για τους εαυτούς τους, αλλά ανάλογα με το πώς ο Θεός σκέφτεται για αυτούς, επειδή μέσα τους υπάρχουν αρετές και χαρακτηριστικά που στα μάτια του Θεού τους καθιστούν μακάριους. Είναι μακάριοι, όχι επειδή αισθάνονται ωραία, αλλά επειδή έχουν την ευλογία του Θεού στη ζωή τους. Για τον χριστιανό, εν τέλει, «ευτυχία» είναι να τον ονομάζει ο Θεός μακάριο!

Η μακαριότητα έχει την έννοια της βαθειάς εσωτερικής χαράς και ικανοποίησης, μιας χαράς που μόνο ο Θεός μπορεί να χαρίσει σε αυτούς που είναι πιστοί σε Αυτόν. Μακαριότητα είναι η ευλογία που δίνει ο Θεός στη ζωή μας, όταν είναι ευχαριστημένος επειδή Τον υπακούμε.

Γιατί είναι σημαντικό να με θεωρεί ο Θεός «μακάριο»;

Πρέπει όμως, να σκάψουμε βαθύτερα. Η μακαριότητα είναι κάτι απτό, είναι κάτι που «πιάνεται»; Σε τι με ωφελεί σήμερα; Αλλάζει τη ζωή μου; Σε τι με βοηθάει να ξέρω πως ο Θεός με θεωρεί μακάριο;

Δεν υπάρχει ίσως πιο πολύτιμο πράγμα στη ζωή αυτή από το να είναι ο Θεός ευχαριστημένος μαζί μας. Ως επαγγελματίες, ξέρουμε καλά τι σημαίνει το αφεντικό ή οι προϊστάμενοι, ή οι πελάτες μας, να είναι ευχαριστημένοι μαζί μας. Ακόμη περισσότερο, οι άνθρωποι που αγαπάμε, η οικογένειά μας, οι φίλοι μας, θέλουμε την επιδοκμασία τους. Πόσο περισσότερο πρέπει να το θέλουμε αυτό για το Θεό! Ο Χριστός είναι Αυτός που δίνει νόημα, σκοπό και συνέχεια στη ζωή. Επιπλέον θα έρθει μια μέρα που όλοι θα σταθούμε μπροστά στο Χριστό. Αν λοιπόν, κάποιου η γνώμη πρέπει να βαρύνει στην καρδιά μας, αυτή είναι η γνώμη εκείνου που έχει την τελική εξουσία στην ψυχή μας.

Η επίγεια ζωή μας είναι ατμός, «σήμερα είμαστε και αύριο

δεν είμαστε». Η αιωνιότητα όμως, δεν τελειώνει ποτέ. Πρέπει να θέλω ο Θεός που με αγαπάει, που έδωσε το Χριστό να πεθάνει για μένα, που με φροντίζει κάθε μέρα, να είναι ευχαριστημένος μαζί μου. Θέλω ο Θεός να με ευλογεί. Θέλω να είμαι μακάριος, δηλαδή ευλογημένος, στα δικά Του μάτια.

Το μονοπάτι της μακαριότητας: υπομονή στη δοκιμασία

Για να είμαι λοιπόν, ευλογημένος στα μάτια του Θεού, αυτό σημαίνει πως στον καιρό του πειρασμού θα κάνω υπομονή! Να θυμηθούμε πως η υπομονή του χριστιανού δεν είναι η μίζερη παθητική αποδοχή δυσάρεστων καταστάσεων. Υπομονή σημαίνει να κάνω αυτό που θέλει ο Θεός, κάτω από οποιοδήποτε συνθήκες, ακόμη και όταν μου είναι δύσκολο.

Ο Χριστός υπέμεινε σταυρό, περιφρονώντας την ντροπή γιατί ήθελε να κάνει το θέλημα του Πατέρα. Δεν το έκανε με το ζόρι, αλλά ηθελημένα. Η υπομονή περιλαμβάνει την καρτεριά, αλλά δεν είναι μίζερη καρτεριά. Είναι καρτεριά με σκοπό να φερθώ όπως ο Θεός θέλει, για να επιτύχω κάτι πολύ μεγαλύτερο κι ανώτερο.

Χρειάζομαι την υπομονή, λοιπόν, όταν βρίσκομαι σε πειρασμούς, όταν δηλαδή έρχεται η αμφισβήτηση, για αυτό που ο Θεός είναι ή θέλει. Θυμάστε τι είπε το φίδι στην Εύα; 'Όχι βέβαια! Δε θα πεθάνετε' ξέρει όμως ο Θεός ότι την ημέρα που θα φάτε απ' αυτό, θα ανοιχτούν τα μάτια σας και θα γίνετε σαν θεοί, και θα γνωρίζετε το καλό και το κακό (Γένεση 3:4β-5, NMB). Δηλαδή, 'Δε σας λέει αλήθεια ο Θεός, τα παραλέει, σας εκμεταλλεύεται, μην τον πιστεύετε'. Και η Εύα άρχισε να το σκέφτεται.

Το ίδιο κάνει πάντα ο σατανάς. Εισηγείται την αμφιβολία.

-Δεν μπορεί να πηγαίνεις σήμερα με το σταυρό στο χέρι! Θα σε φάνε.

-Ο κόσμος προχωράει, αυτά που έλεγε η Εκκλησία πρέπει να αλλάξουν, ο κόσμος αλλάζει.

-Η Αγία Γραφή γράφτηκε με τα δεδομένα εκείνης της εποχής. Ο κόσμος όμως σήμερα δεν είναι ίδιος.

-Τι Θεός είναι αυτός που μας στερεί τις απολαύσεις της ζωής; Αυτά που κάνουν όλοι; Γιατί όχι κι εμείς;

Τι σημαίνει να κάνω υπομονή στις δοκιμασίες;

Ο πειρασμός, είτε αφορά δοκιμασίες είτε ηθικά θέματα, επιτίθεται στο χαρακτήρα του Θεού, στην αγαθότητά του, στην σοφία του, στη δύναμή του. Όταν όμως μένω πιστός στο Θεό και κάνω αυτό που θέλει, ο Θεός με θεωρεί μακάριο.

Οι τρεις φίλοι στο βιβλίο του Δανιήλ, υπέμειναν τον πειρασμό να χάσουν τη ζωή τους. Έκαναν αυτό που ο Θεός ήθελε. Είψαν αλήθεια, Σεδράχ, Μισάχ και Αβεδ-Νεγώ, ότι δε λατρεύετε τους θεούς μου και δεν προσκυνάτε το χρυσό άγαλμα που έστησα; (Δαν. 3:13, NMB); Αυτή ήταν η ερώτηση του Ναβουχοδονόσορα. Τι απάντησαν; «Βασιλιά, εμείς δεν έχουμε ανάγκη να προβάλλουμε καμιά δικαιολογία. Αν μας συμβεί κάτι τέτοιο, ο Θεός, που εμείς λατρεύουμε, μπορεί να μας βγάλει από το φλογερό καμίνι και να μας γλιτώσει έτσι από την εξουσία σου. Αλλά κι αν αυτό δε γίνει, πρέπει να ξέρεις, βασιλιά, ότι εμείς τους θεούς σου δεν τους λατρεύουμε και το χρυσό άγαλμα που έστησες δεν το προσκυνάμε» (Δαν. 4:16-18).

Ποιο ήταν το αποτέλεσμα; Τι τους είπε ο βασιλιάς; Δεν τους επαίνεσε για τον σταθερό χαρακτήρα τους. Δεν τους χαρίστηκε!

Τότε ο Ναβουχοδονόσορ θύμωσε πολύ εναντίον του Σεδράχ, του Μισάχ και του Αβεδ-Νεγώ και η όψη του αλλοιώθηκε. Αμέσως διέταξε να κάψουν το καμίνι επτά φορές περισσότερο απ' ό,τι χρειαζόταν. (Δανιήλ 4:19).

Τι θα κάναμε εμείς; Όταν έχεις απέναντί σου το αφεντικό και σου λέει, «ή θα αλλάξεις τα νούμερα στα βιβλία ή θα χάσεις τη δουλειά σου;». Τι κάνεις όταν έρχεται η αρρώστια, ο φόβος, η οικονομική καταστροφή, το ηθικό δίλημμα, ο σεξουαλικός πειρασμός, ο εγωισμός, η περηφάνια; «Μακάριος άνήρ ὅς ὑπομένει πειρασμόν».

Θυμηθείτε τον Ιώβ. Πώς αντέχεις όταν έχεις χάσει την περιουσία σου, μετά χάνεις και όλα τα παιδιά σου, και το τέλος χάνεις και την υγεία σου, κι έρχεται ο πιο κοντινός σου άνθρωπος, από τον οποίο περιμένεις να σε στηρίξει και αντί να σε στηρίξει σε συμβουλεύει να χάσεις την πίστη σου στο Θεό; Ακόμα επιμένεις στην ευσέβειά σου; Βλαστήμα το Θεό και πέθανε! (Ιώβ 2:9, NMB).

Πώς άντεξε ο Ιώβ; Άντεξε γιατί δεν άλλαξε μέσα του για το ποιος είναι ο Θεός. Δεν ενέδωσε σε αυτόν τον πειρασμό: Τότε σηκώθηκε ο Ιώβ και ξέσκισε το μανδύα του· ξύρισε το κεφάλι του κι έπεσε καταγής. Προσκυνούσε κι έλεγε:

«Γυμνός απ' την κοιλιά βγήκα της μάνας μου,
γυμνός και θα γυρίσω πίσω στη μάνα γη.

Ο Κύριος όλα τα 'δωσε,

ο Κύριος και τα πήρε πίσω·

Ευλογημένο να 'ναι τ' όνομά του!»

Έτσι, παρ' όλες αυτές τις συμφορές, ο Ιώβ δεν αμάρτησε και δεν ξεστόμισε τίποτα το ανάρμοστο ενάντια στο Θεό. (Ιώβ 1:20-22, NMB).

Τι κάνει ένας άνθρωπος που βρίσκεται σε τέτοιο πειρασμό μπροστά; Ο Ιώβ προσκύνησε, δηλαδή λάτρευσε το Θεό. Αναγνώρισε την κυριαρχία Του, λέγοντας πως «ο Κύριος όλα τα 'δωσε, ο Κύριος και τα πήρε πίσω». Για τον Ιώβ, όλα προήλθαν από το Θεό. Και συνέχισε να πιστεύει πως ο Θεός ξέρει τι κάνει. Ο Θεός δεν είναι άφρονas. Ξέρει τι κάνει. «Μακάριος άνήρ ὅς ὑπομένει πειρασμόν».

Σε αυτό τον άνθρωπο λοιπόν, που ο Θεός τον ονομάζει μακάριο, γιατί πράττει το θέλημά Του, αφού δοκιμαστεί, ο Θεός δίνει «το στεφάνι της ζωής». ... ὅτι δόκιμος γενόμενος λήψεται τὸν στέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπηγγειλάτο ὁ Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. Τι είναι το στεφάνι; Η εικόνα σαφώς έρχεται από τον αθλητισμό. Οι νικητές έπαιρναν το στεφάνι.

Έχετε προσέξει όταν παρακολουθούμε αγώνες πως μετά το τέλος, όλοι περιμένουμε να δούμε την απονομή και να ακούσουμε τον εθνικό ύμνο της χώρας του αθλητή που το παίρνει (αν είναι διεθνείς οι αγώνες). Γιατί το κάνουμε αυτό; Πιστεύω πως το κάνουμε επειδή αυτή είναι η πιο ωραία στιγμή για τους αθλητές. Γι' αυτό ζουν. Τελικά, μετά από τόσο κόπο, αυτό περιμένουν. Και εκείνη είναι η ώρα που όλοι όρθιοι τους χειροκροτούν, επειδή το αξίζουν.

Θυμάστε τι συνέβη στους Ολυμπιακούς Αγώνες της Αθήνας; Όταν πήρε το χάλκινο μετάλλιο ο Πύρρος Δήμας, όλοι είχαν σηκωθεί και τον χειροκροτούσαν. Τέταρτη φορά Ολυμπιονίκης, δεν είναι μικρό πράγμα! Εισέπραξε περισσότερο χειροκρότημα από όλους τους άλλους. Η επιβράβευση είναι σημαντική. Η απονομή του μεταλλίου δείχνει πως ο κόπος σου, αναγνωρίζεται.

Όταν η Ελλάδα κέρδισε το ευρωπαϊκό πρωτάθλημα ποδοσφαίρου του 2004 οργανώθηκε και άλλη φιέστα στην Αθήνα. Το γήπεδο ήταν γεμάτο από κόσμο. Γιατί; Επειδή η απονομή, η αναγνώριση των νικητών είναι σημαντική.

Μάλιστα την απονομή την κάνουν επίσημα πρόσωπα. Μέχρι και αρχηγοί κρατών. Ή, έστω κάποιιοι άνθρωποι καταξιωμένοι στις συνειδήσεις του κόσμου. Όσο πιο μεγάλη η νίκη, όσο μεγαλύτερη η διοργάνωση, τόσο πιο ψηλά είναι αυτός που δίνει τα μετάλλια.

Φαντάσου τώρα, να σταθείς μια μέρα μπροστά σε όλη την ανθρωπότητα. Και όλα τα μάτια να σε βλέπουν. Όλοι οι άνθρωποι που έζησαν ποτέ. Αυτοί που αρνήθηκαν και αυτοί που εμπιστεύθηκαν το Θεό. Εκεί και ο Ιάκωβος που έγραψε την επιστολή, και ο Παύλος, και ο Αβραάμ, και ο Μωυσής, ο Ιησούς του Ναυή, ο Ιωάννης, οι ήρωες της πίστης, οι ουράνιες δυνάμεις, οι άγγελοι, οι αρχάγγελοι, τα χερουβείμ και τα σεραφεείμ.

Ποιο είναι το «στεφάνι της ζωής»;

Ο Χριστός ο ίδιος θα έρθει να δώσει το στεφάνι της ζωής, δηλαδή την αιώνια ζωή, αλλά και τη δημόσια επιβεβαίωση πως στάθηκες με πιστότητα, πως υπέμεινες πειρασμούς, και παρά τους πειρασμούς έκανες αυτό που ήθελε ο Θεός. Μακάριος άνιρ ὅς ὑπομένει πειρασμόν· ὅτι δοκιμος γενόμενος λήψεται τὸν στέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπηγγείλατο ὁ Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν (Ιάκ. 1:12).

Αυτή τη στιγμή, κανένας δε θέλει να τη χάσει. Γράφει ο Παύλος, Αγώνισθηκα τον ωραίο αγώνα, έτρεξα το δρόμο ως το τέλος, φύλαξα την πίστη. Τώρα πια με περιμένει το στεφάνι της δικαιοσύνης, που μ' αυτό θα με ανταμείψει ο Κύριος εκείνη την ημέρα, ο δίκαιος κριτής. Κι όχι μόνο εμένα, αλλά κι όλους εκείνους που περιμένουν με αγάπη τον ερχομό του (Β' Τιμόθεο 4:7-8, NMB).

Όσο μεγαλύτερος είναι αυτός που δίνει το στεφάνι, τόσο μεγαλύτερη και η αξία του. Όταν στο δίνει λοιπόν, ο ίδιος ο Χριστός, ε, δεν υπάρχει τίποτα μεγαλύτερο. Ποια ανθρώπινη ψυχή θα μείνει ασυγκίνητη, όταν ο Σωτήρας, αυτός που με την εξουσία του Λόγου Του έφτιαξε τα πάντα, Αυτός που ενσαρκώθηκε και σταυρώθηκε για μας, Αυτός που κάθεται στα δεξιά του Θεού και μεσιτεύει για μας, Αυτός στον οποίο έχει δοθεί όλη η εξουσία στον ουρανό και στη γη, έρθει να μας πει: Εύγε, καλέ και έμπιστε δούλε! Αποδείχτηκε αξιόπιστος στα λίγα, γι' αυτό θα σου εμπιστευτώ πολλά. Έλα να γιορτάσεις μαζί μου". (Ματθαίος 25:21,23, NM B).

Καμιά ανθρώπινη ψυχή ας μη χάσει αυτό το προσωπικό τετα-τε με τον Ιησού Χριστό στη δόξα! Δεν πρέπει να το χάσει. Δεν υπάρχει κάτι να το συγκρίνεις. Ούτε οι σπουδές, ούτε η καριέρα, ούτε οι γνώμες των ανθρώπων, το χρήμα, οι προαγωγές. Δεν αξίζει για τίποτα να χαθεί η στιγμή της απονομής από τον ίδιο το Θεό.

Ποιοι θα πάρουν το στεφάνι της ζωής;

Μια τελευταία αλήθεια. Το στεφάνι αυτό το υποσχέθηκε ο Θεός σε όσους τον αγαπούν. Μακάριος άνιρ ὅς ὑπομένει πειρασμόν· ὅτι δοκιμος γενόμενος λήψεται τὸν στέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπηγγείλατο ὁ Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν (Ιάκ. 1:12). Μόνο όσοι πραγματικά αγαπούν το Θεό έχουν κίνητρο να υπομείνουν πειρασμούς. Όταν αγαπάς κάποιον, θέλεις να τον ευχαριστήσεις. Το ίδιο ισχύει και με το

Θεό. Πραγματικά, την αγάπη μας για το Θεό την εκφράζουμε τηρώντας τις εντολές του. Και οι εντολές του δεν είναι δύσκολο να εφαρμοστούν (Α' Ιωάννου 5:3, NMB). Όποιος αγαπάει το Θεό και το ομολογεί, δείχνει αυτή την αγάπη σε κάθε περίπτωση.

Τι είπε ο Ιωσήφ στη γυναίκα του Πετεφρή, όταν του ζήτησε να κοιμηθεί μαζί του; Πώς θα μπορούσα να κάνω ένα τόσο μεγάλο κακό και ν' αμαρτήσω στο Θεό; (Γένεση 39:, NMB). Μερικές φορές στην προσπάθειά μας, να αντισταθούμε στον πειρασμό, ή να βοηθήσουμε τους άλλους, τα παιδιά μας, να αντισταθούν στον πειρασμό, στρέφουμε την προσοχή τους στο φόβο της τιμωρίας, ή στις συνέπειες της αμαρτίας. Αυτοί είναι σωστοί λόγοι να πει κάποιος όχι στην αμαρτία.

Δεν είναι οι μόνοι σωστοί λόγοι όμως. Για να νικήσεις την αγάπη για τον κόσμο, πρέπει να αγαπάς το Θεό περισσότερο. Πρέπει να αγαπάς κάτι άλλο πιο πολύ. Αν αγαπώ το Θεό πραγματικά, τότε οι άλλες έλξεις θα μειώνονται και θα φαίνονται ασήμαντες και μικρές. Και αυτή η αγάπη θα με σπρώξει να υπομένω πειρασμούς χωρίς να συμβιβάζω την πίστη και την αλήθεια του Θεού.

Αδελφοί, ο Θεός υπόσχεται το στεφάνι της ζωής. Ξέρετε τι μήνυμα έστειλε ο Θεός στην Εκκλησία της Σύμρνης; Μη φοβάσαι καθόλου για όσα σου μέλλεται να πάθεις. Ο διάβολος θα ρίξει μερικούς από σας στη φυλακή για να δοκιμαστείτε. Ο διωγμός θα κρατήσει δέκα μέρες. Κράτα την πίστη σου, ακόμη κι αν σου στοιχίσει τη ζωή, κι εγώ θα σου δώσω για στεφάνι της νίκης, την αιώνια ζωή (Αποκάλυψη 2:10, NMB). Μήνυμα και αυτό ε; 'Θα πάθεις πράγματα. Κάποιοι θα μπουνο φυλακή. Θα δοκιμαστείτε. Θα έχετε θλίψη. Ακόμη και στο θάνατο μην κάνεις πίσω. Όταν συναντηθούμε, θα σου δώσω το στεφάνι της ζωής'.

Εύχομαι και προσεύχομαι ο Θεός να μας δώσει τα μάτια της πίστης και να αναλωθούμε για την επιδοκιμασία του Θεού, για το δημόσιο «εύγε» του Χριστού, και όχι για την αποδοχή των ανθρώπων. Ειδικά όταν η αποδοχή των ανθρώπων σημαίνει πράξεις που προσβάλλουν το Θεό.

Ο Θεός αδελφοί είναι «μισθαποδότης» γράφει στην προς Εβραίους. Δίνει μισθό. Δίνει βραβεία. Δίνει στεφάνι. Χωρίς όμως πίστη είναι αδύνατο να ευαρεστήσει κανείς το Θεό, γιατί αυτός που τον πλησιάζει πρέπει να πιστεύει ότι υπάρχει Θεός και ότι ανταμείβει όσους τον αποζητούν (Εβραίους 11:6, NMB). Ποιος είναι ο μισθός; Σίγουρα περιλαμβάνει το στεφάνι. Θα αναγνωρίσει δημόσια σε όλους, καθέναν που Τον εμπιστεύθηκε. Το υπόσχεται και στους πρεσβύτερους που έχουν υπηρετήσει πιστά: Κι όταν έρθει ο Χριστός, ο αρχηγός όλων των ποιμένων, θα πάρετε το αμάρντο στεφάνι της δόξας (Α' Πέτρου 5:4, NMB). Και τον λόγο Του ο Θεός, τον κρατάει.

Όταν φύγουμε από αυτή τη ζωή, το τι θα λένε οι συνάδελφοι, οι γείτονες, οι φίλοι, αυτοί που θέλαμε να ικανοποιήσουμε, για να είμαστε αρεστοί, δεν θα έχει καμιά σημασία πια. Σημασία τότε θα έχει μόνο το τι λέει ο Χριστός για μας. Θα είμαστε μακάριοι στα μάτια Του; Μακάριος ο άνθρωπος που δέχεται με υπομονή τις δοκιμασίες! Γιατί, αν τις υποστεί με επιτυχία, θα κερδίσει το βραβείο της αιώνιας ζωής, που υποσχέθηκε ο Θεός σ' όσους τον αγαπούν (Ιάκωβος 1:12, NMB).

Ο αιδ. Γ. Αδάμ είναι ποιμένας της Β' Ε.Ε.Ε.

Υποσημείωση

Ο Άδειος Τάφος και ο πρώτος πιστός της Ανάστασης του Ιησού Χριστού

του αιδ. Μελέτιου Β. Μελετιάδη

“Τῆ δὲ μιᾷ τῶν σαββάτων Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἔρχεται πρῶτ’ σκοτίας ἐπὶ οὔσης εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ βλέπει τὸν λίθον ἡρμένον ἐκ τοῦ μνημείου. 2 τρέχει οὖν καὶ ἔρχεται πρὸς Σίμωνα Πέτρον καὶ πρὸς τὸν ἄλλον μαθητὴν ὃν ἐφίλει ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει αὐτοῖς· ἦραν τὸν Κύριον ἐκ τοῦ μνημείου, καὶ οὐκ οἶδαμεν ποῦ ἔθηκαν αὐτόν. 3 ἐξῆλθεν οὖν ὁ Πέτρος καὶ ὁ ἄλλος μαθητὴς καὶ ἦρχοντο εἰς τὸ μνημεῖον. 4 ἔτρεχον δὲ οἱ δύο ὁμοῦ· καὶ ὁ ἄλλος μαθητὴς προέδραμε τάχιον τοῦ Πέτρου καὶ ἦλθε πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον, 5 καὶ παρακύψας βλέπει κείμενα τὰ ὀθόνια, οὐ μέντοι εἰσῆλθεν. 6 ἔρχεται οὖν Σίμων Πέτρος ἀκολουθῶν αὐτῷ, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μνημεῖον καὶ θεωρεῖ τὰ ὀθόνια κείμενα, 7 καὶ τὸ σουδάριον, ὃ ἦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ οὐ μετὰ τῶν ὀθονίων κείμενον, ἀλλὰ χωρὶς ἐντετυλιγμένον εἰς ἓνα τόπον. 8 τότε οὖν εἰσῆλθε καὶ ὁ ἄλλος μαθητὴς ὁ ἐλθὼν πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ εἶδε καὶ ἐπίστευσεν· 9 οὐδέπω γὰρ ᾔδεισαν τὴν γραφὴν ὅτι δεῖ αὐτὸν ἐκ νεκρῶν ἀναστῆναι.”

(Κατὰ Ἰωάννην Ἅγιον Ευαγγέλιον 20.1-9)

Το 20ο κεφάλαιο του Ευαγγελίου του Ιωάννη αποτελεί την κορύφωση της εξιστόρησης της ζωής του Κυρίου για τον Ευαγγελιστή. Από την πρώτη στιγμή και σε όλη τη διάρκεια μιας κλιμακωτής αφήγησης, ο αναγνώστης, συνεχώς διαβάσει για την προσδοκώμενη ώρα που τελικά έρχεται στο σταυρό, όπου η δόξα του Θεού αποκαλύπτεται σε όλο της το μεγαλείο.

Όμως, εάν ο Χριστός επάνω στο σταυρό λέει, το “Τετέλεσται” αυτό δεν σημαίνει πως η ιστορία της επί γης ιστορίας Του σταματάει εκεί. Αντιθέτως, συνεχίζεται και ολοκληρώνεται τρεις ημέρες αργότερα στον κενό τάφο. Είναι αυτός, ο κενός τάφος, το τέλος και ο σκοπός όλου του Ευαγγελίου, διότι χωρίς αυτόν ο Σταυρός είναι άχρηστος, είναι πλάνη. Είναι τόσο σημαντικός που ο Απ. Παύλος θα γράψει αργότερα, “... αν ο Χριστός δεν έχει αναστηθεί, τότε το κήρυγμά μας είναι χωρίς νόημα, το ίδιο και η πίστη σας” μάλιστα “... εάν ο Χριστός δεν έχει αναστηθεί, η πίστη σας είναι χωρίς περιεχόμενο. ζείτε ακόμα μέσα στις αμαρτίες σας” (Α΄ Κορ. 15.14, 17).

Βέβαια, για να είμαστε ειλικρινείς, η Ανάσταση του Ιησού που ο Κενός Τάφος προϋποθέτει, είναι δύσκολο “χάπι” να το καταπιεί κάποιος καθώς έρχεται σε σύγκρουση με την ιστορική και συλλογική ανθρώπινη εμπειρία. Η εκ νεκρών ανάσταση εναντιώνεται με τη λογική κι εμπειρία μας. Το 1991 δεκάδες πανεπιστημιακοί θεολόγοι απ’ όλα τα μέρη του κόσμου μαζεύτηκαν στο Λος Άντζελες της Καλιφόρνιας, σ’ ένα συνέδριο που ονομάστηκε “The

Jesus Seminar” για να συζητήσουν για τον Ιησού Χριστό με σκοπό να ανακαλύψουν τον πραγματικό Χριστό της ιστορίας. Στο τέλος των εργασιών του συνεδρίου τους, ψήφισαν πως απ’ όλες τις ιστορίες γύρω από τον Ιησού Χριστό που αφηγούνται τα Ευαγγέλια μόνο ένα 16% μόνο είναι αληθινό. Όλα τα υπόλοιπα, με πρώτο τον Κενό Τάφο, είναι μύθοι, δεν έγιναν ποτέ. Και ως μύθοι έχουν μόνο τη συμβολική τους αξία και τίποτα περισσότερο. (<http://www.westa-institute.org/Seminars/seminars.html>)

Ο Marcus Borg, Αγγλικανός θεολόγος και καθηγητής Θρησκείας και Πολιτισμού στο Πολιτειακό Πανεπιστήμιο του Όρεγκον, και μέλος του “The Jesus Seminar” δεν πιστεύει πως η ανάσταση του Ιησού έγινε. Πρεσβεύει πως αυτή είναι ένας απλός μύθος. Μιλώντας στο συνέδριο είπε, “Για μένα δεν έχει καμιά σημασία εάν ο τάφος ήταν άδειος. Εάν το Πάσχα έγινε κάτι σημαντικό στο σώμα του Χριστού, είναι άσχετο. Το επιχείρημά μου δεν είναι εάν γνωρίζουμε ότι ο τάφος δεν ήταν άδειος ή εάν τίποτα δεν συνέβη στο σώμα Του, απλώς αυτό δεν έχει καμιά σημασία.” (Burge, 571).

Όσο κι αν μας σοκάρουν τα λόγια αυτά, ο Εκκλησιαστής θα έλεγε, “οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον” διότι από την πρώτη εκείνη ημέρα το μήνυμα του Κενού Τάφου σκανδαλίζει τους ακροατές του Χριστιανικού μηνύματος. Ας θυμηθούμε λίγο τον Παύλο στην Αθήνα, στον Άρειο Πάγο. Τον άκουγαν με πολύ ενδιαφέρον μέχρι τη στιγμή που άρχισε να τους μιλά για τον Κενό Τάφο και τον Αναστημένο, από τους νεκρούς, Χριστό. Τότε, διαβάζουμε, “Όταν άκουσαν για ανάσταση νεκρών, ἄλλοι κοροϊδεύαν κι ἄλλοι εἶπαν: ‘Θα μας τα ξαναπείς μιαν ἄλλη φορά’” (Πράξεις 17.32).

Αργότερα όταν στάθηκε μπροστά στον Ρωμαίο διοικητή της Παλαιστίνης Φήστο κι ομολόγησε την πίστη του στο βασιλικό ζεύγος Αγρίππα και Βερενίκη, τη στιγμή που ο Παύλος μίλησε για την ανάσταση του Χριστού ο Φήστος τον επέπληξε αγανακτισμένος. Διαβάζουμε, “... οι προφῆτες καὶ ὁ Μωϋσῆς εἶπαν ὅτι πρόκειται να γίνουν: ὅτι ὁ Χριστός θα υποστεί το πάθος καὶ θ’ αναστηθεῖ πρῶτος ἀπὸ τοὺς νεκρούς, καὶ θα κηρύξει τὸ φῶς τῆς σωτηρίας στο λαὸ μας καὶ στους ἐθνικούς.” Ενώ ο Παύλος συνέχιζε έτσι την απολογία του, φώναξε ο Φήστος δυνατά: “Εἶσαι τρελός, Παύλε! Τα πολλά σου γράματα σ’ έφεραν στην τρέλα!” “Δεν εἶμαι τρελός, εξοχότατε Φήστε”, λέει ο Παύλος, ‘αλλά λέω λόγια αληθινά καὶ λογικά’”. (Πρ. 27.23-24).

Ποιό είναι αυτό το “λογικό” του Απ. Παύλου το οποίο, όμως, είναι παράλογο για την ανθρώπινη εμπειρία; Δεν είναι τίποτε άλλο από το γεγονός ότι

ο Θεός μπορεί κι επεμβαίνει μέσα στην ιστορία και τη ζωή του ανθρώπου κι αναιρεί τα δεδομένα της ανθρώπινης εμπειρίας. Το “λογικό” του Απ. Παύλου είναι το γεγονός πως η ανάσταση του Χριστού δεν είναι απλώς μια μεταφυσική ιδέα, ένας συμβολισμός, μια αλληγορία, όπως όλα εκείνα τα φαιδρά που ακούμε από τα ΜΜΕ, και όχι μόνο, το Πάσχα για το δήθεν μήνυμα της Ανάστασης ότι συμβολίζει την ανανέωση της φύσης ή την εναλλαγή των εποχών.

Αλίμονο, εάν ο Άδειος Τάφος του Χριστού ήταν αυτό. Ένας συμβολισμός, μια ιδέα, ένας μύθος. Τότε όχι μόνο δεν θα υπήρχε η ελπίδα της Ανάστασης, αλλά δεν θα υπήρχε η ελπίδα πως ο Θεός μπορεί να μπει στον κόσμο, στην κοινωνία, στη ζωή μου και να με λυτρώσει από την αμαρτία και τα αποτελέσματά της, να μου δώσει νόημα και σκοπό ζωής. Τότε δεν υπάρχει λόγος για πίστη, για προσευχή, για ηθική. Τότε δεν θα υπήρχε λόγος, ως Χριστιανός, να πιστεύω σ’ Έναν ζωντανό Χριστό που κάθεται στα δεξιά του Πατέρα και μεσιτεύει. Τότε δεν θα υπήρχε λόγος να πιστεύω σ’ Έναν ερχόμενο Κριτή και Βασιλιά Χριστό. Τότε δεν θα υπήρχε περιεχόμενο πίστης μέσα στο οποίο ιχνηλατείται και από το οποίο αντλείται νόημα, κοσμοθεωρία και βίωμα ζωής.

“Αλλά”, λέει ο Παύλος στον Φίλοστο, “λέω λόγια αληθινά και λογικά” και είναι ακριβώς αυτός ο σκοπός που ο Ιωάννης, σε αντίθεση με τους άλλους Ευαγγελιστές, αναφέρει αυτήν την συγκεκριμένη ιστορία μαζί με τις υπόλοιπες στο 20ο κεφάλαιο. Πως η πίστη στον Ιησού Χριστό στηρίζεται πάνω σε αληθινά γεγονότα. Δεν είναι φανταστικός ο αναστημένος Χριστός, αλλά αληθινός που μιλάει, τρώει, προσφέρει Τον εαυτό Του για δοκιμασία στον σκεπτικιστή Θωμά και καλεί όλους τους μαθητές Του να πιστέψουν σ’ Αυτόν.

Το μήνυμα της Ανάστασης του Ιησού Χριστού παρά τον “παραλογισμό” που προκαλεί στον ανθρώπινο νου, είναι “λογικό” διότι βασίζεται σε αληθινά γεγονότα, σε αληθινές αποδείξεις. Γι’ αυτό, πολύ αργότερα, ο Ευαγγελιστής Ιωάννης θα γράψει στην Α’ του Επιστολή, “Εκείνο, το οποίον ήτο απ’ αρχής, το οποίον ηκούσαμεν, το οποίον είδομεν με τους οφθαλμούς ημών, το οποίον εθεωρήσαμεν και αι χείρες ημών εψηλάφησαν, περί του Λόγου της ζωής· 2 και η ζωή εφανερώθη, και είδομεν και μαρτυρούμεν και απαγγέλλομεν προς εσάς την ζωήν την αιώνιον, ήτις ήτο παρά τω Πατρί και εφανερώθη εις ημάς 3 εκείνο, το οποίον είδομεν και ηκούσαμεν, απαγγέλλομεν προς εσάς· διά να έχητε και σεις κοινωνίαν μεθ’ ημών· και η κοινωνία δε ημών είναι μετά του Πατρός και μετά του Υιού αυτού Ιησού Χριστού. 4 Και ταύτα γράφομεν προς εσάς, διά να ήναι πλήρης η χαρά σας.” (Βάμβας, 1.1-4).

Τί, λοιπόν, είδε Ιωάννης εκείνο το πρωινό και πίστεψε κι έγινε ο πρώτος πιστός του Αναστημένου Χριστού και του Άδειου Τάφου;

Διαβάζουμε πως χωρίς το πρωί της πρώτης ημέρας της εβδομάδας η Μαρία η Μαγδαληνή (οι άλλοι Ευαγγελιστές αναφέρουν κι άλλες γυναίκες) πηγαίνει στον τάφο. Όταν φτάνει εκεί βλέπει την πόρτα του τάφου ανοιχτή. Τρομοκρατημένη επιστρέφει στην Ιερουσαλήμ και πηγαίνει στον Σίμωνα Πέτρο και στον Ιωάννη και τους λέει, “Πήραν τον

Κύριο από το μνήμα και δεν ξέρουμε πού τον έβαλαν” (20.2).

Μας λέει ο Λουκάς, όμως, πως η μαρτυρία της Μαρίας και των άλλων γυναικών, ακούστηκε ως “φλυαρία” στ’ αυτιά των μαθητών. Κι αυτό διότι σύμφωνα με την εβραϊκή παράδοση ο λόγος της γυναίκας δεν μπορούσε να προσκομιστεί στο δικαστήριο ως μαρτυρία, καθώς η γυναίκα δεν ήταν αξιόπιστο ον. Όχι μόνο η γνώμη της δεν μετρούσε, αλλά και η μαρτυρία της. Ενδεχομένως, έτσι εξηγείται το γεγονός πως ο απ. Παύλος σε όλες τις αναφορές που κάνει στις εμφανίσεις του Κυρίου μετά την ανάστασή Του, ποτέ δεν αναφέρει πως εμφανίστηκε σε γυναίκες. Κι όμως, ανεξαρτήτως της σωπής του Παύλου που όντως προκαλεί εντύπωση, η πρώτη Του εμφάνιση είναι σε γυναίκες τις οποίες τιμά, για να βγει ο Λόγος του Θεού αληθινός πως, “... όσους ο κόσμος θεωρεί μωρούς, εκείνους διάλεξε ο Θεός για να ντροπιάσει τελικά τους σοφούς, κι όσους ο κόσμος θεωρεί ανίσχυρους, εκείνους διάλεξε ο Θεός για να ντροπιάσει τελικά τους κατά κόσμον ισχυρούς, και όσους ο κόσμος θεωρεί παρακατιανούς και περιφρονημένους, εκείνους διάλεξε ο Θεός, τα μηδενικά, για να καταργήσει όσους θαρρούν πως είναι κάτι. Έτσι ώστε να μην μπορεί κανείς να καυχηθεί για κάτι μπροστά στο Θεό” (Α’ Κορ. 1.27-29).

Η κοσμοθεωρία των αποστόλων, διαμορφωμένη από το περιβάλλον στο οποίο έζησαν, θεώρησε την μαρτυρία των γυναικών ως φλυαρία, διότι για την αντίληψη εκείνης της εποχής και κοινωνίας η γυναίκα ήταν ένα “μηδέν”. Όμως, πόσο έχουν αλλάξει τα πράγματα στην Εκκλησία σήμερα αναφορικά με τους διαχωρισμούς;

Ποιά είναι η οπτική γωνία μέσω της οποίας βλέπουμε τους ανθρώπους εμείς οι Χριστιανοί του 21ου αιώνα; Είναι η εθνική, πολιτισμική, μορφωτική, κοινωνική, οικονομική, επαγγελματική, θρησκευτική ταυτότητα ή φύλο που αναλόγως τους προσδίδει ή τους αφαιρεί την αξία στην αντίληψή μας; Είναι ένας Έλληνας καλύτερος από Αλβανό επειδή απλούστατα είναι Έλληνας και το αντίθετο; Είναι ένας πολίτης (μαθητής, φοιτητής, εργάτης) καλύτερος από έναν ‘μπάτσο’, επειδή απλούστατα δεν είναι ‘μπάτσος’;¹ Είναι ένας ευαγγελικός καλύτερος από έναν Ορθόδοξο, επειδή δεν είναι Ορθόδοξος; Ή το αντίθετο; Έχει ο άντρας μεγαλύτερη αξία από μια γυναίκα ή το αντίθετο;²

Στη δική μας αμαρτωλή εμμονή, ο Αναστημένος Χριστός καταργεί κάθε τέτοιου είδους αμαρτωλούς διαχωρισμούς και τιμά εκείνους που η κοινωνία των “πολιτισμένων” (ή και πολύ ‘πνευματικών’) θεωρεί “μηδέν”. Γι’ αυτό μέσα στην Εκκλησία δεν μπορούν να υπάρχουν τέτοιου είδους διακρίσεις. Οι πιστοί είναι ένα “σώμα”, μία “οικογένεια”, μία “ποίμνη”, “αδελφία εν Χριστώ”!

Τους λέει, λοιπόν, η Μαρία, “Πήραν τον Κύριο από το μνήμα και δεν ξέρουμε πού τον έβαλαν” (20.2). Ο φόβος της Μαρίας είναι τόσο έντονος που την ίδια ερώτηση θα την θέσει τρεις φορές μέσα στο κεφάλαιο και δικαιολογημένα, διότι η κλοπή των νεκρών ήταν συνηθισμένο φαινόμενο εκείνη την εποχή σε σημείο που μερικά χρόνια αργότερα (41-54

μ.Χ) ο αυτοκράτορας Κλαύδιος θα θεσπίσει νόμο με τον οποίο η τιμωρία για την ληστεία του νεκρού ήταν ο θάνατος. Ίσως γι' αυτό το λόγο και οι Φαρισαίοι, στην προσπάθειά τους να σταματήσουν τα νέα της ανάστασης, πρότειναν στους φρουρούς του τάφου να διαδώσουν πως το σώμα του Χριστού το έκλεψαν οι μαθητές στη διάρκεια της νύχτας κι ενώ οι ίδιοι κοιμόνταν.

Μπορεί ο Πέτρος και ο Ιωάννης και οι υπόλοιποι απόστολοι να θεώρησαν τα λεγόμενα των γυναικών “φλυαρία”, ωστόσο ανησύχησαν. Έτσι ο Πέτρος τρέχει προς τον τάφο κι από πίσω του ο Ιωάννης ο οποίος, όντας νεώτερος, προσπερνάει τον Πέτρο και φτάνει πρώτος στον τάφο αλλά δεν μπαίνει μέσα. Σε λίγο φτάνει κι ο Πέτρος, ο οποίος δεν φοβάται να παίρνει πρωτοβουλίες, μπαίνει χωρίς ενδοιασμούς μέσα και “... θεωρεί τὰ ὀθόνια κείμενα, καὶ τὸ σουδᾶριον, ὃ ἦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, οὐ μετὰ τῶν ὀθονίων κείμενον, ἀλλὰ χωρὶς ἐντετυλιγμένον εἰς ἓνα τόπον” (20.6-7). Δηλαδή, βλέπει ο Πέτρος τις υφασμάτινες λωρίδες με τις οποίες τύλιξαν τον νεκρό Ιησού εκεί στο σημείο όπου Τον είχαν αφήσει πριν από τρεις ημέρες και πιο πέρα, όχι μαζί με τις λωρίδες αλλά στο σημείο όπου ήταν το κεφάλι, το σουδάριο με το οποίο είχαν τυλίξει το κεφάλι, να είναι εκεί διπλωμένο.

Τότε μπαίνει ο Ιωάννης και διαβάζουμε, “καὶ εἶδε καὶ ἐπίστευσεν” (20.8). Είναι ακριβώς εδώ που γεννούνται τα ερωτήματα, “Τί εἶδε ο Ιωάννης και πίστεψε;” και “Γιατί ἐξ ἀπίας αὐτῶν που εἶδε πίστεψε;” Και γιατί ο Πέτρος που πρώτος μπήκε και τα επιθεώρησε δεν πίστεψε, όπως ο Ιωάννης, αλλά βγήκε από τον τάφο μόνο προβληματισμένος κι ανήσυχος στην πιθανότητα το σώμα του Κυρίου να είχε κλαπεί, διότι μας αναφέρει ο Λουκάς, “Ο Πέτρος ὁμως σηκώθηκε κι ἔτρεξε στο μνήμα. Ὅταν ἐσκυψε, εἶδε τα σάβανα μόνα και γύρισε σπίτι του γεμάτος ἀπορία γι' αὐτό που ἐγίνε” (24.12).

I. Η Μαρτυρία του Ιωάννη

Τι, λοιπόν, εἶδε ο Ιωάννης που αντί να τον προβληματίσει τον οδήγησε να πιστέψει σε κάτι που ποτέ δεν είχε ξαναγίνει και ξέφευγε της ανθρώπινης εμπειρίας και λογικής; Εἶδε ακριβώς εκείνα που εἶδε και ο Πέτρος; τα σάβανα και το σουδάριο στη θέση τους. Ωστόσο, για τον Ιωάννη τα σάβανα και το σουδάριο ἦσαν οι αποδείξεις πως κανένας το σώμα του Χριστού δεν το έκλεψε. Θα ἦταν αδύνατο ληστές να τολμήσουν διότι υπήρχε φρουρά ἔξω από τον τάφο. Αλλά και σε περίπτωση που κατάφεραν να μπουν μέσα στον τάφο, κανένας κλέφτης δεν θα καθόταν να ξεκολλήσει τις λωρίδες από το σώμα του Χριστού, διότι αυτές με τα μύρα ἔχουν κολλήσει στο γυμνό σώμα. Ούτε κανένας κλέφτης θα ἔβγαζε το μαντήλι από το κεφάλι και θα το ἄφηνε ακριβώς στο σημείο, και μάλιστα διπλωμένο, όπου το κεφάλι ἦταν τοποθετημένο. Ποτέ οι ληστές δεν ληστεύουν με το πάσο τους ενώ προτού φύγουν τακτοποιούν κάθε τι που ἄγγιξαν ὥστε φεύγοντας από το χώρο να εἶναι ὅλα στη θέση τους διπλωμένα και τακτοποιημένα; Ποτέ! (Χρυσόστομος).

Ο ἴδιος ο Ιωάννης, με δική του ομολογία θα πει στο εδάφιο 9 “... δεν ἔχουν καταλάβει την Γραφή

ὅτι Αὐτός θα ἀναστηθεῖ ἀπὸ τους νεκρούς”. Ναι, δεν ἔχουν κατανοήσει τις προφητείες της Γραφῆς για την ἀνάσταση, (αὐτὸ θα καθυστερούσε λιγάκι), ἀλλὰ για τον Ιωάννη τα σάβανα λειτούργησαν σαν ἓνα ἀπὸ τα σημεῖα (θαύματα) που ο Χριστὸς εἶχε κάνει στη διάρκεια της διακονίας Του μερικὰ ἀπὸ τα ὁποῖα ο Ιωάννης ἔχει καταγράψει στο Ευαγγέλιο. Του ἀπέδειξαν πως Τον Χριστὸ δεν Τον ἔκλεψε κανεὶς. Κι ἐφόσον η ἐπιλογή της κλοπῆς ἀπορρίπτεται τότε, για τον Ιωάννη, η μοναδικὴ ἄλλη ἐπιλογή ἦταν ὅτι ο Χριστὸς ἀναστήθηκε. Ο Ιωάννης δεν εἶδε ἀπλῶς τα σάβανα, ἀλλὰ πίσω και πέρα ἀπὸ τα σάβανα, Εκείνον που αὐτὰ ἔδειχναν πως ἀναστήθηκε.

II. Η Πίστη Του Ιωάννη

Στο τέλος του διαλόγου που ο Χριστὸς ἔχει με τον Θωμὰ και σε ἀπάντηση της ομολογίας του Θωμὰ “Ὁ Κύριός μου και ο Θεός μου”, ο Κύριος λέει του Θωμὰ, “...ὅτι ἐώρακάς με, πεπίστευκας· μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες και πιστεύσαντες.” (20.29). Ποιοὶ ἦσαν αὐτοὶ οἱ “μακάριοι” που δεν εἶδαν και πίστεψαν; Ο Ιωάννης! Ο Ιωάννης, που δεν εἶδε Τον Ἀναστημένο Χριστὸ, ἀλλὰ εἶδε τις ἀποδείξεις που Εκείνος ἄφησε πίσω Του. Στη θέση τους, τακτοποιημένες, διπλωμένες. Ἔτοιμες ὥστε ὅποιοι τις θεωρήσει να δει πιο πέρα ἀπὸ το φαινόμενο και με το μυαλό του να συλλογιστεῖ τί αὐτὰ σημαίνουν. Σε ἀντίθεση με τον Ιωάννη, ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι τελικὰ πίστεψαν ἐπειδὴ εἶδαν τον Ἀναστημένο Χριστὸ. Ο Ιωάννης, ὁμως, πίστεψε πως ο Χριστὸς ἀναστήθηκε χωρὶς να Τον δει με βάση μόνο τις ἀποδείξεις της ἀνάστασης.

Σε ἀνάλογη με τον Ιωάννη περίπτωση βρισκόμαστε κι εμεῖς που ποτέ δεν εἶδαμε με τα φυσικὰ μας μάτια Τον Ἀναστημένο Χριστὸ. Που ἄφησε, ὁμως, πίσω Του ἀποδείξεις: Τον Κενὸ Τάφο, ο οποίος τελικὰ και δόξα Τον Θεὸ, δεν ἦταν και τὸσο κενός. Ἄφησε ἀποδείξεις της θείας παρουσίας Του μέσα στον κόσμο μας, μέσα στην ἱστορία μας. Ο Ψαλμωδὸς μας το λέει, “Ὅταν θεωρῶ τον οὐρανὸ και τ' ἄστρα, τα ἔργα των δακτύλων Σου...” Ψέλνουμε στον ὕμνο:

Ὅλα τα ἔργα Σου για Σε μιλοῦνε
Πατέρα ἐνδοξε και Κραταίε
Μεγαλοπρέπεια εἶσαι ντυμένος
Του κόσμου ὕψιστε Δημιουργέ

Το ἐρώτημα εἶναι εἰν αὐτὰ τα ἔργα τα βλέπουμε ὡς ἀπλὴ φύση ἢ ἀγγνωρίζουμε πως πίσω ἀπ' αὐτὰ ὑπάρχει Εκείνος που τα δημιούργησε ο ζωντανός κι ἀληθινός Θεός; Ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι σημεῖα που ἀναγγέλλουν Εκείνον. Ο Ιωάννης λέει, “Αὐτὸ που εἶδαμε, αὐτὸ μαρτυροῦμε και η μαρτυρία μας εἶναι ἀληθινὴ” διότι σύμφωνα με τον Μωσαϊκὸ Νόμο κάθε μαρτυρία για να γίνε ἀποδεκτὴ ἔπρεπε να στηρίζεται σε δύο μάρτυρες. Εκείνο το πρωὶ στον τάφο του Χριστοῦ, δύο ἄνδρες εἶδαν τα σάβανα και το μαντήλι: τις ἀποδείξεις της ἀνάστασης του Χριστοῦ. Ο Παῦλος μιλῶντας για την ἀνάσταση του Χριστοῦ στον Φῆστο εἶπε, “Δεν εἶμαι τρελός, ἐξοχότατε Φῆστε, ἀλλὰ λέω λόγια ἀληθινὰ και λογικὰ” Τελικὰ, η ἀνάσταση του Χριστοῦ, εἶναι πιο ἀληθινὴ και λογικὴ, ἀπ' ὅτι νομίζουμε. Ἀρκεὶ να προσπεράσουμε το φαινόμενο που σκανδαλίζει το σκεπτικὸ της εμπειρίας μας και να

δούμε την λογική αλήθεια.

Το 1952 ο Παύλος Φωτίου, Ραββίνος της Άρτας, πίστεψε στον Ιησού Χριστό και βαπτίστηκε Χριστιανός. Τί άραγε ήταν εκείνο που τον έπεισε πως ο Ιησούς Χριστός είναι ο αληθινός Μεσσίας και σωτήρας του ανθρώπου; Ο ίδιος αφηγείται:

Πώς λοιπόν να πιστέψω τα ψεύδη των Ραββίνων ότι δήθεν εκλάπη ο Ιησούς και ουχί ανέστη, αφού ο Δαυίδ προφητεύει, τόσον την ανάστασιν όσον και την ανάληψιν Αυτού; (Ψαλμ. 16.10, 109.1). Ακόμη, πώς να μη πιστέψω είς την ανάληψιν του Ιησού αλλά είς την κλοπήν Αυτού, αφού και μετά την ανάστασιν Αυτού ευρέθησαν τα οθόνια και το σουδάριον τά οποία ήσαν κολλημένα είς το σώμα Του, με ειδικόν μείγμα κολλητικόν ως εσυνήθιζον οι τότε να ενταφιάζούν; Πώς να μη παραδεχθώ λοιπόν την ανάστασιν, αφού ως Παντοδύναμος Θεός άφησε τον Τάφον κενόν και τας αποδείξεις της αναστάσεώς Του; Τον επίστευσα λοιπόν ως γεννηθέντα, σταυρωθέντα, αναστάνα, αναληφθέντα εις τους ουρανούς και ότι θα έλθει πάλιν κρίναι ζώντας και νεκρούς και αλοίμονον σε εκείνους που δεν τον εδέχθησαν.³

Τί θα κάνεις με τις αποδείξεις της παρουσίας Του και της ανάστασής Του; Θα τις δεις απλώς και θα φύγεις προβληματισμένος, όπως ο Πέτρος; Θα τις απορρίψεις όπως τόσοι; Ή θα καθίσεις να σκεφτείς το μήνυμα που ο Θεός σου προσφέρει και σε προκαλεί να πιστέψεις σε Αυτόν; Ο λόγος που οι άνθρωποι αρνούνται να πιστέψουν δεν είναι επειδή δεν υπάρχουν αποδείξεις αλλά επειδή δεν θέλουν να σκεφτούν το λογικό συμπέρασμα τους ώστε να πιστέψουν στον ζωντανό Ιησού Χριστό.

Ο Γαλιλαίος κάποτε είπε, “Δεν νιώθω υποχρεωμένος να πιστέψω πως ο ίδιος ο Θεός ο οποίος μας προίκισε με συναίσθηση, λογική και διάνοια, σκόπευε για εμάς, να απαρνηθούμε την χρήση τους”. Κι όμως, οι περισσότεροι άνθρωποι, ενώ χρησιμοποιούν τη λογική και τη διάνοια για κάθε τι άλλο, αρνούνται να τα χρησιμοποιήσουν στην προσέγγισή τους στο Χριστό. Μην κάνεις το ίδιο λάθος, διότι η ανάσταση του Ιησού Χριστού είναι αληθινή και λογική, αλλά προσεγγίζεται με την πίστη.

Και τί είναι πίστη;

“Πίστη σημαίνει σιγουριά γι’ αυτά που ελπίζουμε και βεβαιότητα γι’ αυτά που δεν βλέπουμε... Με την πίστη καταλαβαίνουμε ότι ο Θεός με το λόγο Του έφτιαξε το σύμπαν κι ότι, συνεπώς, κάθετι που βλέπουμε δημιουργήθηκε από κάτι που δεν φαίνεται... Χωρίς όμως πίστη είναι αδύνατο να ευαρεστήσει κανείς τον Θεό, γιατί αυτός που πλησιάζει το Θεό πρέπει να πιστεύει πως υπάρχει Θεός και ότι ανταμείβει όσους τον αποζητούν” (Εβρ. 11.1,3,6).

Διότι,

“... αν ο Χριστός δεν έχει αναστηθεί, τότε το κήρυγμά μας είναι χωρίς νόημα, το ίδιο και η πίστη σας” μάλιστα “... εάν ο Χριστός δεν έχει αναστηθεί, η πίστη σας είναι χωρίς περιεχόμενο. Ζείτε ακόμα μέσα στις αμαρτίες σας... Η αλήθεια όμως είναι πως ο Χριστός έχει αναστηθεί, κάνοντας την αρχή για την ανάσταση όλων των νεκρών” (Α’ Κορ. 15.14, 17).

Ο αιδ. Μ. Μελετιάδης είναι ποιμένας της Ε.Ε.Ε. Βόλου.

Υποσημειώσεις

1. Αυτό έλεγε μια μερίδα της κοινωνίας μας με τα έκτροπα στην Αθήνα και άλλες πόλεις τον περασμένο Δεκέμβριο 2008.

2. Αυτό είναι το μήνυμα των δύο άκρων που δυστυχώς υπάρχουν και στην Εκκλησία: ο ανδρικός σωβινισμός καλυμμένος με τον μανδύα του βιβλικού πιετισμού που δεν επιτρέπει σε γυναίκα ακόμη και την δημόσια προσευχή (όταν ο Χριστός ζητεί γυναίκες να γίνουν οι πρώτοι κήρυκες του αναστάσιμου μηνύματος), και ο γυναικείος φεμινισμός που έχει διεισδύσει σε πολλές προτεσταντικές εκκλησίες της δύσης. “Μια συνήθης ειρωνεία της ιστορίας, συμπεριλαμβανομένης και της ιστορίας της Χριστιανικής Εκκλησίας, είναι το γεγονός πως οι άνθρωποι εισάγουν βρώμικα όπλα για πολεμήσουν τους ιερούς τους πολέμους. Φιλόδοξοι κήρυκες κατηγορούν τους κοσμικούς και διακωμωδούν τις θέσεις τους. Σταυροφόροι επιβάλλουν αναγεννήσεις. Συντηρητικοί πιστοί ανάβουν τις φωτιές κάτω από τους αιρετικούς. Και μετά, τον πόλεμο, οι νικητές επανεισάγουν το ίδιο ακριβώς κακό –αυταρχικότητα, για παράδειγμα- που πολέμησαν για να απαλλαγούν.

Η αλήθεια είναι το γεγονός πως οι μεταρρυθμίσεις χρειάζονται συνεχή μεταρρύθμιση. Οι σωτήρες χρειάζονται σωτηρία. Οι τροποποιήσεις χρειάζονται τροποποίηση. Οι μετανιωμένοι αμαρτωλοί χρειάζονται να μετανοήσουν ακόμη κι από κάποιες πτυχές της δικής τους μετάνοιας, όπως ο εγωισμός τους στην ταπείνωσή τους που τους οδήγησε στα γόνάτα τους. Το κακό μολύνει κάθε νυστέρι που σχεδιάστηκε για να το αφαιρεί” (Plantinga Cornelius Jr. Not The Way It’s Supposed To Be. Cambridge, UK: Eerdmans Pub. Co., 1995, σελ. 79)

3. http://www.egolpio.com/PLOUTOS_ORTHOD/metastrofh_Ravinou.htm

Η Θεολογία της κρίσης

Η οικονομική κρίση και η κυριαρχία του Θεού στο βιβλίο του Ιώβ

του αιδ. Παναγιώτη Κανταρτζή

Θα ασχοληθούμε με μια σειρά τριών άρθρων με το θέμα της οικονομικής κρίσης, για την οποία πολλά ακούμε και διαβάζουμε και τη νιώθουμε καθημερινά, άλλοι περισσότερο και άλλοι λιγότερο.

Με την χάρη του Θεού και με τη βοήθεια του Λόγου Του, θα προσπαθήσουμε να συγκροτήσουμε μια θεολογία της οικονομικής κρίσης.

Θα εξετάσουμε τρεις περικοπές από την Παλαιά Διαθήκη που περιγράφουν περιστάσεις οικονομικής κρίσης, καταστάσεις στις οποίες είτε η ατομική είτε η συλλογική οικονομία καταρρέει. Μέσα στο πλαίσιο αυτών των καταστροφών θα δούμε τι μπορούμε να μάθουμε για το Θεό. Άλλωστε, όσα διδασκόμαστε για το Θεό, δεν τα μαθαίνουμε στις συνάξεις της Κυριακής ή διαβάζοντας θεολογικά βιβλία ή σπουδάζοντας σε θεολογικά σεμινάρια. Τα σπουδαιότερα μηνύματα που αγγίζουν τον πυρήνα της ζωής μας και αφορούν το Θεό τα μαθαίνουμε στην καθημερινή μας ζωή.

Τα γεγονότα στο πρώτο κεφάλαιο του βιβλίου του Ιώβ, αφορούν στην πιο τραγική περίοδο της ζωής του. Αναμφίβολα όμως το πιο τραγικό απ' όλα αφορά την τελευταία μέρα των δεινών του, όταν σκοτώνονται όλα τα παιδιά του. Εύκολα διακρίνουμε ότι μέχρι τη στιγμή που ο Ιώβ χάνει τα παιδιά του, βιώνει μια οικονομική καταστροφή. Στο τρίτο εδάφιο διαβάζουμε ότι είχε μεγάλη περιουσία, ήταν ο πλουσιότερος άνθρωπος της Ανατολής. Κι όμως, ο πλουσιότερος άνθρωπος, μέσα σε μια εβδομάδα τα έχασε όλα! Μια τεράστια κρίση στη ζωή του. Αυτό που έχει αξία είναι να δούμε τι έμαθε ο Ιώβ για το Θεό μέσα απ' αυτήν την οικονομική καταστροφή. Το περιστατικό αυτό μας δείχνει την κυριαρχία του Θεού.

Στα εδάφια 20 - 21 του πρώτου κεφαλαίου βλέπουμε την αντίδραση του Ιώβ όταν μαθαίνει ότι τα έχει χάσει όλα :

Τότε σηκώθηκε ο Ιώβ και ξέσκισε το μανδύα του· ξύρισε το κεφάλι του κι έπεσε καταγής. Προσκυνούσε 21 κι έλεγε:

"Γυμνός απ' την κοιλιά βγήκα
της μάνας μου,
γυμνός και θα γυρίσω πίσω
στη μάνα γη.
Ο Κύριος όλα τα 'δωσε,
ο Κύριος και τα πήρε πίσω·
Ευλογημένο να 'ναι τ' όνομά του!"

Από την αντίδραση του Ιώβ παρατηρούμε τα εξής:

- 1) Πως ο Ιώβ μέσα στην οικονομική κρίση αναγνώρισε την κυριαρχία του Θεού,
- 2) Πως αποδέχθηκε την κυριαρχία του Θεού και
- 3) Πως εμπιστεύθηκε την κυριαρχία του Θεού.

Ο Ιώβ αναγνώρισε την κυριαρχία του Θεού

Βλέπουμε πρώτα ότι ο Ιώβ αναγνωρίζει ότι ο Θεός είναι κυρίαρχος.

Διαβάζουμε στο εδάφιο 21, *Ο Κύριος όλα τα 'δωσε, ο Κύριος και τα πήρε πίσω*·

Μια από τις ευεργετικές επιπτώσεις κρίσεων και καταστροφής στη ζωή μας είναι ότι καταρρίπτεται ο μύθος της ανθρώπινης επάρκειας. Το ευαγγέλιο που υιοθετεί η εποχή μας είναι πώς ό,τι χρειάζεται ο άνθρωπος, ο ίδιος μπορεί να το αποκτήσει. Ο κόσμος πιστεύει ο άνθρωπος μπορεί να έχει τον έλεγχο της ζωής του.

Και δεν είναι παράξενο ότι το πιο δημοφιλές παγκόσμια διαφημιστικό μήνυμα είναι ο τρόπος προώθησης των προϊόντων της εταιρίας αθλητικών ειδών Nike, που λέει: «Just do it». Δηλαδή, «απλά κάνε το». Εσύ έχεις τα εφόδια, απλά το μόνο που χρειάζεται είναι να το κάνεις, από εσένα εξαρτάται.

Ένα από τα ευεργετικά αποτελέσματα κρίσεων που δεν μπορούμε να ξέρουμε πώς ή γιατί συνέβησαν, που ξεφεύγουν από τον έλεγχο ατόμων και κυβερνήσεων, είναι ότι καταρρίπτουν αυτόν ακριβώς το μύθο, ότι δηλ. το έχω και απλά πρέπει να το κάνω, ότι εξαρτάται από εμένα.

Έτσι νιώθει ο Ιώβ. Φανταστείτε πως με όλη αυτή την τεράστια περιουσία θα αισθανόταν περήφανος για τον εαυτό του. «Τα έχω όλα!» ή «Εγώ ξέρω καλύτερα!», «Κοίτα τι έχω κατακτήσει!».

Και έρχεται η ώρα που τα χάνει όλα! Η ζωή του σωριάζεται. Όλα αυτά που είχε εξανεμίζονται. Μένει αβοήθητος, ευάλωτος, χάνοντας απολύτως τον έλεγχο.

Και βλέπουμε στο εδάφιο 21 ξανά, τη σπάνια για αυτές τις περιπτώσεις ερμηνευτική του Ιώβ: *Ο Κύριος όλα τα 'δωσε, ο Κύριος και τα πήρε πίσω*·

Δεν λέει: «Αχ, αυτοί οι Σαββαίοι ληστές» ή «η φωτιά» ούτε και «ο δυνατός άνεμος», αλλά: «ο Θεός τα έδωσε, ο Θεός τα πήρε ».

Ο Ιώβ πιστεύει σε ένα σύμπαν που βρίσκεται κάτω από την απόλυτη κυριαρχία του Θεού. Ζει σ' έναν κόσμο που υπάρχει και κινείται μέσα στο πλαίσιο της πρόνοιας του Θεού. Γι' αυτό το λόγο αν και καταλαβαίνει και γνωρίζει ότι υπάρχουν και άλλοι λόγοι και αίτια, στο τέλος δέχεται ότι καθετί που συμβαίνει στη ζωή μας και στον κόσμο μας έρχεται από το χέρι του Θεού.

Ο Ιώβ έχει αυτήν την ερμηνευτική, να μπορεί να δει πίσω από τα τεκταινόμενα το χέρι του Θεού. Κι αυτή η ερμηνευτική απουσιάζει ηχηρά από τις αναλύσεις που γίνονται για την οικονομική κρίση. Ο Κύριος όλα τα 'δωσε, ο Κύριος και τα πήρε πίσω'

Σε μια άλλη περικοπή από το βιβλίο του Ησαΐα και το κεφάλαιο 23 διαβάζουμε μια προφητεία που μιλά για την οικονομική καταστροφή της Τύρου και της Σιδώνας:

Θρηγήστε εσείς, τεράστια πλοία, το λυμάνι σας καταστράφηκε! Το μάθανε καθώς γυρίζαν από τη χώρα των Κιτιαίων (Κύπρος). 2 Από τη φρίκη βουβαθείτε, των παραλίων κάτοικοι, εσείς έμποροι της Σιδώνας, που οι αντιπρόσωποί σας σχίζουν τη θάλασσα, 3 και μεταφέρουν του Σιχώρ τα σιτηρά. Του Νείλου η συγκομιδή ήτανε της Σιδώνας το εισόδημα, κι έτσι η πόλη έγινε εμπορικό κέντρο των εθνών. 4 Σιδώνα, τι ντροπή για σένα, οχυρό της θάλασσας! Η θάλασσα λέει: "Είναι σαν να μην κοιλοπόνεσα ποτέ, ούτε να γέννησα, είναι σα να μη μεγάλωσα παιδιά".

Απ' ό,τι φαίνεται και τότε ζούσαν σε έναν αρκετά παγκοσμιοποιημένο κόσμο με μια παγκοσμιοποιημένη οικονομία. Και συνεχίζει:

5 Ακόμα κι οι Αιγύπτιοι όταν μάθουν τα νέα για την Τύρο, θα λυπηθούν. 6 Φύγετε ως τη Θαρσείς: θρηγήστε, εσείς οι κάτοικοι των παραλίων! 7 Αυτή είναι η πολιτεία σας η χαρούμενη, με την αρχαία προέλευση; η πολιτεία που ίδρυσε αποικίες σε μέρη μακρινά;

Ξεκάθαρα περιγράφεται η καταστροφή μιας οικονομικής υπερδύναμης εκείνης της εποχής. Και συνεχίζει με το πολύ σημαντικό ερώτημα :

8 Ποιος αποφάσισε της Τύρου την καταστροφή, εκείνης που μοίραζε στέμματα, που οι μικρέμποροι της ήταν ηγεμόνες, κι ήταν οι έμποροί της οι ένδοξοι της γης;

Φανταστείτε ότι παρακολουθείτε ειδήσεις και οι ειδήμονες αναλυτές προσπαθούν να εντοπίσουν τι φταίει και προκλήθηκε η οικονομική καταστροφή. Όλες η αναλύσεις εξαντλούνται σε ανθρώπινα αίτια. Και ο προφήτης στο εδάφιο 9 συνεχίζει :

9 Ο Κύριος του σύμπαντος το αποφάσισε, για να ντροπιάσει κάθε περηφάνεια, για να εξευτελίσει το μεγαλείο όλων των ξακουστών της γης.

Ο Ιώβ έχει την ίδια ερμηνευτική με αυτή του προφήτη Ησαΐα. Κατανοεί ότι αυτά που συμβαίνουν πρέπει να τα δούμε σε βάθος κι όχι επιφανειακά. Δεν είναι συμβάντα που τα αποδίδεις σε κάποια αιτία και εκεί σταματάς. Όχι, ο Ιώβ ζει σε έναν κόσμο που βρίσκεται κάτω από την κυριαρχία του Θεού, γι αυτό και διακηρύττει: «Ο Κύριος έδωσε, ο Κύριος πήρε».

Αυτό όμως ακούγεται αρκετά θεωρητικό. Το δεύτερο και πιο δύσκολο είναι το να αποδεχθείς την κυριαρχία του Θεού.

Ο Ιώβ αποδέχτηκε την κυριαρχία του Θεού

Τι εννοούμε με αυτό; Η αναγνώριση της κυριαρχίας του Θεού δεν μας οδηγεί σε μια απαθή μοιρολατρία, κάτι που συμβαίνει σε κάποιους λαούς της ανατολής που σκέφτονται πως ό,τι είναι γραφτό να γίνει θα γίνει, και μένουν απαθείς. Όχι, ο Ιώβ θρηγεί, σκίζει τα ρούχα του, μετέχει σ' όλα αυτά τα γεγονότα, δεν του αρέσουν αυτά που συνέβησαν. Δεν τα δέχεται στωικά. Πονάει. Κλαίει. Πενθεί. Όλα είναι εκφράσεις πένθους. Προσέξτε όμως τι άλλο σημαντικό κάνει ο Ιώβ:

«Τότε σηκώθηκε ο Ιώβ και ξέσκισε το μανδύα του· ξύρισε το κεφάλι του κι έπεσε καταγής και προσκυνούσε» (1:20)

Αυτό που κάνει εδώ ο Ιώβ δεν έχει να κάνει με το μυαλό, με την κατανόηση μιας πραγματικότητας. Δεν έμεινε ο Ιώβ απλώς στην αναγνώριση της κυριαρχίας του Θεού, στην παραδοχή δηλαδή ότι «τα πάντα είναι κάτω από την κυριαρχία του Θεού. Αυτός έχει τους λόγους του που εγώ δεν τους γνωρίζω και έτσι σταματώ στο σημείο αυτό...». Ο Ιώβ προχώρησε και είπε: «Κύριε, το αποδέχομαι αν και δεν μου αρέσει. Δέχομαι τα σχέδιά σου». Άλλο πράγμα είναι να πω πως ξέρω ότι ο Θεός έχει σχέδια, αλλά η καρδιά μου να τα απορρίπτει, και ο νους μου να αντιδρά και να δυσανασχετεί και να γογγύζει και τελειώς διαφορετικό να πω: «Κύριε, ξέρω ότι είσαι κυρίαρχος και αποδέχομαι τα σχέδιά σου και Σε προσκυνώ».

Ο Ιώβ εμπιστεύτηκε την κυριαρχία του Θεού

Αλλά ούτε αυτό ήταν αρκετό. Ο Ιώβ δεν αναγνώρισε και αποδέχτηκε απλώς την κυριαρχία του Θεού, προχώρησε και σε κάτι σημαντικότερο. Ο Ιώβ εμπιστεύτηκε την κυριαρχία του Θεού. Ο Θεός ήθελε να φέρει το δούλο στο σημείο να εμπιστευθεί απόλυτα την κυριαρχία του Θεού και τα σχέδια Του στη ζωή του.

Ο Ιώβ είχε πολλά ερωτηματικά. Κι εμείς, σε περιόδους κρίσεων και προβλημάτων, οικονομικών, υγείας, σχέσεων, οικογένειας κ.ά., μπορεί αναγνωρίζουμε ότι ο Θεός είναι κυρίαρχος, να αποδεχόμαστε το δικαίωμά Του να έχει σχέδια και να τα εκτελεί, αλλά συνεχίζουμε να έχουμε τα ερωτηματικά μας. Και ο Ιώβ, σ' όλο το βιβλίο του έχει τα ερωτηματικά, τα «γιατί» του. Και ο Θεός έρχεται στο τέλος του βιβλίου, στο κεφ. 38:1, και διαβάζουμε, «Τότε ο Θεός απάντησε στον Ιώβ μέσα από τον ανεμοστρόβιλο»

Δεν υπάρχει πιο παραπλανητικό εδάφιο απ' αυτό σ' όλη την Αγία Γραφή. Ο Θεός απάντησε στον Ιώβ. Ίσως νομίζετε ότι ο Θεός πήρε τον Ιώβ και του είπε: «Ιώβ, έλα να σου εξηγήσω τους λόγους για να καταλάβεις». Ασφαλώς, δεν έγινε κάτι τέτοιο. Ακόμη κι εμείς, οι αναγνώστες του βιβλίου, είμαστε σε καλύτερη θέση από τον ταλαίπωρο Ιώβ, γιατί έχουμε

διαβάσει αυτά που συνέβησαν στο πρώτο κεφάλαιο του βιβλίου του. Ο Ιώβ δεν ξέρει τη στιχομυθία που έγινε στον ουρανό μεταξύ του σατανά και του Θεού. Ο σατανάς προκαλεί τον Θεό ότι ο Ιώβ Τον υπηρετεί επειδή τον έχει ευλογήσει με μεγάλη περιουσία. Και ισχυρίζεται ότι αν του την αφαιρέσει, ο Ιώβ θα Τον βλασφημήσει. Και τότε είπε ο Θεός στο Σατανά, «*Ιδού, εις την χείρα σου πάντα όσα έχει· μόνον επ' αυτόν μη επιβάλῃς την χείρα σου*» (1:12). Ο Ιώβ δεν έχει ιδέα από όλα αυτά. Ο Ιώβ λοιπόν αισθάνεται κάπως έτσι, «*Κύριε, αναγνωρίζω την κυριαρχία σου, αποδέχομαι τα σχέδιά σου, αλλά θα ήθελες λίγο να μου τα εξηγήσεις, μήπως βγάλω κι εγώ νόημα;*».

Κι ο Θεός ανταποκρίνεται. Όμως δεν του λέει: «*Ιώβ, να, έλα να σου πω, γιατί έγιναν έτσι τα πράγματα*» και στη συνέχεια να του αφηγηθεί και να του αναλύει. Δε συμβαίνει κάτι τέτοιο. Του απαντάει, χωρίς να του δώσει απάντηση.

Αυτή είναι μια αγαπημένη συνήθεια του Θεού μας: να απαντάει στα ερωτήματά μας, χωρίς όμως να απαντά σ' αυτά όπως θα θέλαμε εμείς. Απαντά πραγματικά στα ερωτήματά μας! Με άλλα λόγια, μας απαντά αναδεικνύοντας μέσα στην απάντησή Του, ποιο θα έπρεπε να είναι το ερώτημα που θα έπρεπε να Του υποβάλλουμε.

Πολλές φορές πηγαίνουμε στον Θεό με ερωτήματα και πιστεύουμε ότι αυτά είναι τα πιο σημαντικά και καυτά. Ο Θεός όμως μας απαντά για κάτι άλλο. Ουσιαστικά μας λέει: «*Να τι θα έπρεπε να ρωτάς. Να τι θα έπρεπε να σε απασχολεί*».

Η απάντηση του Θεού περιέχεται σε πολλά κεφάλαια. Εμείς θα δούμε σποραδικά, μέσα από το βιβλίο του Ιώβ, ορισμένες απαντήσεις που ο Θεός δίνει. Για παράδειγμα στο ίδιο κεφάλαιο, το 38 (λη) εδ. 25:

Ποιος άνοιξε αυλάκια για να πέφτει
η μπόρα;
ποιος δρόμο χάραξε στα νέφη
που βροντούν;
26 Ποιος προκαλεί βροχή
στην άδεια στέππα,
στην έρημο, που δεν υπάρχουν
άνθρωποι;
27 Ποιος τη στεγνή, τη διψασμένη γη
ποτίζει,
και κάνει να φυτρώνει το χορτάρι;
28 Έχει η βροχή πατέρα;
ποιος γέννησε τις στάλες
της δροσιάς;

Αν φαίνονται όλα αυτά εκ πρώτης όψεως άσχετα, ας προχωρήσουμε πιο κάτω:

Μπορείς όλες μαζί να δέσεις
τις Πλειάδες;
να χαλαρώσεις τις χορδές
του Ωρίωνα;
32 Μπορείς να κάνεις να φανούν τα Ζώδια
στον καιρό τους
και τη Μεγάλη Άρκτο να οδηγήσεις
μ' όλα της τα μικρά;
33 Ξέρεις τους νόμους που κυβερνούν

τους ουρανούς;
ή, μπορείς και στη γη
να τους κάνεις να ισχύουν;
34 Αν με κραυγές τα σύννεφα προστάξεις,
θα ρίξουν τάχα τη βροχή τους
πάνω σου;
35 Μπορείς τις αστραπές κάτω στη γη
να τις εξακοντίσεις;
Αν τις καλέσεις, απαντούν
στις προσταγές σου;

Τι λέει, στ' αλήθεια, εδώ ο Θεός στον Ιώβ; «*Ιώβ, του λέει, έχεις πολλές ερωτήσεις για τα σχέδιά μου. Γιατί, πώς ... Συγνώμη, Ιώβ, που δε σε ρώτησα και δε ζήτησα τη γνώμη σου, όταν δημιουργούσα τον κόσμο. Να σου θυμίσω λοιπόν, ότι αυτό το σύμπαν είναι ο δικός μου κόσμος. Και δεν γνωρίζεις το πώς Εγώ έφτιαξα τον κόσμο και πώς τον κυβερνώ. Ιώβ, ξέρω να κάνω τη δουλειά μου, εμπιστέψου με*».

Ο μικρός μου γιος όταν οδηγώ συχνά μου κάνει υποδείξεις. Συνήθως μου ζητά να τους προσπεράσω όλους και να τρέξω πιο γρήγορα. Μερικές φορές ακόμη κι όταν είμαστε σταματημένοι στο κόκκινο φανάρι. Φυσικά όσο κι αν του εξηγήσω τελικά αυτό που τελειώνει τη συζήτηση και λύνει το θέμα είναι όταν του πω, «*εγώ κρατάω το τιμόνι, ξέρω τι κάνω, άσε με να οδηγήσω*». Και ουσιαστικά αυτό λέει ο Θεός στον Ιώβ.

Και τι λέει ο Ιώβ στο τέλος του βιβλίου του; Μετά από αυτήν την εμπειρία, την ιερή εμπλοκή με τον Θεό, μετά από όλη αυτή την μακροσκελή απάντηση του Θεού, ο Ιώβ δεν παραδέχεται ότι κατάλαβε αλλά τότε σε γνώριζα μονάχα απ' όσα είχα για σένα ακουστά·
μα τώρα με τα μάτια μου
σε είδα. (42:5)

Ο Ιώβ δεν λέει ότι τώρα ξέρει ή κατάλαβε, αλλά λέει: «*Τώρα σε βλέπω, σε εμπιστεύομαι. Είσαι κυρίαρχος, το αναγνώρισα, το αποδέχτηκα, αλλά τώρα το πιστεύω, το ξέρω, το γιορτάζω, το κάνω την βάση της ζωής μου*».

Περιστάσεις κάθε λογής κρίσεων και ιδιαίτερα οικονομικής ύφεσης, όταν νιώθουμε το έδαφος κάτω απ' τα πόδια μας να ταρακουνιέται, όταν τα προβλήματα ορθώνονται ανυπέρβλητα μπροστά μας και νιώθουμε αβεβαιότητα για το μέλλον, τότε είναι που ο Θεός μας καλεί να γνωρίσουμε μ' έναν ιδιαίτερο τρόπο ότι Αυτός έχει τον έλεγχο. Τον είχε εδώ και αιώνες στον κόσμο και θα συνεχίσει να τον έχει στην αιωνιότητα. Γι' αυτό, ας ησυχάσουμε και ας Τον εμπιστευτούμε. Κι ας μην ξεχνάμε να αναγνωρίζουμε την κυριαρχία Του, την αποδεχτούμε και πάνω απ' όλα ας εμπιστευθούμε την κυριαρχία Του σ' όλες τις υποθέσεις της ζωής μας.

Από κήρυγμα που κηρύχθηκε στην Α' Ελληνική Ευαγγελική Εκκλησία. Για περισσότερα κηρύγματα μπορείτε να επισκεφτείτε τον δικτυακό τόπο της Α' Ελληνικής Ευαγγελικής Εκκλησίας στη διεύθυνση www.aeee.gr

Ο αιδ. Π. Κανταρτζής είναι ποιμένας της Α' Ε.Ε.Ε.

Οι σημαντικότερες 40 μέρες της Ιστορίας

του Ιωάννη Παπακωνσταντίνου

Τα τρία χρόνια που ήταν μαζί του, οι μαθητές του Ιησού περίμεναν απ' αυτόν επίγεια βασιλεία, απελευθέρωση απ' τους Ρωμαίους και ευημερία. Με τον Θεό βέβαια, τον οποίον αγαπούσαν για τις ευεργεσίες αυτές που περίμεναν¹. Είχαν προσέξει τις προφητείες που μιλούσαν για τον ερχόμενο Μεσσία – Ισχυρό βασιλιά² και όχι εκείνες που μιλούσαν για τον Μεσσία – Ταπεινό δούλο του Θεού που με τη θυσία του θα βάσταζε τις αμαρτίες τους³.

Ο άνθρωπος πιστεύει αυτό που στο βάθος θέλει να πιστέψει. Η σαρκικότητά του γίνεται κάλυμμα στην πνευματική του όραση που μπορεί ν' αφαιρεθεί μόνον, αν αυτός θέλει ειλικρινά να δει την Αλήθεια⁴.

Οι μαθητές ανήκαν στο “πιστό υπόλοιπο” του λαού Ισραήλ⁵. Επρόκειτο να αποτελέσουν τον πυρήνα της Εκκλησίας, αφού πρώτα λυτρώνονταν οι ίδιοι από τον παλιό άνθρωπο μέσα τους. Αυτός ήταν το μεγάλο εμπόδιο στην πραγματοποίηση των μεσσιανικών ονείρων τους και όχι οι εξωτερικές συνθήκες τους. Γι' αυτό ο Ιάκωβος κι ο Ιωάννης ζήτησαν πρωτοκαθεδρίες στην επικείμενη, όπως νόμιζαν, επίγεια βασιλεία. Ο Ιησούς τους είπε “*δεν εξεύρετε τι ζητείτε*”⁶, στον δε Πέτρο, σε άλλη περίπτωση “*δεν φρονείς τα του Θεού αλλά τα των ανθρώπων*”⁷. Ο Θεός δεν κάλεσε προφήτες ή σοφούς⁸ για ν' αποτελέσουν την εκκλησία του. Κάλεσε απλούς ανθρώπους, ώστε μ' αυτούς να δείξει τη δύναμή Του και το φως της σωτηρίας του για να μη καυχηθεί κανείς, αφού “*πάντες ήμαρτον*”⁹.

Και εδώ προβάλλει το μεγάλο ερώτημα: Πώς οι μαθητές, ενώ αρχικά φρονούσαν τα των ανθρώπων, άλλαξαν τόσο βαθειά ώστε να φρονούν τα του Θεού; Πώς πήραν τέτοιο φως και γνώση ώστε να γίνουν κήρυκες της σωτηρίας του Χριστού σ' όλο τον κόσμο, θυσιάζοντας και την ζωή τους γι' αυτό; Πώς έγραψαν τα ευαγγέλια και τις επιστολές, θεϊκά κείμενα, που φέρνουν αναγέννηση και βεβαιότητα αιώνιας ζωής με τον Θεό σ' εκατομμύρια ψυχές σ' όλο τον κόσμο;

Πολλοί θα απαντούσαν γρήγορα ότι η αλλαγή αυτή έγινε την μέρα της Πεντηκοστής. Βέβαια την μέρα εκείνη φάνηκε θεαματικά, όταν ήρθε το Άγιο Πνεύμα., όμως είναι βέβαιο ότι η αλλαγή έγινε το προηγούμενο διάστημα. Τότε οι μαθητές δέχτηκαν τις μεγάλες αποκαλύψεις, σαν αυτοπύξες μάρτυρες της σταύρωσης και της ανάστασης, καθώς πήραν και την ερμηνεία των γεγονότων αυτών από τον ίδιο τον αναστημένο Ιησού¹⁰.

Αυτοί που θα κήρυτταν την αιώνια βασιλεία του Θεού έπρεπε πρώτα οι ίδιοι να την γευτούν, και την

γεύτηκαν τις μέρες εκείνες. Είχαν αρχίσει να την πλησιάζουν στα τρία χρόνια μαθητείας κοντά στον Ιησού, που τα έβλεπαν τώρα κάτω από νέο φως: όχι σαν εισαγωγή σε κάποια επίγεια βασιλεία, αλλά στην αιώνια.

Πώς έγινε αυτός ο φωτισμός;

Για να έρθει το καινούργιο πρέπει πρώτα να φύγει το παλιό¹¹. Για να έρθει στις καρδιές ο νέος άνθρωπος πρέπει πρώτα να καταργηθεί ο παλιός, εκείνος που από Άδαμ πέρασε σ' όλους τους ανθρώπους με την αμαρτία και τον θάνατο¹². Την κατάργηση αυτή του παλιού ανθρώπου και τη γέννησή του νέου μέσα τους, μαζί με τον καθαρισμό των αμαρτιών τους με το αίμα του Χριστού πειραματίστηκαν οι μαθητές, πρώτοι αυτοί οι ίδιοι, στις 40 εκείνες θαυμαστές μέρες. Ο Πέτρος και ο Ιωάννης, που έβλεπαν τον Ιησού αναστημένο και εβίωσαν την ατομική τους αναγέννηση θα γράψουν αργότερα με Πνεύμα Άγιο τις εντυπωσιακές τους μαρτυρίες στην Α' Πέτρου α' και στην Α' Ιωάννου α' αντίστοιχα. Αυτές ρίχνουν φως στην αιώνια ζωή που τους εισήγαγε ο Ιησούς με τον θάνατο και ανάστασή του.

Η βαθύτατη διεργασία που πραγματοποιήθηκε μέσα στις 40 μέρες στις ψυχές των μαθητών τους χάρισε την ύψιστη αποκάλυψη για την σωτηρία και την αιώνια ζωή.

Η συντριβή των ονείρων τους για μια επίγεια βασιλεία, με τον θάνατο του Ιησού, ήταν και η συντριβή του παλιού, του σαρκικού ανθρώπου μέσα τους ώστε στη θέση του θα έρθει ο νέος, ο όμοιος με τον Χριστό. Μόνον όταν οι μαθητές συντρίφθηκαν, μόνον τότε άνοιξαν τα πνευματικά τους μάτια για να δουν την αιώνια ζωή και να ελευθερωθούν από την προσκόλληση στον κόσμο που εκδηλωνόταν με την επιθυμία της επίγεια βασιλείας ενώ ήταν ακόμη αλύτρωτοι. Έτσι στο διάστημα εκείνο τα πνεύματά τους ετοιμάστηκαν για τον ερχομό του Αγίου Πνεύματος την μέρα της Πεντηκοστής. Εκείνη η αποκάλυψη, που τότε προσωπικά εβίωσαν, τους έμπασε στην φωτεινή πραγματικότητα της ουράνιας βασιλείας του Χριστού. Αυτή είναι η θαυμαστή και στέρεη βασιλεία στην οποία τώρα τους εισήγαγε ο Ιησούς αναστημένος με σώμα πραγματικό, ανώτερης τάξης μπροστά στα έκπληκτα μάτια τους. Με την σταύρωση και την ανάστασή του άρχισαν να εκπληρώνονται οι μεσσιανικές προσδοκίες τους¹³ κατά τον πιο απροσδόκητο και θαυμαστό τρόπο! Σαστισμένοι απ' τα πρωτοφανή γεγονότα και θαμπωμένοι από το ουράνιο φως που αυτά ακτινοβολούσαν, άρχισαν να ζουν και να καταλαβαίνουν προο-

δευτικά την αιώνια σημασία τους καθώς την εξηγούσε σ' αυτούς ο ίδιος ο αναστημένος Ιησούς¹⁴. Για 40 μέρες προσφέρθηκε σ' αυτούς να τον βλέπουν, να τον ακουμπούν και να τρώνε μαζί Του, όχι μόνο για να πεισθούν για την ανάστασή του αλλά για ν' αρχίσουν κι αυτοί να βιώνουν κοντά του τη θαυμαστή νέα ζωή που τους χάρισε με τον θάνατό του και την ανάστασή του.

Η απώλεια της ακαθόριστης επίγειας βασιλείας φέρνει στην αρχή λύπη¹⁵. Όμως γρήγορα έρχεται στην θέση της η χαρά της πραγματικής αιώνιας! Αυτή είναι βασιλεία άπειρα ανώτερη απ' την άλλη που κάποτε, αλύτρωτοι γιοι του Αδάμ, περίμεναν. Αυτή θα φέρει στο πλήρωμα του χρόνου και την μελλοντική επίγεια που, λυτρωμένοι πλέον γιοι του Θεού, θ' απολαύσουν μαζί με τον Χριστό και όλους τους λυτρωμένους του μέσα σε ανείπωτη δόξα! Είναι η μεγάλη προσδοκία όλης της κτίσης, που κι εκείνη τους προσμένει για να μεταβεί από τη δουλεία της φθοράς στην ελευθερία της δόξας των τέκνων του Θεού¹⁶. Πρόγευση αυτής της βασιλείας τώρα παίρνουν καθώς τρώνε και πίνουνε μαζί με τον αναστημένο Ιησού, ελευθερωμένοι από την επιθυμία του κόσμου και της σάρκας που εκδηλωνόταν πριν με την προσμονή μιας πρόωρης επίγειας βασιλείας. Εκείνος τους εξηγεί για την βασιλεία του Θεού που τότε εγκαινιάζε. Πάνω στο σταυρό ταυτίστηκε μαζί τους για να καταργήσει¹⁷ τον παλιό άνθρωπο μέσα τους και να φέρει με την ανάστασή του τον νέο, που θα μπορεί να την απολαύσει αιώνια.

Στις δέκα μέρες από την Ανάληψη του Ιησού ως την Πεντηκοστή, χωρίς τον Ιησού ανάμεσά τους σωματικά πλέον, θα στοχαστούν και θα κάνουν δικά τους τα κοσμοϊστορικά γεγονότα που ζήσανε τα τρία τελευταία χρόνια μ' αποκορύφωμα τις 40 εκείνες θαυμαστές μέρες μαζί με τον Ιησού. Καθαρισμένοι τώρα με την πίστη στο λυτρωτικό αίμα του Χριστού είναι έτοιμοι να γεμίσουν με το Άγιο Πνεύμα, τον Παράκλητο, τη μέρα της Πεντηκοστής. Αυτός θα κατοικήσει μόνιμα μέσα τους και θα τους οδηγήσει σ' όλη την αλήθεια¹⁸. Θα κατοικήσει και σε κάθε άνθρωπο που θα μετανοήσει και θα πιστέψει στο Χριστό με το κήρυγμά τους αργότερα.

Στα τρία χρόνια και 40 μέρες που οι μαθητές έζησαν με τον Ιησού πήραν τον φωτισμό για τον μοναδικό τρόπο της σωτηρίας όλων των ανθρώπων. Την μέρα της Πεντηκοστής, όταν ήλθε το Άγιο Πνεύμα πάνω τους, ντύθηκαν δύναμη εξ ύψους για να την κηρύξουν, από δική τους πείρα σαν μάρτυρες του Ιησού, σ' όλο τον κόσμο.

Το μήνυμα αυτό της σωτηρίας του Χριστού έφτασε και σε μας και ως τα "έσχατα της γης" κατά τη παραγγελία του¹⁹, από τη προσωπική μαρτυρία των μαθητών του μέσ' απ' τους αιώνες ως σήμερα. Δόξα, τιμή, λατρεία στον Πατέρα της Αγάπης, στο μεγάλο ελευθερωτή και Σωτήρα μας Χριστό και στον οδηγό μας τον Παράκλητο!

Ο κ. Ι. Παπακωνσταντίνου είναι πολιτικός μηχανικός ε.τ.

Υποσημειώσεις

¹ Ψαλ. ρμδ: 11 - 15

² Ψαλ. β: 7 - 12

³ Ησ. νγ

⁴ Β' Κορ. γ: 16

⁵ Ρωμ. ια: 5

⁶ Μκ. ι: 37

⁷ Μτ. ις: 23

⁸ Α' Κορ. α: 26 - 29

⁹ Ρωμ. γ: 23

¹⁰ Λ. κδ: 26

¹¹ Λ. ε: 38

¹² Ρωμ. ε: 12

¹³ Λ. κδ: 21

¹⁴ Πρ. α: 3

¹⁵ Λ. ις: 22

¹⁶ Ρωμ. η: 21

¹⁷ Ρωμ. ς: 6

¹⁸ Ιω. ις: 13

¹⁹ Πρ. α: 18

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ

Ενημερώνονται οι αναγνώστες μας ότι ο λογαριασμός τραπεζής του περιοδικού άλλαξε.

Ο νέος λογαριασμός είναι: **EUR 5144-043494-503 (Τράπεζα Πειραιώς)**

BIC: PIRBGRAA και **IBAN: GR93 0172 1440 0051 4404 3494 503** (Στέλιος Παπαβασιλείου)

Τι λέει η Βίβλος σχετικά με την Υπομονή;

του Dean Ohlman

Συνέχεια από το προηγούμενο

Η ΤΕΛΙΚΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ

Το έργο "Περιμένοντας τον Γκοντό" του Ιρλανδού θεατρικού συγγραφέα και υπαρξιστή Samuel Beckett θεωρείται από μερικούς λόγιους κριτικούς ότι είναι το έργο που προσδιορίζει τον 20ο αιώνα. Αναφέρεται σε δύο άτομα που περιμένουν κάποιο προφανώς σημαντικό αλλά άγνωστο σ' αυτούς πρόσωπο που ονομάζεται Γκοντό και που ποτέ δεν εμφανίζεται. Οι δύο χαρακτήρες του έργου σκοτώνουν την ώρα τους ονειροπολώντας πάνω στην προφανή έλλειψη σημασίας της ανθρώπινης ύπαρξης. Και το γεγονός ότι το αναμενόμενο πρόσωπο δεν έρχεται ποτέ ταιριάζει μ' αυτά. Στο τέλος της πρώτης πράξης, ο ένας από τους δύο λέει, «Φεύγουμε, λοιπόν;» Ο άλλος συμφωνεί. Αλλά καθώς κατεβαίνει η αυλαία, φαίνονται να στέκουν ακίνητοι – περιμένοντας ακόμα. Αυτό το φιλοσοφικό δράμα είναι μια εικόνα της απελπισίας της ανθρωπότητας η οποία απλά υπάρχει χωρίς νόημα ή σκοπό. Αυτό, φυσικά, είναι το πρωταρχικό συμπέρασμα του φιλοσοφικού υπαρξισμού που ήταν δημοφιλής στη δεκαετία του '50 – και λίγο πολύ το θεμέλιο του σύγχρονου μεταμοντερνισμού.

Παρόλο που ολόκληρο το έργο είναι σχετικό με την αναμονή, κανένας δεν θα μπορούσε να χαρακτηρίσει τη στάση των δύο χαρακτήρων ως υπομονετική. Η αληθινή υπομονή περιέχει αναμονή, αλλά δεν είναι μόνο αναμονή. Είναι αναμονή με σκοπό. Ενώ ο Beckett διακήρυττε ότι ο αναμενόμενος «Γκοντό» στο έργο του δεν συμβόλιζε το Θεό, ο παγκόσμιος πυρήνας του υπαρξισμού είναι η αβεβαιότητα σχετικά με την ύπαρξη του Θεού. Όμως η υπομονή, στο βάθος της, είναι πίστη στην ύπαρξη, το έλεος και τις υποσχέσεις του Θεού. Από το πρώτο ως το τελευταίο βιβλίο της, η Βίβλος μας προσφέρει αναλαμπές πιστής υπομονής, ανθρώπων που – καθώς περίμεναν το Θεό – εμπιστεύονταν Εκείνον και το Λόγο Του. Ήταν αποφασισμένοι να μείνουν και να αντέξουν ως το τέλος γιατί ο Θεός είναι εκεί και είναι καλός.

Οι λέξεις τόσο της Παλαιάς όσο και της Καινής Διαθήκης για την υπομονή και τα παραδείγματα της υπομονής δείχνουν πως η αρετή αυτή έχει δύο σκέλη – αντοχή και επιμονή. Οι ιδιότητες αυτές αντανακλούν δύο σημαντικές αλήθειες σχετικά με την υπομονή. Η υπομονή σε κάποιες στιγμές θα παραμείνει ακίνητη με σταθερή απόφαση να προσκολληθεί στην αλήθεια. Τέτοια υπομονετική αντοχή χαρακτήριζε τη ζωή του απόστολου Παύλου. Φυλακίστηκε πολυάριθμες φορές (δες Πράξεις κεφ. 16), και σε κείνες τις στιγμές τίποτα δε μπορούσε να κάνει παρά να περιμένει με πίστη το Θεό να ενεργήσει.

Όμως ο Παύλος είχε επίσης και το άλλο σκέλος της υπομονής, εκείνο της επιμονής. Η επιμονή είναι υπομονή σε δράση. Χαρακτηρίζει εκείνους που ενεργά συνεχίζουν ένα έργο για το οποίο είναι πεπεισμένοι ότι είναι κλήση από το Θεό. Ίσως ακόμη πιο σημαντικό, ωστόσο, είναι να επιμένει κανείς μέσα σε ένα κοσμικό έργο που φαίνεται επιφανειακά μα μην έχει κάποιο ευσεβή σκοπό. Είναι να εξακολουθείς πιστά τη ζωή σου, με εμπιστοσύνη ότι αν κάνεις έντιμα και σωστά τη δουλειά σου με καλή στάση και αγαθό πνεύμα, τότε πραγματικά υπηρετείς το Θεό σου.

Ένα βασικό παράδειγμα τέτοιας υπομονής είναι ο Ιωσήφ (Γένεση κεφ. 37-50). Η ιστορία του Ιωσήφ είναι μια από τις μακρύτερες και δραματικότερες αφηγήσεις της Βίβλου. Αφού πουλήθηκε σκλάβος από τους σκληρούς συνωμότες αδελφούς του, μεταφέρθηκε στην Αίγυπτο, όπου υπέφερε σαν τον Άμλετ του Shakespeare «τις κρεμάλες και τα βέλη της αποτρόπαιης τύχης.»

Αν κάποιος είχε λόγο να γίνει πικρόχολος, να γεμίσει μίσος, να χάσει την πίστη του στο Θεό, ο Ιωσήφ ήταν σίγουρα αυτός. Θα μπορούσαμε πραγματικά να εικονίσουμε τον Ιωσήφ να εκστομίζει τον περίφημο υπαρξιακό, «να ζει κανείς ή να μη ζει», μονόλογο του Άμλετ στον οποίο ο προβληματισμένος Δανός αναλογίζεται αν πρέπει να αυτοκτονήσει ή όχι εξαιτίας των «μαστιγωμάτων και της καταφρόνιας του χρόνου.» Ο Άμλετ απαρτιθμεί τις ίδιες δυσκολίες που πέρασε ο Ιωσήφ: «το άδικο του τυράννου, του περήφανου [τις προσβολές] . . . τη βραδύτητα του νόμου, την αυθάδεια του αξιώματος, και τις απορριψείς» που άδικα πέφτουν πάνω σε κάποιον ο οποίος πρέπει απλά να τα κουβαλάει με υπομονή.

Η μορφή της ιστορίας του Ιωσήφ είναι ότι, αντίθετα με την ιστορία του Άμλετ, είναι αληθινή. Στο τέλος, η πίστη και η ελπίδα του Ιωσήφ στο Θεό δυνάμωσαν όσο ποτέ. Δεν αποφάσισε να πάρει εκδίκηση. Δεν απαρνήθηκε την πίστη του στον Γιαχβέ ώστε να κλειστεί στον εαυτό του σε ένα μίζερο και πικρό τέλος. Παρόλο που θα πρέπει να είχε περάσει βαθιές και σκοτεινές στιγμές στην ψυχή του, δεν κατέληξε σε απόγνωση. Αντίθετα, ξανά και ξανά παραχωρούσε τη ζωή του στο Θεό. Μέσα από μια σειρά τρομερών αντιξοοτήτων εμπιστευόταν τον ουράνιο Πατέρα του ακόμα και όταν ήταν στην υπηρεσία ειδωλωτρών αρχόντων και κυβερνήσεων. Και ο Θεός ευλόγησε τον Ιωσήφ για την πίστη και την υπομονή του, με τρόπους που ποτέ δεν θα μπορούσε να έχει φανταστεί – την τελική σωτηρία ολόκληρης της οικογένειάς του και την πραγματοποίηση της υπόσχεσης του Θεού στον Αβραάμ ότι θα τον κάνει ένα μεγάλο έθνος που θα γινόταν ευλογία σε όλο τον κόσμο.

Για σκεφτείτε το. Η άσκηση επίμονης υπομονής ενός νεαρού, σε κυριολεκτικά απίστευτες συνθήκες, περίπου 3.000 χρόνια πριν, ευλόγησε τελικά εσένα κι εμένα. Η ελπίδα του είναι τώρα και δική μας ελπίδα. Ο Ιωσήφ τελικά τιμάται στο ηρώο της πίστης που βρίσκεται στο Εβραϊούς κεφ. 11, ένα κατάλογο των αγίων του Θεού οι οποίοι επέμειναν και άντεξαν με υπομονή κάθε δοκιμασία που μπορεί κανείς να φανταστεί – επειδή είχαν ελπίδα. Γνώριζαν (όπως αργότερα μας οδήγησε ο Ιησούς να προσευχόμεστε) ότι η βασιλεία του Θεού επρόκειτο να έρθει και το θέλημά Του να γίνει «ως εν ουρανώ και επί της γης.» (Ματθαίος 6/10). Η πλήρης σημασία της παραδειγματικής ζωής τους συνοψίστηκε από το συγγραφέα της επιστολής προς Εβραίους μετά την παρουσίαση του καταλόγου των πιστών:

Έχοντας, λοιπόν, γύρω μας μια τόσο μεγάλη στρατιά μαρτύρων, ας πινάσουμε από πάνω μας κάθε φορτίο, και την αμαρτία που εύκολα μας εμπλέκει, κι ας τρέχουμε με υπομονή το αγώνισμα του δρόμου, που έχουμε μπροστά μας. Ας έχουμε τα μάτια μας προσηλωμένα στον Ιησού, που μας έδωσε την πίστη, την οποία και τελειοποίησε. Αυτός, αντί για τη χαρά που θα μπορούσε να έχει, υπέμεινε το σταυρικό θάνατο περιφρονώντας την ατίμωση, και κάθισε στα δεξιά του θρόνου του Θεού (Εβραίους 12/1-2).

Η αληθινή υπομονή στηρίζεται στην ελπίδα. Και η ελπίδα μας είναι θεμελιωμένη όχι μόνο στην καλή τεκμηριωμένη ζωή, το θάνατο και την ανάσταση του Ιησού Χριστού, αλλά επίσης στην υπόσχεσή της επιστροφής Του. Ο Γάλλος φιλόσοφος Vauvenargues δήλωσε απλά: «Η υπομονή είναι η τέχνη της ελπίδας.» Η αλήθεια αυτή προσδιορίστηκε κομψά από έναν άλλο Άγγλο συγγραφέα για τον οποίο έμαθα όταν η καθηγήτριά μου της λογοτεχνίας στο γυμνάσιο μας γνώρισε τον Edward Bulwer-Lytton, ένα διηγηματογράφο του 19ου αιώνα, ο οποίος είπε, «υπάρχει μια μορφή ελπίδας που ποτέ δεν είναι άσοφη, και που σίγουρα δεν μειώνεται με την αύξηση της γνώσης. Σ' αυτή τη μορφή αλλάζει το όνομά της, και την ονομάζουμε υπομονή (The New Dictionary Of Thoughts, Standard Book Company, 1966, σελ. 296). Ο συγγραφέας της επιστολής προς Εβραίους μας έδωσε την ουσία αυτής της ελπίδας:

Γιατί ο Θεός δεν είναι άδικος για να ξεχάσει τα έργα σας και την έμπρακτη αγάπη που δείξατε για χάρη του, με τις υπηρεσίες που προσφέρατε και που προσφέρετε στους αδερφούς χριστιανούς. Επιθυμούμε ο καθένας από σας να δείχνει ως το τέλος τον ίδιο ζήλο για να εκπληρωθεί η ελπίδα μας. Και να μη γίνεστε οκνηροί, αλλά ν' ακολουθείτε το παράδειγμα εκείνων που με την πίστη και την υπομονή κληρονομούν αυτά που υποσχέθηκε ο Θεός. Όταν ο Θεός έδωσε την υπόσχεσή του στον Αβραάμ, επειδή δεν υπήρχε ανώτερος για να ορκιστεί, ορκίστηκε στον εαυτό του, λέγοντας: Σου υπόσχομαι ότι θα σ' ευλογήσω και θα σου δώσω πολλούς απογόνους. Έτσι πήρε ο Αβραάμ την υπόσχεση, και με την υπομονή του πέτυχε την εκπλήρωσή της. Οι άνθρωποι ορκίζονται σε κάποιον ανώτερό τους, κι ο όρκος δίνει γι' αυτούς τέλος σε κάθε αμφισβήτηση και υποδηλώνει επιβεβαίωση. Ο Θεός λοιπόν, επειδή ήθελε να δείξει πιο καθαρά σ' αυτούς που θα κληρονομούσαν τα όσα υποσχέθηκε, ότι η απόφαση του ήταν αμετάκλητη, την εγγυήθηκε με όρκο. Για δύο λοιπόν αμετακίνητα πράγματα, για τα οποία είναι αδύνατο να δειφουστεί ο Θεός, εμείς που καταψάγαμε σ' αυτόν οφείλουμε να μείνουμε σταθεροί σ' αυτά που ελπίζουμε. Αυτή μας η ελπίδα μας ασφαλίζει και μας βεβαιώνει σαν άγκυρα, και μας οδηγεί στα ενδότερα του καταπετάσματος, όπου μπήκε πριν από μας και για χάρη μας ο Ιησούς (Εβραίους 6/10-20).

Ο Ιάκωβος τόνισε επίσης ότι η ελπίδα στο Χριστό είναι το θεμέλιο της πίστης μας και η αιτία της υπομονής μας:

Λοιπόν, αδελφοί, κάνετε υπομονή, ώσπου να 'ρθει ο Κύριος. Κοιτάξτε πώς ο γεωργός περιμένει τον πολύτιμο καρπό του χωραφιού, καρτερώντας με υπομονή να πέσει η πρώτη κι η όψιμη βροχή. Κάνετε κι εσείς υπομονή. Πάρτε θάρρος, γιατί όπου να 'ναι ο Κύριος έρχεται (Ιάκωβος 5/7-8).

Επειδή οι απόστολοι είχαν συναντήσει προσωπικά τον Υιό του Θεού, είχαν πάρει ψωμί και κρασί από τα χέρια Του, είχαν ζήσει την ευσιπλαχνία της θυσίας Του, είχαν αγγίξει τις πληγές Του, και είχαν δει τις προφητείες των προφητών να επαληθεύονται, αυτοί οι πρώτοι ακόλουθοι του Χριστού δεν είχαν αφεθεί σε κάποια υπαρξιακή απορία σχετικά με τον Ένα που αναζητούσαν με ελπίδα. Δεν ήταν ο Γ κοντό που περίμεναν, ήταν ο Θεός εν σαρκί, ο Ένας που θα έρθει για να μας «ανακουφίσει από τα δεινά» (Πράξεις 3/19-21). Η υπομονή δεν είναι μια απεγνωσμένη αναμονή μέσα στην αμφιβολία, αλλά μια γεμάτη ελπίδα προσμονή με εμπιστοσύνη.

Η ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΠΟΥ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ Η ΥΠΟΜΟΝΗ

Ακόμα κι αν δε μαθαίναμε τίποτα άλλο για την υπομονή από τη Βίβλο, πέρα απ' όσα ξέρουμε για την καλή συντροφιά που κρατάει, αυτό κι από μόνο του θα ήταν αρκετό. Ένα από τα πιο σημαντικά γεγονότα σχετικά με την υπομονή είναι ότι βρίσκεται σε αρκετούς «καταλόγους τιμής» των Γραφών, καταλόγους ευσεβών ιδιοτήτων του χαρακτήρα, που άνθρωποι που ζούσαν κάτω από την έμπνευση του Αγίου Πνεύματος έπρεπε να κατέχουν. Ίσως ο πιο γνωστός είναι ο κατάλογος στάσης και συμπεριφοράς που χαρακτηρίζει τον ακόλουθο του Χριστού ο οποίος ενεργεί με τη δύναμη του Πνεύματος. Γράφοντας στην εκκλησία της Γαλιλαίας, ο Παύλος στην αρχή έριξε φως σε χαρακτηριστικά που προσδιορίζουν εκείνους που «δεν θα κληρονομήσουν τη βασιλεία του Θεού». Τα έθεσε σε αντίθεση με

ιδιότητες που έχουν οι αληθινοί ακόλουθοι του Χριστού – οι τελικοί κληρονόμοι της βασιλείας:

Ο καρπός του Αγίου Πνεύματος είναι η αγάπη, η χαρά, η ειρήνη, η μακροθυμία, η καλοσύνη, η αγαθότητα, η πίστη, η πραότητα, η εγκράτεια. Τίποτε απ' αυτά δεν καταδικάζει ο νόμος (Γαλάτας 5/22-23).

Ενώ αυτή η απαρίθμηση των τιμητικών ιδιοτήτων έρχεται άμεσα στο νου σε κείνους που είναι εξοικειωμένοι με τις Γραφές, υπάρχουν άλλοι λιγότερο γνωστοί κατάλογοι που μας αποκαλύπτουν πόσο υψηλή θεώρηση έχει ο Θεός για την υπομονή, είτε είναι από την πλευρά Του είτε από τη δική μας. Να μερικές περιεκτικές σχετικά με την υπομονή που συνοδεύει τη στοργική καλοσύνη του Θεού, την προθυμία Του να συγχωρεί, και την προσκόλλησή Του στη δικαιοσύνη:

Η αγάπη σας να είναι ειλικρινής. Να αποστρέφεστε το κακό και να ακολουθείτε το καλό. Να δείχνετε με στοργή την αγάπη σας για τους άλλους πιστούς. Να συναγωνίζεστε ποιος θα δείξει περισσότερη εκτίμηση στον άλλο. Μην είστε οκνηροί σ' ό,τι πρέπει να δείχνετε ζήλο, να έχετε πνευματικό ενθουσιασμό, να υπηρετείτε τον Κύριο. Η ελπίδα να σας δίνει χαρά. Να έχετε υπομονή στις δοκιμασίες. Να επιμένετε στη προσευχή. Να βοηθάτε τους άλλους χριστιανούς, όταν βρίσκονται σε ανάγκη, και να επιδιώκετε να φιλοξενηθείτε τους αδερφούς. Να προσεύχεστε για το καλό των δικτών σας, να ζητάτε την ευλογία του Θεού γι' αυτούς κι όχι να τους καταριέστε. Να μετέχετε στη χαρά όσων χαίρονται και στη λύπη όσων λυπούνται. Να έχετε ομόνοια μεταξύ σας. Μην είστε υπερήφανοι, αλλά να συναναστρέφεστε και τους απλοϊκούς χριστιανούς. Μην έχετε την ψευδαίσθηση πως είστε σοφοί. (Ρωμαίους 12/9-16).

Γι' αυτό κι εμείς, αφότου μάθαμε τα νέα σας, δεν παύουμε να προσευχόμαστε για σας και να παρακαλούμε το Θεό να σας δώσει όλη τη σοφία και τη σύνεση που χαρίζει το Άγιο Πνεύμα, ώστε να γνωρίσετε στην εντέλεια το θέλημα Του. Για να ζείτε με τρόπο αντάξιο του Κυρίου, και κατά πάντα ευάρεστο σ' αυτόν, να έχετε σαν καρπό κάθε λογής καλά έργα και να προοδεύετε στη βαθιά γνώση του Θεού, παίρνοντας δύναμη από τον ισχυρό και δοξασμένο Θεό. Έτσι σε κάθε περίπτωση θα έχετε υπομονή και μακροθυμία, και θα ευχαριστείτε με χαρά το Θεό και Πατέρα, που μας αξίωσε να έχουμε μερίδιο στην κληρονομία των αγίων του που ζουν μέσα στο φως, (Κολοσσαείς 1/9-12).

Ο Παύλος μας έδωσε ένα εντυπωσιακό κατάλογο Χριστιανικών αρετών που συνοδεύουν την υπομονή: την αγάπη, τη χαρά, την ειρήνη, την καλοσύνη, την πίστη, την αγαθότητα, την εγκράτεια, τη γενναιοδωρία, την τρυφερότητα, τη φιλία, την αθωότητα, την ταπεινοφροσύνη, τη φιλοπονία, την αυταπάρνηση, τον πνευματικό ζήλο, την ελπίδα, την ευσέβεια, την ελεημοσύνη, τη φιλοξενία, τη συμπάθεια, τη συγκαταβατικότητα, τη χάρη, τη δικαιοσύνη, την ευσέβεια, τη νηφαλιότητα, την ευλάβεια, την ψυχραμία, την ορθότητα της σκέψης.

Ο Κύριός μας και οι ακόλουθοί Του, του πρώτου αιώνα θεωρούσαν ότι η υπομονή είναι ένα καθοριστικό χαρακτηριστικό σημείο εκείνων που διακρίπταν ότι είναι μαθητές Του. Κατανοώντας πώς ο Ιησούς Χριστός είναι η επιτομή της αγάπης και της συμπάθειας, δεν θα πρέπει να μας εκπλήσσει η ανακάλυψη ότι η αγάπη συχνά ταυτίζεται με την υπομονή. Σαν για να τονίσει αυτή την αλήθεια, ο Παύλος χρησιμοποίησε και τις δύο λέξεις για την υπομονή στον ορισμό του για την αγάπη στην προβληματική εκκλησία της Κορίνθου – μακροθυμία με τους ανθρώπους και υπομονή με πράγματα και καταστάσεις. Το 13ο κεφάλαιο αυτής της επιστολής θεωρείται ότι είναι μία από τις κλασικές περιγραφές της αγάπης στην ιστορία. Ιδιαίτερα σημαντικά είναι αυτά τα εδάφια:

Εκείνος που αγαπάει έχει μακροθυμία, έχει και καλοσύνη. Εκείνος που αγαπάει δε ζηλοφθονεί. Εκείνος που αγαπάει δεν κομπάζει ούτε περηφανεύεται. Είναι ευπρεπής, δεν είναι εγωιστής ούτε ευερέθιστος. Ξεχνάει το κακό που του έχουν κάνει. Δε χαιρέται για το στραβό που γίνεται, αλλά μετέχει στη χαρά για το σωστό. Εκείνος που αγαπάει, όλα τα ανέχεται, σε όλα εμπιστεύεται, για όλα εκπιζεί, όλα τα υπομένει. Ποτέ η αγάπη δεν θα πάψει να υπάρχει (Α' Κορινθίους 13/4-8).

Με απλά λόγια, το να έχεις υπομονή είναι ένας τρόπος συμπεριφοράς για να πεις, «Σ' αγαπώ».

ΟΙ ΔΟΚΙΜΑΣΙΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

Όταν φτάνουμε να μάθουμε ότι η υπομονή είναι μια πλευρά της αγάπης θεμελιωμένη πάνω στις στήλες της αντοχής και της επιμονής, κατανοούμε ότι είναι μια βασική αρετή για να ζήσει κάποιος μέσα σε ένα ξεπεσμένο κόσμο πάνω σε μια καταραμένη γη. Πολλοί μεταφραστές της Βίβλου έχουν ορθά επιλέξει την έκφραση μακρόθυμος ως τον πιο συμβολικά ακριβή όρο για την υπομονή. Σε ένα τέλειο κόσμο, όπως εκείνον που έζησαν ο Αδάμ και η Εύα, η υπομονή θα ήταν χωρίς σημασία. Θα ζούσαμε σε μια κατάσταση διαρκούς ικανοποίησης χωρίς αγώνες και χωρίς πόνο. Δεν «αντέχει» κάποιος μια χαρούμενη και ευχάριστη εμπειρία. Ούτε χρειάζεται να «επιμένουμε» σε ένα καθήκον που δεν προσφέρει πρόκληση.

Το βρίσκω συναρπαστικό ότι από τους ήρωες της πίστης που απαριθμούνται στο κεφ. 11 της προς Εβραίους επιστολής, μερικοί επέδειξαν μεγάλη υπομονή ενώ άλλοι έδειξαν ανυπομονησία.

Ο Νώε είναι ένα πρώτο παράδειγμα υπομονής. Η προσπάθειά του επί 120 χρόνια να κατασκευάσει την κιβωτό είναι ένα από τα πιο εκπληκτικά παραδείγματα επιμονής στην ιστορία. Περικυκλωμένος από ένα διεφθαρμένο πολιτισμό που είχε γίνει βίαιος και άθεος όσο δεν παίρνει, θα πρέπει να υπέστη ατέλειωτες κοροϊδίες.

Ο Αβραάμ και η Σάρα είναι επίσης στον κατάλογο του κεφ. 11. Μερικά από τα γεγονότα της ζωής τους φανερώνουν τις τρομερές συνέπειες της ανυπομονησίας, αν και τελικά μέσω της πίστης επέμειναν – και η υποσχέμένη από το Θεό δημιουργία ενός ξεχωριστού «εκλεκτού λαού» εκπληρώθηκε μέσω αυτών.

Η ζωή του Μωυσή δείχνει τόσο ανυπομονησία όσο και υπομονή. Αλλά ό,τι και να λέμε, ο Μωυσής δείχνει μια θαυμαστή επιμονή και αντοχή – σε 40χρονες περιόδους. Για 40 χρόνια διατηρούσε την πίστη του στον ένα Θεό, τον Γιαχβέ, ενώ σπούδαζε στα παλάτια της πολυθεϊστικής Αιγύπτου. Στην πραγματικότητα, ήταν αυτή η πίστη του στο Θεό των Εβραίων που πυροδότησε μια πράξη ανυπομονησίας που του κόστισε ακριβά. Ενώ αγωνιούσε για τη σκληρή δουλειά του λαού του, χτύπησε απερίσκεπτα και σκότωσε έναν Αιγύπτιο που βασάνιζε έναν από τους Εβραίους. Ο πρόγόνός του ο Ιωσήφ είχε προφητέψει πολλά χρόνια πρωύτερα ότι ο Θεός θα απελευθέρωνε το λαό Ισραήλ και θα τον ξανάφερνε στη γη που είχε υποσχεθεί στον Αβραάμ (Γένεση 50/24). Έτσι ο Μωυσής θα μπορούσε υπομονετικά να εμπιστευτεί αυτή την προφητεία – αφήνοντας το σχέδιο του Θεού να ξετυλιχτεί στον κατάλληλο χρόνο. Επειδή δεν το έκανε αυτό, πέρασε άλλα 40 χρόνια αντέχοντας την έρημη χώρα της Μαδιάμ – βόσκοντας πρόβατα. Δεν έχουμε αναφορά ότι επικοινωνήσει ποτέ ο Θεός άμεσα μαζί του στη διάρκεια αυτών των ατέλειωτων χρόνων. Έτσι όταν ο Θεός μπήκε δραματικά στη ζωή του με την καιομένη βάτο (Έξοδος κεφ. 3), ο Μωυσής είχε ήδη περάσει πολλά χρόνια στο σχολείο της υπομονής.

Όταν ο Θεός ζήτησε από το Μωυσή να οδηγήσει το λαό Του έξω από την Αίγυπτο προς τη γη της επαγγελίας, ο Μωυσής σύντομα ανακάλυψε ότι ακόμα ήταν «μαθητής». Αντί να προβιβαστεί σε μια ζωή άνεσης, ο Μωυσής έπρεπε να αντέξει άλλα 40 χρόνια δοκιμασίας, κόπου και βασάνων. Κατά τα χρόνια αυτά ο Μωυσής πήρε περισσότερα μαθήματα υπομονής – και ανυπομονησίας – απ' όσα θα ήθελε ποτέ. Η απογοήτευσή του με τους Εβραίους έχει καταγραφεί για μας σε πολλά σημεία. Ένα που ξεχωρίζει είναι ο θυμός του για την έλλειψη πίστης τους ότι ο Θεός θα τους προμήθευε το νερό που χρειαζόνταν:

Άρχισαν τότε να τα βάζουν με το Μωυσή: «Δώσε μας νερό να πιούμε», του φώναζαν. Ο Μωυσής τους είπε: «Γιατί τα βάζετε μαζί μου; Γιατί προκαλείτε τον Κύριο;» (Έξοδος 17/2).

Η λέξη «προκαλείτε» θα μπορούσε να εκφραστεί και ως «δοκιμάζετε την υπομονή». Θα μπορούσε κανείς να πει ότι η ανυπομονησία των Εβραίων διαρκώς δοκίμαζε την υπομονή τόσο του Μωυσή όσο και του Ιεχωβά. Μεταγενέστεροι προφήτες συχνά σχολίαζαν την έλλειψη υπομονής που έδειχνε ο λαός Ισραήλ – μιας ανυπομονησίας που συχνά οδηγούσε στην κρίση του Θεού. Κάθε τόσο μιλούσαν για το μακρόθυμο έλεος του Θεού για τον ξεροκέφαλο και δύστροπο λαό Του, πάντα όμως με την προειδοποίηση ότι η υπομονή Του δεν θα κρατούσε για πάντα.

Ο Βασιλιάς του Ισραήλ Δαβίδ, στις στιγμές της περιουλοσύνης

του, περιέγραψε όμορφα τη σπουδαιότητα της υπομονής:

Στον Κύριο σιωπηλά εγκαταλείψου
και έλπισε σ' αυτόν.

Μην αγανακτήεις για κείνον

που στη ζωή του ευτυχεί,

για έναν άνθρωπο που κάνει ανομίες.

Ηρέμησε και πάψε τους θυμούς!

Μην εξανίστασαι, αυτό δε βγαίνει παρά

σε κακό.

(Ψαλμός 37/7-8).

Είναι ίσως αυτή η κατανόηση που βοήθησε στην τοποθέτηση του Δαβίδ στη σελίδα των ηρώων στο κεφ. 11 της προς Εβραίους:

Χρειάζεται να συνεχίσω; Δε θα με πάρει ο χρόνος να διηγηθώ για το Γεδεών, το Βοράκ, το Σαμψών, τον Ιεφθάε, το Δαβίδ, το Σαμουήλ, και τους προφήτες. Με την πίστη κατατρόπωσαν βασιλεία, επέβαλαν το δίκαιο, πέτυχαν την πραγματοποίηση των υποσχέσεων του Θεού, έφραξαν στόματα λεόντων, έσβησαν τη δύναμη της φωτιάς, διέφυγαν τη σφαγή, έγιναν από αδύνατοι ισχυροί, αναδείχθηκαν ήρωες στον πόλεμο, έτρεψαν σε φυγή εχθρικά στρατεύματα, γυναίκες ξαναπήραν πίσω στη ζωή τους ανθρώπους τους, κι άλλοι βασανίστηκαν ως το θάνατο, χωρίς να δεχτούν την απελευθέρωσή τους, γιατί πίστευαν ότι μπορούσαν ν' αναστηθούν σε μια καλύτερη ζωή. Άλλοι δοκίμασαν εξευτελισμούς και μαστιγώσεις, ακόμη και δεσμά και φυλακίσαις. Λιθοβολήθηκαν, πριονίστηκαν, πέρασαν δοκιμασίες, θανατώθηκαν με μαχαίρι, περιπλανήθηκαν ντυμένοι με προβιές και κατακίσια δέρματα, έζησαν σε στερήσεις, υπέφεραν καταπίεσεις, θλίψεις και κακουχίες – ο κόσμος δεν ήταν άξιος να' χει τέτοιους ανθρώπους – πλανήθηκαν σε ερημιές και βουνά, σε σπηλιές και σε τρύπες της γης. (Εβραίους 11/32-38).

Ο συγγραφέας της επιστολής προς Εβραίους ολοκλήρωσε τα σχόλιά του γι' αυτούς τους ως επί το πλείστον ανώνυμους ήρωες της πίστης συνιστώντας να τους έχουμε όλους στο νου μας κάθε φορά που περνάμε μια δοκιμασία – εστιάζοντας τελικά προς το υπέρτατο παράδειγμα του Ιησού:

Αναλογιστείτε, λοιπόν, αυτόν που υπέμεινε μια τέτοια εχθρότητα εναντίον του από μέρους των αμαρτωλών, και μην αποκάμετε και χάσετε το θάρρος σας (Εβραίους 12/3).

Ο Βασιλιάς Δαβίδ το περιέγραψε έτσι:

Αδιάκοπα στον κύριο έλπιζα κι αυτός με πρόσεξε

κι άκουσε την κραυγή μου.

Μ' ανέσυρε από το λάκκο της φθοράς,

απ' της λάσπης το βούρκο

Τα πόδια μου τα στήριξε πάνω στο βράχο,

τα βήματά μου στέριωσε.

Στο στόμα μου έβαλε καινούριο ένα τραγούδι

Για το Θεό μας δοξολόγημα,

πολλοί θα δουν, θα ευλαβηθούν,

στον Κύριο θα ελπίσουν. (Ψαλμός 40/1-3).

Το υπέρτατο κίνητρο για υπομονή περιέχεται σε τούτα τα λόγια αυτού του μεγάλου ψαλμωδού. Σαν ακόλουθοι του Ιησού θα χρειαστεί και μερικοί κάποιες φορές να υποφέρουμε για πολύ. Θα μας παρεξηγήσουν, θα μας εκμεταλλευτούν άνθρωποι χωρίς αρχές.

Μέσα σε όλα αυτά, ωστόσο, πρέπει να μένουμε σταθεροί στα δύο σκέλη της υπομονής – την αντοχή και την αναμονή. Και να μην ξεχνάμε ότι όταν με υπομονή περιμένουμε τον Κύριο μέσα σε διωγμό, πόνο, θλίψη, ανία και προβληματικές καταστάσεις, ίσως χωρίς να το ξέρουμε γινόμαστε αιτία να οδηγηθούν άλλοι στο Χριστό. Το να ασκούμε υπομονή είναι μερικές φορές πράξη ευαγγελισμού.

ΟΙ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΗΣ ΑΝΥΠΟΜΟΝΗΣΙΑΣ

Η μελέτη μας μέχρι αυτό το σημείο ίσως να έχει αφήσει την εντύπωση ότι η υπομονή είναι μια σπουδαία και ευγενής αρετή που χρειάζεται μόνο στις πιο ακραίες και δύσκολες στιγμές της ζωής μας. Όμως η αλήθεια είναι ότι η υπομονή είναι μια πρακτική, καθημερινή αρετή – κάτι που πρέπει να εξασκούμε κυρίως σε μικρά, σχεδόν ασήμαντα πράγματα. Δυστυχώς η σημασία της απλής υπομονής φανερώνεται συχνά δραματικά από τις πράξεις ανυπομονησίας μας.

Σχεδόν όλοι μας έχουμε μετανιώσει για πράξεις ανυπομονησίας

που είχαν τρομερές συνέπειες. Πριν πολλά χρόνια, όταν οι γιοι μου ήταν ακόμη μικρά παιδιά, ξαφνιάστηκα όταν άκουσα τα νέα για τον τραγικό θάνατο μιας γειτόνισσας. Είχε και κείνη μικρά παιδιά. Ξεκινώντας ένα πρωινό για τη δουλειά από την ήσυχη γειτονιά μας, βγήκε απότομα με το αυτοκίνητο σε ένα πολυσύχναστο κεντρικό δρόμο – και σκοτώθηκε από ένα αυτοκίνητο που θάπρεπε να το περιμένει να περάσει πρώτο. Όπως τόσοι πολλοί από μας, ωστόσο, βιαζόταν και δεν σταμάτησε να υπολογίσει την ταχύτητα του αυτοκινήτου που περνούσε. Τι τρομερή απώλεια! Το φοβερό θλιψή και πόνο θα είχαν να αντιμετωπίσουν τα παιδιά και ο σύζυγός της. Το μόνο που μπορούσαν να ρωτήσουν ήταν, «Γιατί; Πώς μια τόσο συνηθισμένη ανυπόμονη ενέργεια μπορούσε να έχει τόσο τραγικά αποτελέσματα;»

Οι περισσότερες από τις πράξεις ανυπομονησίας μας, φυσικά, δεν έχουν τέτοιο ακαριαίο αποτέλεσμα. Όλες όμως έχουν συνέπειες – που πολλές απ' αυτές επηρεάζουν αρνητικά τις σχέσεις μας με τους άλλους. Ο αναμορφωτής Ιωάννης Καλβίνος, ομολόγησε κάποτε με πόνο, «οι μάχες μου δεν είναι τόσο ενάντια στα ελαττώματά μου, που είναι μεγάλα και πολυάριθμα, απ' όσο ενάντια στην ανυπομονησία μου, και οι προσπάθειές μου δεν είναι τελείως άωφελες. Δεν έχω, ωστόσο, καταφέρει ακόμα να νικήσω αυτό το άγριο θηρίο» (Ιωάννης Καλβίνος – Η Ζωή του, η Διδασκαλία του και η Επιτροπή του, του William Wileman).

Ίσως αν αναρωτηθούμε τι η ανυπομονησία μας σημαίνει, θα μπορούσαμε να χειριστούμε καλύτερα την υπομονή. Παρατηρώντας τη δική μου ζωή, μπορώ να δω ότι οι πράξεις ανυπομονησίας μας έχουν σαν ελατήριο τις παρακάτω εγωιστικές σκέψεις:

- «Ο χρόνος μου είναι σημαντικότερος από το δικό σου χρόνο.»
- «Δεν καταλαβαίνεις ότι ο αργός σου τρόπος με εκνευρίζει!»
- «Αντε, έχω δουλειές να κάνω.» μ' άλλα λόγια, «Οι δουλειές μου είναι πιο σημαντικές από τις δικές σου.»
- «Αν δεν βιαστώ, θα χάσω κάτι σημαντικό για μένα.»
- «Δεν έχω καιρό να ασχοληθώ με το πρόβλημά σου.»
- «Αυτή η αναμονή δε μου πάει καθόλου.»
- «Με εμποδίζεις να κάνω κάτι που θέλω.»
- «Πρέπει να το κάνω αυτό γρήγορα γιατί υπάρχει και κάτι άλλο που θέλω να κάνω.»
- «Το έργο του Θεού πρέπει να γίνει τώρα, και μόνο εγώ μπορώ να το κάνω.»

Στην ουσία της η ανυπομονησία είναι ένα από τα βασικά χαρακτηριστικά του εγωκεντρισμού. Και ο εγωκεντρισμός είναι ένα σημάδι ανωριμότητας. Δεν μας εκπλήσσει που τα παιδιά θέλουν αυτό που θέλουν όταν το θέλουν, αλλά περιμένουμε από τους ενήλικες να έχουν ωριμάσει σε σημείο που να είναι πρόθυμοι να περιμένουν και να ξοδεύουν από το χρόνο τους για να ικανοποιούν τις ανάγκες άλλων.

Δυστυχώς, ζούμε μέσα σε μια κοινωνία που πολύ συχνά δεν ξέρει πώς να περιμένει. Η γενιά μας έχει γίνει η γενιά του «Εδώ και Τώρα.» Έχουμε τόσο εξοικειωθεί στο να ικανοποιούμε τους εαυτούς μας, ώστε έχουμε χάσει την εκτίμησή μας για το δώρο της υπομονής. Τείνουμε να ζούμε σαν τα παιδιά που περιμένουν ανυπόμονα τα Χριστούγεννα, ένα γεγονός που παρατηρεί η Ιρλανδή ποιήτρια Mary Thge: «Ω, πόσο κατέχει η ανυπομονησία την ψυχή όσο πλησιάζει η από καιρό υποσχέσιμη ώρα της χαράς. Πόσο αργά φαίνονται τότε να κυλάνε οι αργόσυρτες ώρες» (The New Dictionary Of Thoughts, Standard Book Company, σελ. 296).

Ευχαριστώ το Θεό που μου επέτρεψε να ζήσω αρκετά ώστε να μπορώ να κοιτάξω πίσω και να δω πόσο λίγα κατάφερα με την ανυπομονησία. Η ανυπομονησία, όχι μόνο δεν μου φέρνει αυτό που θέλω τις περισσότερες φορές, αλλά συχνά καταστρέφει τη χαρά μου όταν το πετυχαίνω. Η ανυπομονησία μάλιστα κάποια πράγματα που είναι ήδη αρνητικά τα χειροτερεύει.

Ο Άγγλος Επίσκοπος του 15ου αιώνα, Jeremy Taylor παρατήρησε, «Η ανυπομονησία μετατρέπει το ρίγος σε πυρετό, τον πυρετό σε επιδημία, το φόβο σε απόγνωση, το θυμό σε λύσσα, την απώλεια σε τρέλα, και τη θλίψη σε φρενιτύδα» (ως άνω σελ. 295).

Ένας μεταγενέστερος επίσκοπος, ο George Horne, συμφωνούσε: «Η κακοτυχία δανείζεται το πιο μετερό κεντρί της από την ανυπομονησία μας» (ως άνω σελ.296).

Να ένας κατάλογος συνηθισμένων συνεπειών της

ανυπομονησίας που μπορούν χωρίς αμφιβολία να προστεθούν άμεσα σε όσες ήδη έχουν κάποιο υποστεί, κάτω από τη βίαιη επιρροή της:

- Ακαίριος θάνατος
- Φυσικός πόνος και αγωνία
- Συντριμμένα όνειρα
- Προβληματικές προσωπικές σχέσεις
- Προβληματική ανάπτυξη του χαρακτήρα
- Συμβιβασμένη ακεραιότητα
- Δυσσάρεσκεια εκ μέρους του Θεού
- Απώλεια της Χριστιανικής αγάπης
- Απώλεια του καλύτερου που αργεί, κυνηγώντας μια άμεση ευχαρίστηση

Αυτή η τελευταία συνέπεια μου θυμίζει τα καθαρογραμμένα ρητά που ήταν αναρτημένα μπροστά σε κάθε αίθουσα του Χριστιανικού πανεπιστημίου που σπούδασα. Έχοντας αντικρίσει αυτά τα σοφά αποφθέγματα για ώρες και χρόνια, πολλά απ' αυτά χαραχτηκαν μέσα μου. Νομίζω πως ακόμα μπορώ να τα επαναλάβω όλα μετά από σαράντα περίπου χρόνια. Ένα ιδιαίτερα μου έχει μείνει: «Μην θυσιάζεις το μόνιμο στο βωμικό του άμεσου.»

Αν η ανυπομονησία έχει κάποιο αποτέλεσμα, είναι ότι συχνά ματαιώνει κάτι που έχει διάρκεια και σημασία για κάτι που είναι φευγαλέο και σχετικά ανούσιο. Το σημείο αυτό είχε πολύ παραστατικά περιγραφεί σε μένα σαν νεαρό, από τον αιδ. Charlie Shedd στο εξαιρετικό βιβλίο του πάνω στο σεξ «Ο Πελαργός είναι νεκρός», το οποίο έγραψε για Χριστιανούς νέους.

Ο Άγγλος επιστήμονας και φιλόσοφος Francis Bacon αναγνώριζε τον εξαιρετικό κίνδυνο της ανυπομονησίας. Είπε, «Όποιος δεν έχει υπομονή χάνει τη ζωή του.» Όντας ακόλουθος του Χριστού, ο Bacon αναφερόταν χωρίς αμφιβολία στα λόγια του Χριστού στους μαθητές του για τις έσχατες μέρες:

«Αυτό συμβαίνει και με το προγαμιαίο σεξ,» έγραφε ο Charlie. Στην πραγματικότητα, αυτό είναι μια εικόνα των συνεπειών που ακολουθούν στην ουσία κάθε ανυπόμονη ενέργεια.

Ο Άγγλος επιστήμονας και φιλόσοφος Francis Bacon αναγνώριζε τον εξαιρετικό κίνδυνο της ανυπομονησίας. Είπε, «Όποιος δεν έχει υπομονή χάνει τη ζωή του.» Όντας ακόλουθος του Χριστού, ο Bacon αναφερόταν χωρίς αμφιβολία στα λόγια του Χριστού στους μαθητές του για τις έσχατες μέρες:

Θα παραδοθείτε από γονείς κι αδέρφια, από συγγενείς και φίλους, και μερικούς από σας θα σας σκοτώσουν. Όλοι θα σας μισούν εξαιτίας μου. Δεν θα χαθεί όμως ούτε μια τρίχα απ' το κεφάλι σας. Με την υπομονή σας θα σώσετε τη ζωή σας (Λουκάς 1/16-19).

Η ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ ΤΗΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

Επειδή η υπομονή είναι μια τόσο πολύτιμη ιδιότητα για τον υπηρέτη του Θεού, συναντάται παντού μέσα στις Γραφές. Μερικές φορές τη βρίσκουμε σε αποτυχίες και απώλειες που τις προκάλεσε η ανθρώπινη ανυπομονησία. Όμως τις περισσότερες φορές τη βρίσκουμε καθώς την τονίζουν οι απολαβές της.

Η υπομονή οδηγεί σε γήινα οφέλη. «Όταν ο Ιώβ προσευχήθηκε για τους φίλους του, ο Κύριος του έδωσε πάλι πλούτη, και μάλιστα διπλάσια απ' όσα είχε πριν» (Ιώβ 42/10).

Η υπομονή μας προσφέρει ένα καλύτερο τέλος από το παρόν. «Προτιμότερο είναι να σταματάς να μιλάς από το ν' αρχίζεις. Καλύτερος αυτός που έχει υπομονή από εκείνον που βιάζεται ν' αναδειχθεί.» (Εκκλησιαστής 8/7).

«Τότε ο Θεός θα πληρώσει τον καθένα κατά τα έργα του. Θα δώσει αιώνια ζωή σ' όσους κάνουν υπομονητικά το καλό κι αναζητούν έτσι τη δόξα, την τιμή και την αφθαρσία κοντά στο Θεό.» Ρωμαίους 2/6-7).

Η υπομονή μας επιτρέπει να φέρουμε καρπό από σπόρους πίστης. «Με το σπόρο που έπεσε στο γόνιμο έδαφος εννοούνται όσοι άκουσαν το λόγο με καλή και αγαθή καρδιά, τον φυλάνε μέσα τους

και καρποφορούν με υπομονή» (Λουκάς 8/15).

Η υπομονή κερδίζει την αποδοχή του Θεού. «Αδιάκοπα στον Κύριο έλπίζα κι αυτός με πρόσεξε κι άκουσε την κραυγή μου» (Ψαλμός 40/1).

«Τι αξία θα είχε αν υπομένατε τους βασανισμούς για κάτι κακό που κάνατε; Αν όμως κάνετε το καλό και σας τιμωρούν, και παρ' όλα αυτά δείχνετε υπομονή, τότε θα 'χετε την ευλογία του Θεού» (Α' Πέτρου 2/20).

Η υπομονή, μας κάνει να είμαστε ένα καλό παράδειγμα για τους άλλους. «Έτσι εμείς οι ίδιοι καυχόμαστε στις άλλες εκκλησίες του Θεού για σας, γιατί με τόση καρτερικότητα και πίστη υπομένετε όλους τους διωγμούς και τις θλίψεις» (Β' Θεσσαλονικείς 1/4).

Η υπομονή τελειοποιεί το χαρακτήρα μας. «Η υπομονή σας όμως πρέπει να κρατήσει ως το τέλος, για να γίνετε τέλειοι και ολοκληρωμένοι και να μην υστερείτε σε τίποτε» (Ιάκωβος 1/4).

Η υπομονή μας δίνει ζωή. «Με την υπομονή σας θα σώσετε τη ζωή σας» (Λουκάς 21/19).

Η υπομονή μας δίνει ελπίδα. «Να ξέρετε ότι όσα γράφτηκαν στις Γραφές, έχουν γραφτεί για να μας διδάσκουν. Έτσι, με την υπομονή και την ενθάρρυνση που δίνει η Γραφή, θα στηριχτεί η ελπίδα μας» (Ρωμαίους 15/4).

Η υπομονή μας δίνει τη δύναμη του Θεού. «Για να ζείτε με τρόπο αντάξιο του Κυρίου και κατά πάντα ευάρεστο σ' αυτόν, να έχετε σαν καρπό κάθε λογής καλά έργα και να προσοδεύετε στη βαθιά γνώση του Θεού, παίρνοντας δύναμη από τον ισχυρό και δοξασμένο Θεό. Έτσι σε κάθε περίπτωση θα έχετε υπομονή και μακροθυμία, και θα ευραστείτε με χαρά το Θεό και Πατέρα» (Κολοσσαείς 1/10-12).

Η υπομονή μας δίνει τη δυνατότητα να κληρονομήσουμε τις υποσχέσεις του Θεού. «Επιθυμούμε ο καθένας από σας να δείχνει ως το τέλος τον ίδιο ζήλο για να εκπληρωθεί η ελπίδα μας. Και να μη γίνεστε οκνηροί, αλλά ν' ακολουθείτε το παράδειγμα εκείνων που με την πίστη και την υπομονή κληρονομούν αυτά που υποσχέθηκε ο Θεός» (Εβραίους 6/11-12).

Η ΤΕΛΙΚΗ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΑ

Ο απόστολος Ιωάννης, γνωστός στη Βίβλο ως «ο μαθητής που ο Ιησούς τον αγαπούσε», πέρασε πολλά από τα τελευταία του χρόνια εξόριστος στο βραχώδες νησί της Πάτμου στο Αιγαίο Πέλαγος. Οι φωτογραφίες που έχω δει αυτού του άγονου και απομακρυσμένου νησιού, με έχουν βοηθήσει να σχηματίσω την εικόνα που έχω στο μυαλό μου για το γέροντα μαθητή του Ιησού να υποφέρει ήρεμα την αναγκαστική του απομόνωση, περιδιαβάζοντας την άγρια ομορφιά των βραχώδων ακτών – ατενίζοντας πέρα, πάνω από εκτυφλωτικό γαλάζιο της θάλασσας, προς την κατεύθυνση της Ιερουσαλήμ, αρκετές εκατοντάδες μίλια προς τα νοτιο-ανατολικά. Χωρίς αμφιβολία το περισσότερο μέρος του χρόνου του θα το περνούσε ενθουσιώμενος το γεγονός που είχαν οδηγήσει στη σταύρωση και την ανάσταση του Κυρίου Ιησού, τον οποίο αγαπούσε τόσο πολύ. Είχαν περάσει πολλά χρόνια, και ο Ιωάννης είχε ταλαιπωρηθεί από τις κακουχίες και τους κόπους που είχε περάσει κηρύττοντας το λόγο για όσα ο ίδιος και οι φίλοι του είχαν γίνει μάρτυρες. Μπορώ να τον δω να γράφει αυτά τα λόγια τα οποία τελικά έγιναν μέρος της Γραφής:

Εγώ ο Ιωάννης, ο αδερφός σας, που με τη δύναμη του Ιησού Χριστού συμμερίζομαι μαζί σας τους κατατρεγμούς κι υπομονετικά προσμένω τον ερχομό της βασιλείας του Θεού, βρέθηκα εξόριστος στο νησί της Πάτμου, γιατί κήρυξα το λόγο του Θεού κα ομολόγησα τον Ιησού Χριστό (Αποκάλυψη 1/9).

Η υπομονετική προσμονή και επιμονή είχαν σημαδέψει τη ζωή του και τις ζωές των αδελφών και συντρόφων του, όπως είχαν σημαδέψει και τη ζωή του Χριστού. Όμως η αναφορά που επρόκειτο ο Ιωάννης να γράψει και να στείλει στις εκκλησίες της Μικράς Ασίας στα ανατολικά του απομονωμένου νησιού του ήταν εκθαμβωτικά διαφορετική από τις επιστολές που είχε γράψει προηγουμένως, για το πώς να ζουν και να περπατούν μέσα στην αγάπη και την υπομονή του Ιησού Χριστού (δες τις τρεις επιστολές του Ιωάννη). Η τελευταία εικόνα που είχε ο Ιωάννης του Υιού του Θεού πολλά χρόνια πρωτίτερα, ήταν η εικόνα ενός ταπεινού καρτερικού Υπηρέτη που γινόταν δεκτός στον ουρανό από τον Θεό Πατέρα. Αυτό συνέβη 10

μέρες πριν ο Θεός Άγιος Πνεύμα επισκεφθεί όλους του μαθητές, Ο Ιωάννης, στην πραγματικότητα, αυτό το ίδιο Πνεύμα λάτρευε την Ημέρα του Κυρίου όταν ξάφνου δέχτηκε την επίσκεψη του Κυρίου του από το παρελθόν. Τη φορά αυτή, ωστόσο, δεν ήταν πια ένας πρόσ και πονεμένος Υπηρέτης αυτός που είδε. Ήταν ο δοξασμένος, νικητής Σωτήρας του. Ο Ιωάννης έγραψε για το όραμά του:

Γύρισα προς τα 'κει να δω ποιος μου μιλούσε. Και καθώς γύρισα, είδα επτά λυχνοστάτες χρυσούς. Ανάμεσα στους επτά λυχνοστάτες είδα κάποιον που έμοιαζε με άνθρωπο, ντυμένο με χιτώνα που έφτανε ως τα πόδια του, μ' ένα χρυσό ζωνάρι που του έζωνε το στήθος. Στο κεφάλι του οι τρίχες ήταν κάτασπρες σαν ολόλευκο μαλλί ή σαν χιόνι και τα μάτια του ήταν σαν τη φλόγα της φωτιάς. Τα πόδια του έμοιαζαν με χρυσάφι πυρωμένο στο καμίνι. Η φωνή του ηχούσε σαν τη βουή του καταρράκτη. Στο δεξί του χέρι κρατούσε επτά αστέρια, κι από το στόμα του έβγαине ένα αιχμηρό δίκικοπο σπαθί. Το πρόσωπό του έλαμπε σαν τον ήλιο σ' όλη του τη λαμπρότητα. Όταν τον είδα, έπεσα μπροστά στα πόδια του σαν νεκρός. Εκείνος τότε ακούμπησε πάνω μου το δεξί του χέρι και μου είπε; «Μη φοβάσαι! Εγώ είμαι ο πρώτος και ο έσχατος. Εγώ είμαι ζωντανός, με θανάτωσαν, μα να που τώρα ζω για πάντα κι εξουσιάζω το θάνατο και το βασίλειό του» (Αποκάλυψη 2/12-18).

Ο Ιησούς συνέχισε να μιλάει, δίνοντας στον κατάπληκτο Ιωάννη οράματα των εσχάτων ημερών.

Δεν είμαι σίγουρος για το πώς αυτή η φοβερή εμφάνιση του Ιησού επηρέασε τη ζωή του Ιωάννη από και πέρα, αλλά πιστεύω πως για ένα πράγμα μπορούμε να είμαστε βέβαιοι: Ο Ιωάννης έφτασε στο σημείο να κατανοήσει ότι η υπομονετική επιμονή του στην πίστη άξιζε κάθε χτύπημα, κάθε ταπεινώση, κάθε πληγή, κάθε σταγόνα ιδρώτα, και κάθε δάκρυ που είχε χύσει στην υπηρεσία του Σωτήρα.

Αν εσείς και γω είχαμε βρεθεί εκεί, θα είχαμε και μεις καταλήξει στο ίδιο συμπέρασμα. Πόσο ευγνώμονες μπορούμε να είμαστε για το ότι καθετί που υπομονετικά αντέχουμε στη ζωή μας, στον κόσμο μας, στο έργο μας για το Χριστό, και στην αγάπη μας για τους άλλους θα έχει την τελική ανταμοιβή που τόσο δραματικά περιγράφεται για μας στο τελευταίο βιβλίο της Βίβλου:

Αυτός που τα επιβεβαιώνει όλα αυτά λέει: «Ναι έρχομαι σύντομα». «Αμήν, ναι, έλα, Κύριε Ιησού».

(Αποκάλυψη 22/20)

Απόδοση: Ειρήνη Κακαβελάκη

ΕΝΝΕΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΑΠΑΙΤΟΥΝΤΑΙ ΓΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΗ ΖΩΗ:

- Υγεία αρκετή για να κάνει την εργασία χαρά.
- Πλούτος αρκετός για να καλύπτεις τις ανάγκες σου.
- Δύναμη για να παλέψεις με τις δυσκολίες και να τις ξεπεράσεις.
- Χάρη αρκετή για να εξομολογηθείς τις αμαρτίες σου και να τις εγκαταλείψεις.
- Υπομονή αρκετή για να κοπιώσεις ώσπου να ολοκληρωθεί κάτι καλό.
- Έλεος αρκετό για να δεις κάτι καλό στον πλησίον σου.
- Αγάπη αρκετή για να σε παρακινήσει να είσαι χρήσιμος και εξυπηρετικός στους άλλους.
- Πίστη αρκετή για να κάνεις πραγματικότητα τα πράγματα του Θεού.
- Ελπίδα αρκετή για να διώξει όλους τους φόβους που φέρνουν αγωνία για το μέλλον.

- Goethe (1749-1832)

αλληλο γραφία

Ο Αστήρ της Ανατολής ευχαρίστωσε δημοσιεύει επιστολές αναγνωστών. Οι επιστολές πρέπει να είναι σύντομες, καθαρογραμμένες, σχετικές με δημοσιεύματα του περιοδικού (που να υποστηρίζουν και να συμπληρώνουν ή να αντιτίθενται σε κάποιο δημοσίευμα, με επαρκή δικαιολόγηση και βιβλιογραφικές αναφορές) ή ερωτήσεις, χωρίς καμμία προσωπική αναφορά σχετικά με τον άρθρογράφο ή άλλα πρόσωπα. Δεν δημοσιεύονται επιστολές ανυπόγραφες ή με ύφος που δεν ταιριάζει στο περιοδικό. Θα καταβάλλεται προσπάθεια να υπάρχει απάντηση του άρθρογράφου. Επιστολές μπορεί να αποσταλούν και με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο στη διεύθυνση: astir@gcc.gr

Αθήνα, 11-7-2009

Κύριε Διευθυντά,

Το ενδιαφέρον άρθρο του κ. Γαλάνη που φιλοξενήσατε στο τεύχος Ιουνίου, για την «κατ' ιδίαν χρήση της Αγίας Γραφής» αποτέλεσε πηγή έκπληξης, επειδή συνήθως επικρατεί η εντύπωση ότι στα χρόνια πριν την εφεύρεση της Τυπογραφίας, η κατοχή αντιγράφων της Α.Γ. ήταν προνόμιο μόνο των μοναστηριών και των πολύ πλουσίων.

Εντούτοις, η παράθεση τόσο πολλών αποσπασμάτων από λόγους του Χρυσόστομου μαρτυρεί υπέρ του αντιθέτου. Πώς αλλιώς θα πρότρεπε – επίτασσε στους ακροατές του να μελετούν καθημερινά και βαθιά τα ιερά κείμενα, αν αυτά δεν ήταν στη διάθεσή τους; Πώς αλλιώς θα έγραφε: «μην προσέχετε μόνο αυτά που ακούτε εδώ, αλλά και όταν είστε στα σπίτια σας, να διαβάσετε συνέχεια την Αγία Γραφή» (PG 48,991);

Και βέβαια, δεν θα ήταν δυνατή η κακή συνήθεια «οι γυναίκες και τα μικρά παιδιά να κρεμούν ευαγγέλια από το λαιμό τους και να τα περιφέρουν όπου πήγαιναν».

Θα ήταν ενδιαφέρουσα, λοιπόν, η ενημέρωση των αναγνωστών για την πραγματική κατάσταση όσον αφορά την παραγωγή και κατοχή τόσων πολλών χειρογράφων αντιτύπων του θείου λόγου.

Πολύ περισσότερο, βεβαίως, θα ωφελούμασταν εμείς του 21ου αιώνα, --ακόμα και οι Ευαγγελικοί, που διαθέτουμε συλλογές ολόκληρης Αγίων Γραφών --, αν εισακούγαμε τις συμβουλές του εκκλησιαστικού άντρα, «να διαβάζουμε συνέχεια τη Γραφή για να αποκομίζουμε τη μεγάλη ωφέλεια που προσφέρει.

Με εκτίμηση
Β. Συναπίογλου

Αγαπητέ αδελφέ Τσεβά,
Σας χαιρετώ με την αγάπη του Κυρίου! Σας ευχαριστώ πολύ για την σελίδα αλληλογραφίας στο περιοδικό σας.

Είναι απορίας άξιο το πόσο γρήγορα εμείς οι αναγεννημένοι έχουμε την απάντηση έτοιμη για ο,τιδήποτε συναντήσουμε και δημοσιεύουμε ή πριν στοχαστούμε ή προσευχηθούμε για κάτι νέο ή διαφορετικό (σως από αυτό που γνωρίζουμε).

Μήπως είναι ιδιότητα των Ελλήνων ή και άλλων, πάντως στους Έλληνες μας αρέσει να είμαστε διδάσκαλοι λησμονούντες όπως λέει ο Ιάκωβος.

Αναφέρομαι στο άρθρο του μηνός Μαρτίου του αδ. Μελετιάδη με τίτλο «Λόγος Συμπόρευσης των Φύλων και των Φυλών» και σε επιστολή που γράφτηκε γι' αυτό το άρθρο. Πολύ εύστοφος ο τίτλος του άρθρου, που προσεγγίζει την καρδιά του πατέρα Θεού μας που είναι αγάπη αλλά και του Ιησού που προσευχήθηκε να είμαστε ΕΝΑ! Αλήθεια πόσο αγωνιζόμαστε για την εκπλήρωση αυτής της προσευχής του Ιησού μας; Θα μας ζητηθεί ευθύνη για την αμέλειά μας.

Ως μέλος της εκκλησίας της Πεντηκοστής, μέλος των Γεδεωνιτών και συνεργάτης της Ελληνικής Βιβλικής Εταιρίας καταθέτω την άποψή μου.

Η Συμπόρευση δεν είναι Συνταύτιση ούτε Συγκατοίκηση αλλά ως πιστοί που έχουμε δεχθεί την θυσία του Ιησού Χριστού και έχουμε επικαλεσθεί το όνομά Του, πορευόμαστε για τον ουρανό με όποιες διαφορές υπάρχουν, τις οποίες γνωρίζει ο Κύριος. Ας μην πέφτουμε στην παγίδα του Προφήτη Ηλία που μετά την θριαμβευτική του νίκη νόμιζε ότι είναι ΜΟΝΟΣ αυτός πιστός ενώ ο Κύριος του είπε ότι έχει άλλες επτά χιλιάδες που δεν έκλιναν γόνο στον Βάαλ. Δυστυχώς στους κύκλους των πιστών διαμαρτυρομένων επικρατεί αυτό το πνεύμα όπως και στους ορθόδοξους και στους καθολικούς. Όλοι ισχυρίζονται ότι μόνο εκείνοι έχουν την ΑΛΗΘΕΙΑ. Σας αναφέρω απλώς ότι η συμπόρευση αυτή στην Ελλάδα είχε αγαθά αποτελέσματα και η Αγία Γραφή διανεμήθηκε όπως ποτέ στο παρελθόν.

Τελειώνοντας ευχαριστώ τον Θεό που με την οδηγία του Αγίου Πνεύματος παρακινεί αδελφούς όπως τον αδ. Μελετιάδη να μας υπενθυμίσουν τι μας καλεί ο Κύριος να πράξουμε: να αγαπήσουμε αλλήλους εκ καθαρής καρδίας αφήνοντας παραπλεύρως τις όποιες διαφορές μας.

Βασίλης Γιαννακόπουλος, Αθήνα

.....
Σ.Συντ. Με την επιστολή αυτή κλείνουμε και την συζήτηση για το θέμα της Συμπόρευσης Φύλων και Φυλών.

Γυναίκες Πρόσφυγες και Μετανάστριες

Ζητήματα Κοινωνικής Δικαίωσης και Συνύπαρξης

της Κάλλης Θωμαΐδου-Skaife d' Ingerthorpe

Οπατέρας μου ήταν πρόσφυγας από τον Πόντο, που ήρθε σε ηλικία 6 ετών στην Ελλάδα με την Μικρασιατική καταστροφή. Μεγάλωσα με τις ιστορίες της προσφυγιάς. Το καλοκαίρι που μας πέρασε, μαζί με 20 άλλα ζευγάρια, παιδικούς φίλους, των οποίων οι πατεράδες ήταν πρόσφυγες που ήρθαν από τον Πόντο, κάναμε ένα ταξίδι στα μέρη που γεννήθηκαν οι πρόγονοί μας.

Το ταξίδι αυτό ήταν συγκλονιστικό για μένα. Ήθελα πάντα να επισκεφθώ το μέρος που ο πατέρας μου αποκαλούσε «χαμένη πατρίδα», και ταυτοχρόνως να δω με τα μάτια μου μέρος της διαδρομής που κάνουν οι σημερινοί πρόσφυγες που καταλήγουν στο κέντρο μας, περνώντας τα βουνά του Αφγανιστάν, Ιράν, Τουρκίας.

Πριν 100 περίπου χρόνια, στα πολύ αραιοκατοικημένα βουνά του Πόντου, μπροστά στην Μαύρη θάλασσα, ο Θεός επισκέφτηκε διάφορους ανθρώπους δίνοντας τους κατανόηση των ιερών Γραφών. Αυτούς κατόπιν τους οδήγησε να βρουν ο ένας τον άλλον. Έτσι δημιουργήθηκαν χριστιανικές κοινότητες, οι οποίες οργανώθηκαν και ευημέρησαν σε όλες τις πόλεις του Πόντου. Μετά την Γενοκτονία των Αρμενίων το '16 με την Μικρασιατική καταστροφή, ήρθαν ως πρόσφυγες στην Ελλάδα και εμπλούτισαν την χώρα μας με κοινωνικές, πολιτιστικές και χριστιανικές αλλαγές.

Όποιοι και αν ήταν οι πολιτικοί λόγοι εκείνης της εποχής και οι φταίχτες, βλέποντας πίσω, βλέπουμε πως ο Θεός ήταν ο Κύριος του ξεριζωμένου εκείνου πλήθους και ότι η μετακόμιση αυτή του ελληνικού πληθυσμού εξυπηρετούσε τους δικούς Του σκοπούς. Σήμερα επιτελείται στις ημέρες μας μια ακόμη τεράστια, τραγική και προβληματική μετακίνηση λαών. Από την Ασία στην Ευρώπη.

Έχουμε την συνήθεια και ενίοτε την μωυπία, να εξηγούμε την ανθρώπινη ιστορία με τις πολιτικές ανθρώπινες πράξεις. Δεν αναρωτιόμαστε σχεδόν ποτέ: Είναι ο Θεός άραγε δέσμιος της πολιτικής των ανθρώπων; Μήπως συμβουλευεται τον πρόεδρο της Αμερικής, του Ιράν, του Ιράκ, της Ρωσίας; Μήπως δεσμεύεται σε αυτά που θέλει να κάνει από τον κ. Αχμαντινετζάν τον Σαντάμ, τώρα τον κ. Ομπάμα, τα πετρέλαια, τα συμφέροντα και τα λάθη των λαών και των πολιτικών;

Βεβαίως και όχι. Αυτός είναι ο μοναδικός δημιουργός της ανθρώπινης ιστορίας. Όποια και αν είναι η πολιτική μας τοποθέτηση, δεν μπορούμε παρά να παραδεχτούμε ότι ο Θεός, στις ημέρες μας και

στην γενεά μας, πήρε τις τραγωδίες του Ιράν, Αφγανιστάν, Ιράκ, τις τραγωδίες του Κουρδικού λαού, των πρώην κομμουνιστικών κρατών, και τις μετέτρεψε και εξακολουθεί να μετατρέπει τον θάνατο σε ζωή.

Γίνεται ποτέ να βγει από τον βράχο μέλι; Βεβαίως και είναι αδιαμφισβήτητο ότι στις ημέρες μας, αυτά τα κράτη αιμορραγούν. Βεβαίως και είναι αδιαμφισβήτητο επίσης το γεγονός ότι με όλα όσα συνέβησαν και συμβαίνουν, ο Θεός έσπασε τα επτακλειδωτά μέχρι τώρα σύνορα τους, και οι άνθρωποί τους, σαν τα μυρμήγκια ξεχύνονται προς την Δύση, ψάχνοντας ένα καλλίτερο κόσμο, και βρίσκουν, μεταξύ άλλων, τον Θεό!

Μέσα από τον βράχο ο Θεός βγάζει μέλι!

Βιώνουμε, κατά την κρίση μου, μια ανεπανόληπτη, μαζική, δραματική, μετακίνηση και πρόσμιξη λαών, πλήρως ελεγχόμενη από τον Θεό. Η πατρίδα μας έχει την τιμητική της σε όλο αυτό το σενάριο! Όλοι σχεδόν οι πρόσφυγες που μπαίνουν στην Ευρώπη, μπαίνουν μέσα από την χώρα μας, μέσω Τουρκίας.

Ο Ευρωπαϊκός νόμος σε ισχύ σήμερα, απαιτεί να μένει ο πρόσφυγας στην πρώτη ευρωπαϊκή χώρα, χωρίς να του επιτρέπεται να εγκατασταθεί σε άλλη ευρωπαϊκή χώρα. Αυτό σημαίνει ότι το μεγαλύτερο ποσοστό ανθρώπων που έρχονται στην χώρα μας, έρχονται για να μείνουν. Η Ευρώπη έχει τους λόγους της γι' αυτήν τη νομοθεσία, αλλά τους λόγους Του έχει και ο Θεός που τους φέρνει σε τέτοιους τεράστιους για την χώρα αριθμούς, εδώ. Μήπως επειδή οι άνθρωποι αυτοί της Ασίας είναι πιο συγγενείς με τα δικά μας πρότυπα οικογενειακής δόμησης και προσωπικής επικοινωνίας;

Μήπως γιατί ο λαός μας, στο μεταίχμιο της Δύσης και της Ανατολής, έχει καταβολές Ανατολής και Δύσεως, είναι από την φύση του φιλόξενος και θα μπορούσε να τους καλωσορίσει καλλίτερα από κάθε άλλο λαό της Ευρώπης; Μήπως είναι πολλά που κατανοούμε και πολλά άλλα είναι αδύνατο να τα κατανοήσουμε;

Το γεγονός είναι ότι αυτήν την στιγμή η Ελλάδα κατακλύζεται, πλημμυρίζει, βουλιάζει θα έλεγα, από έναν τεράστιο αριθμό πολιτικών και οικονομικών μεταναστών. Θεωρείται ότι στην χώρα μας, μια χώρα 9 εκατομμυρίων, οι μετανάστες και πρόσφυγες, πλησιάζουν τα 3 εκατομμύρια. Η πρόκληση είναι, τι να τους κάνουμε και μάλιστα μέσα σε μια παγκόσμια οικονομική κρίση κα με ποιο τρόπο να ζήσουμε μαζί τους.

Τι προσφέρει το κράτος

Παραμονή, με την κόκκινη κάρτα, και διαμονή με την έκδοση της πράσινης κάρτας. Με τα ως άνω χορηγείται επίσης άδεια εργασίας και ιατρική περίθαλψη.

Λόγω του ότι οι περισσότεροι από αυτούς δεν φέρουν μαζί τους αποδεικτικό ταυτότητας, γεννήσεως, διαγωγής και βίου στην χώρα τους, είναι δύσκολο να τους χορηγηθεί στο άμεσο μέλλον ο αντίστοιχος τεράστιος αριθμός διαβατηρίων και ιθαγένειας.

Οι νόμοι

Οι νόμοι του κράτους αυτήν την στιγμή βρίσκονται στο γίνεσθαι! Νομίζω ότι κανείς δεν προέβλεψε την είσοδο τέτοιου τεράστιου αριθμού προσφύγων και μεταναστών και ως εκ τούτου δεν υπάρχει η νομική δόμηση, ενώ η κοινωνική πρόνοια είναι σχεδόν ανύπαρκτη.

Οι νόμοι που υπάρχουν είναι πολλές φορές χρονοβόροι, άδικοι, περίπλοκοι, καθόλου πρακτικοί, χωρίς συντονισμό. Απλές διεργασίες, γίνονται πολύπλοκες και αποκαρδιωτικές. Δείχνει, δυστυχώς ότι η κυβέρνηση δεν έχει ακόμα καλή εικόνα του όγκου και της υφής της ανθρωπιστικής αυτής πρόκλησης. Θα πρέπει το συντομότερο να εφευρεθούν γρήγοροι, πρακτικοί, αποτελεσματικοί, τρόποι για να καταμετρηθούν οι άνθρωποι χωρίς να παραβιάζεται η αξιοπρέπεια τους.

Η ελπίδα που όλο αναβάλλεται και δεν εκπληρώνεται, αρρωσταίνει την ψυχή του ανθρώπου. Εάν οι άνθρωποι αυτοί λιποψυχήσουν από τις κακουχίες και χάσουν την ικανότητα να ονειρεύονται και να ελπίζουν τι θα σημαίνει αυτό για την πατρίδα μας;

Συμπεριφορά και εξυπηρέτηση

Η συμπεριφορά απέναντι στους πρόσφυγες στις διάφορες υπηρεσίες, στα αστυνομικά κέντρα, στα κέντρα αλλοδαπών, στα υπουργεία, στα Κ.Ε.Π. περιφερειακούς δήμους, ποικίλει. Ποικίλει μεταξύ της άψογης και υποδειγματικής συμπεριφοράς και της βίαιης, άδικης καμιά φορά ακόμα και παράλογης συμπεριφοράς.

Καθώς πηγαίνω μαζί τους από διεύθυνση αλλοδαπών σε διεύθυνση αλλοδαπών, φύλακες, δικαστήρια, υπουργεία, νοσοκομεία και περιφερειακούς δήμους, έχω δει όλου του είδους τις συμπεριφορές και παντός είδους ανθρώπους.

Κάθε άνθρωπος κάνει την δουλειά του σύμφωνα με τις καταβολές που κουβαλάει μέσα του. Συναντώ ανθρώπους που ακόμη και την δουλειά, του να πουλά χαρτόσημα ή παράβολο, την καθιστούν λειτουργήματα με τον τρόπο που την εκτελούν, ενώ άλλοι με τον τρόπο που χειρίζονται την εξουσία που τους έχει δοθεί, τείνουν να καταστήσουν την δουλειά τους κακούργημα! Έχω ανακαλύψει ότι σε κάθε επίπεδο διοίκησης ο Θεός έχει φυτέψει ανθρώπους που, συνειδητά η ασυνείδητα, επιτελούν τις δικές Του βουλές. Ανθρώπους με συνείδηση, ήθος, ικανούς να ξεχωρίζουν την εφαρμογή του νόμου από το γράμμα του νόμου.

Σε τούτους προσπαθώ να στέλνω πάντοτε μια προσωπική επιστολή για να τους συγχαρώ και αναφέρω το όνομα τους στους ανωτέρους τους για να τιμηθούν εάν είναι δυνατόν, καθώς πιστεύω ότι το στάνταρ μιας δουλειάς μπορεί να αναβαθμίζεται ευκολότερα όταν επιβραβεύεται ο δίκαιος και όχι όταν τιμωρείται ο άδικος.

Τι θα έπρεπε να προσφέρει το κράτος

- Να δημιουργήσει άμεσα κέντρα υποδοχής με ανθρώπινες και αξιοπρεπείς συνθήκες, όπου θα μπορεί να γίνει γρήγορη, επί τόπου καταγραφή των ανθρώπων που μπαίνουν στην χώρα και να δοθούν άδειες παραμονής.
- Να εφαρμόσει οργανωμένη διασπορά και αποκέντρωση για να αποφευχθεί η δημιουργία γκέτο.
- Να προσφέρει σε όλους την εκμάθηση της Ελληνικής γλώσσας και να την επιβάλει ως όρο για την περαιτέρω ανανέωση κάθε άδειας παραμονής. Η γλώσσα είναι το κλειδί για να μπει κάποιος μέσα σε έναν πολιτισμό και κουλτούρα. Η γλώσσα είναι ο πρώτος διασπαστής του γκέτο. Δίνει στον άνθρωπο όχι μόνο ταύτιση με κάποια κοινωνική ομάδα, αλλά και ταυτότητα. Συνήθως λέω στους πρόσφυγες, προσπαθώντας να τους ενθαρρύνω να μάθουν γρήγορα την γλώσσα μας, «εάν μιλάς ελληνικά, σε λίγο χρόνο θα είσαι Έλληνας». Χωρίς την ελληνική γλώσσα θα είναι και θα αισθάνονται πάντα ξένοι και θα είναι μακριά από κάθε κοινωνική αφομοίωση και κοινωνικοποίηση.
- Να στείλει εγκυκλίους σε όλες τις υπηρεσίες με οδηγίες ως προς την συμπεριφορά και την εξυπηρέτηση των ξένων στην χώρα μας καθιστώντας σαφές ποιος είναι ο ζητούμενος τρόπος διαχείρισης.

Τι προσφέρουν οι εκκλησίες

Οι εκκλησίες έχουν προσφέρει μέχρι τώρα γενναιόδωρα, τρόφιμα, ρούχα, και χρήματα.

Πολλοί, έχοντας μεγαλώσει σε οικογένειες των οποίων οι γονείς ήρθαν πρόσφυγες της Μικρασιατικής καταστροφής, έχουν επίγνωση και δίνουν απλόχερα. Από την άλλη μεριά, αυτό που είναι αποκαρδιωτικό είναι ότι υπάρχει πολύ μικρός πνευματικός οραματισμός.

Η είσοδος τόσων εκατομμυρίων προσφύγων στην χώρα μας δεν είναι σύμπτωση ή το αποτέλεσμα συγκυριών μόνο, αλλά ένα γεγονός μελετημένο από τον Θεό, και σαν τέτοιο χρειάζεται οραματισμό, διορατικότητα, σπλάχνα οικτιρμών, προσευχή, κατεύθυνση, υποστήριξη, και πρακτική έκφραση.

Στα ΧΕΡΙΑ ΒΟΗΘΕΙΑΣ

Τα Χέρια Βοηθείας είναι ένα φιλανθρωπικό σωματείο, αναγνωρισμένο από το κράτος, στο κέντρο της Αθήνας.

Ανοίγουμε δυο μέρες την εβδομάδα για να προσφέρουμε σε όποιον περάσει την πόρτα μας, φαγητό και ζεστό τσάι, καμιά φορά σούπα ή μαγειρευτό φαγητό. Τις υπόλοιπες μέρες ανοίγουμε και προσφέρουμε ζεστό μπάνιο, ρούχα, μαθήματα

γλώσσας. Δίνουμε ό,τι μας δωρίζεται, ό,τι έχουμε.

Αυτοί από εμάς που γνωρίζουν Ελληνικά, προσφέρονται να συνοδέψουν τους πρόσφυγες στα δικαστήρια, για έκδοση χαρτιών, σε υπουργεία, στις διευθύνσεις αλλοδαπών, σε Δήμους, για επισκέψεις σε φυλακές. Χωρίς γλώσσα, σε ένα ξένο κράτος, οι άνθρωποι χρειάζονται κάποιον που να σταθεί δίπλα τους σαν μεσίτης και να επιληφθεί της υποθέσεως τους, όποια και αν είναι.

Πάνω από όλα αυτά όμως προσπαθούμε να τους καλωσορίσουμε συνειδητά και να δημιουργήσουμε μια προσωπική σχέση μαζί τους. Όταν υπάρχει ζεστό φαγητό, τρώμε μαζί τους.

Η μεγαλύτερή τους ανάγκη, όπως όλων μας, είναι να ξέρουν όχι μόνο ότι υπάρχουν, η έστω ότι συνυπάρχουν, αλλά ότι ανήκουν κάπου όπου κάποιος τους γνωρίζει και χαίρεται όταν τους βλέπει! Να τους βοηθήσουμε να αποκτήσουν το αίσθημα του «ανήκειν», να τολμήσουν να βάλουν στο έδαφος ρίζα και να βγάλουν φύλλα και καρπό.

Θεωρούμε προνόμιο το γεγονός ότι άνθρωποι, άγνωστοι σε μας μέχρι χτες, μας εμπιστεύονται και μας εκμυστηρεύονται το παρελθόν τους, τα όνειρα τους, τον πόνο τους, τα μυστικά τους και ζητούν να καθίσουμε μαζί τους στο τραπέζι. Μαθαίνουμε να κλαίμε, να γελάμε, και να χορεύουμε μαζί τους.

Ποια είναι η μεγαλύτερη ανάγκη - πρόκληση

Σε ανθρώπους που ζούνε στην χώρα μας χωρίς χαρτιά, χωρίς πιστοποιημένη ταυτότητα, χωρίς φαγητό, πολλές φορές, χωρίς νερό να πλυθούν, χωρίς στέγη, πάνω από όλα χωρίς πατρίδα, η μεγαλύτερη ανάγκη τους είναι να ανήκουν κάπου.

Πρόσφυγας στην ουσία σημαίνει, ότι είμαι χωρίς πατρίδα και όπου πηγαίνω δεν είμαι δεκτός. Απορρίπτεσαι, δεν ανήκεις σε μας! Νομικά, αλλά και κοινωνικά είναι χωρίς πατρίδα. Οι άνθρωποι αυτοί χρειάζονται φιλία.

Ποια είναι η δική μας θέση σαν χριστιανές γυναίκες της Ευρώπης

Οι κυβερνήσεις και οι εκκλησίες κάνουν ό,τι πρέπει να κάνουν, όμως στο κάτω κάτω, οι άνθρωποι αυτοί ήρθαν για να ζήσουν με μας, δίπλα μας.

Ανθρωπιστικό έργο μπορεί να κάνει ο οποιοσδήποτε και ο κάθε φορέας. Οι χριστιανές γυναίκες όμως μπορούν να κάνουν κάτι παραπάνω.

Το Ισλάμ βασίζεται στην άκαμπτη δικαιοσύνη. Αυτό έκανες, αυτό αξίζεις. Εμείς που έχουμε γευτεί τον Χριστό και ζήσαμε από αυτόν, έχουμε γευτεί χάρη.

Χάρη σημαίνει, να δώσεις κάτι σε κάποιον που δεν το αξίζει, και να πληρώσεις εσύ το κόστος!

Άνθρωποι που έχουν ζήσει σε απολυταρχικά και δικτατορικά καθεστώτα είναι γνώστες μόνο του νόμου και της επιβολής άδικης εξουσίας. Όσοι από εμάς έχουμε συνείδηση αυτής της κοσμοϊστορικής, τραγικής άφιξης προσφύγων στην χώρα μας, εμείς που ανοίξαμε τα μάτια μας σε αυτά που γίνονται γύρω μας, καλούμαστε τώρα να ανοίξουμε και την καρδιά μας στους ανθρώπους που μας έστειλε ο Θεός.

Καλούμαστε, η κάθε μια προσωπικά, όπου βρισκόμαστε, σε όποια γειτονία, σε όποια δουλειά, σε όποια ενορία η εκκλησία, να καλωσορίσουμε όποιον αλλοδαπό έρχεται σε επαφή μαζί μας.

Συχνά λέω στους ανθρώπους που μας επισκέπτονται στο κέντρο μας: «Εάν κανείς δεν σας έχει καλωσορίσει ήθελα να σας πω, "καλωσορίσατε" στην Ελλάδα».

Το καλωσόρισμα αποπλίζει από τον φόβο και την υποψία. Όταν ακούω για κακομεταχείριση, ζητώ συγγνώμη εκ μέρους αυτών που την επέβαλαν. Εάν είναι να ζήσουμε μαζί, πρέπει να χτίσουμε ο ένας τον άλλον. Η χάρη πρέπει να προϋπάρξει του νόμου και της δικαιοσύνης. Κανείς δεν μπορεί να αντισταθεί στην χάρη.

Δεν έχουμε την ευχέρεια να περιμένουμε να κινηθούν οι κυβερνήσεις, οι δήμοι, οι νομοθέτες. Όλοι μας γνωρίζουμε, στην προσωπική μας ζωή, έναν αλλοδαπό, έναν πρόσφυγα, ας τον καλωσορίσουμε, ας εκτείνουμε την φτερούγα μας, ας προσπαθήσουμε να τον βοηθήσουμε, ας του προσφέρουμε στην καθημερινή μας ζωή, φιλία και χάρη.

Ας συμπεριλάβουμε κάποιον ακόμα στην ζωή μας. Το κόστος είναι μεγάλο αλλά η ανταμοιβή είναι τεράστια. Ας θέσουμε εμείς το σάνταρο πριν από την κυβέρνηση. Όλες οι μεγάλες φωτιές χρειάστηκαν μόνο ένα σπίρτο για να ανάψουν. Σε μας όλους που έχουμε γνωρίσει τον Χριστό, έχει δοθεί η διακονία της συνδιαλλαγής.

Ομιλία στην ΗΜΕΡΙΔΑ με θέμα "Νέες Προκλήσεις, Νέες Συνεργασίες / Γυναίκες πρόσφυγες και μετανάστριες/ Θέματα κοινωνικής Δικαιοσύνης και συνύπαρξης στην Ελληνική κοινωνία" που οργάνωσαν η Ευρωπαϊκή Επιτροπή & το Ελληνικό Τμήμα του Οικουμενικού Φόρουμ Ευρωπαίων Χριστιανών Γυναικών-EFECW στο ξενοδοχείο "Τιτάνια" τη Δευτέρα 30 Μαρτίου 2009.

Η και Κάλλη Θωμαΐδου-Skaife d' Ingerthorpe είναι Πτυχιούχος Βιολογίας. Έχει διδάξει Ελληνική ιστορία και Πολιτισμό σε αγγλόφωνο σχολείο της Αθήνας και σε παιδιά με ειδικές ανάγκες. Υπηρετεί στα ΧΕΡΙΑ ΒΟΗΘΕΙΑΣ, αναγνωρισμένο, φιλανθρωπικό σωματείο, που παρέχει βοήθεια στους πρόσφυγες στην Αθήνα.

Παγκόσμια Χριστιανικά Νέα

ΣΤΙΣ 13 ΚΑΙ 14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ!

Στο κέντρο τεχνών ACS στο Χαλάνδρι θα φιλοξενηθεί ο διεθνούς φήμης καλλιτέχνης της χριστιανικής μουσικής Bill Gaither με πολυμελή συνοδεία. Ο Gaither είναι ο συνθέτης αγαπημένων ευαγγελικών ύμνων που έχουν μεταφραστεί και στα ελληνικά όπως το διάσημο «Με Βρήκε» (He touched me) που έγινε διάσημο χάρις στην ερμηνεία του Έλβις Πρίσλεϋ όπως επίσης και των ύμνων, που συμπεριλαμβάνονται στο Υμνολόγιο της Ελληνικής Ευαγγελικής Εκκλησίας στον αριθμό 308 «Εστείτε ο Θεός στη γη μας» (Because he lives) επίσης ο ύμνος 231 «Απο τ' ουρανού τη δόξα» (Redeeming Love) και ο 225 «Δεν μπορώ να ξεχάσω». Οι ύμνοι του Γκαϊθερ έγιναν αγαπητοί και τραγουδήθηκαν σε όλη τη γη. Έχουν την σπάνια πλέον αρετή να μπορούν να ειπωθούν από εκκλησίασμα αλλά και να σιγοτραγουδηθούν από τον χριστιανό. Ο ύμνος 308 Because He Lives αποδίδει μία έννοια τόσο πολύτιμη «Επειδή ο Χριστός ζει, μπορώ να αντιμετωπίσω το αύριο!». Καλούνται όλοι οι αναγνώστες μας να προμηθευτούν εγκαίρως εισιτήρια και να παραβρεθούν στην συναυλία αυτή.

Παραθέτουμε βιογραφικά και άλλα στοιχεία, που μας εστάλησαν από την Logosmusic.

Bill Gaither

Οι σελίδες της ιστορίας είναι γραμμένες από απλούς ανθρώπους, που έχουν κάτι ξεχωριστό να πουν με τη ζωή τους. Μια τέτοια προσωπικότητα είναι και το παιδί από την Ινδιάνα, με το μεγάλο πάθος για τη μουσική, που μεγάλωσε για να γίνει ηγέτης μιας μουσικής βιομηχανίας που άλλαξε την πορεία της gospel μουσικής, μέσα από τα τραγούδια που έγραψε και μέσα από την επιρροή του σαν μέντορας πολλών καλλιτεχνών.

Ο Bill, το 1956 και ενώ ήταν ακόμα φοιτητής στο κολέγιο, ίδρυσε το φωνητικό συγκρότημα, The Bill Gaither Trio.

Το 1962 παντρεύτηκε την Gloria Sickal, που έκτοτε έγινε η καλύτερη συνεργάτης του στη συγγραφή τραγουδιών. Το 1967, ο Bill και η Gloria, αφήνοντας τις δουλειές τους, ξεκίνησαν τη μουσική τους καριέρα που θα τους οδηγούσε σε μεγάλες κατακτήσεις και διακρίσεις!

Η συνεργασία τους, είχε ως αποτέλεσμα περισσότερα από 700 δημοφιλή gospel τραγούδια, συμπεριλαμβανομένων των "Because He Lives", "The King Is Coming", "Something Beautiful", "It Is Finished", "There's Something About That Name", "Let's Just Praise The Lord", "Loving God, Loving Each Other" και του "He Touched Me", που έγινε γνωστό σε όλο τον κόσμο από τον Elvis Presley.

Ο Bill και η Gloria κατέκτησαν μαζί 8 Grammy (το 8ο μόλις φέτος το Φλεβάρη) και δεκάδες άλλες διακρίσεις. Πήραν περισσότερα από 20 βραβεία Dove από το Gospel Music Association, κερδίζοντας τον τίτλο "Songwriter of the Year" 8 φορές.

Το 1996, ο Bill και η Gloria ήταν οι πρώτοι μουσικοί καλλιτέχνες που τιμήθηκαν από το "Christian Booksellers Associations's Hall of Honor". Πριν από αυτούς, μόνο άλλες τρεις φορές είχε δοθεί η ανάλογη διάκριση: στον Αιδεσιμότατο Billy Graham, στον Δρ. Kenneth Taylor και στον Δρ. Richard Halverson. Το τρίτος μόλις δίσκος τους "Alleluia: A Praise Gathering for Believers", ήταν το πρώτο inspirational άλμπουμ που είχε Χρυσή Αναγνώριση από το Recording Industry Association of America (R.I.A.A.). Το τραγούδι τους "He Touched Me" βρίσκεται ανάμεσα στα Top 10 τραγούδια του αιώνα. Επιπλέον, στις τιμητικές διακρίσεις της χιλιετίας, η ASCAP (American Society of Composers, Authors and Publishers), τους ονόμασε "Songwriters of the Century", βασισμένη στον αντίκτυπο που είχε η δουλειά τους στη διαμόρφωση της αμερικανικής κουλτούρας στον 20ο αιώνα.

Η εταιρία τους Spring House Music ονομάστηκε η "Κορυφαία Εταιρία Video του 2000" από το περιοδικό Billboard, καθώς είχε 20 τίτλους στα charts εκείνη τη χρονιά. Ο Bill και η Gloria είναι μέλη του "Gospel Music Hall of Fame" δίπλα σε ονόματα όπως οι: Elvis Presley, Imperials, Blind Boys Of Alabama κ.ά., καθώς και του "Southern Gospel Music Hall of Fame", και πρόσφατα -το 2006- το "Indiana Historical Society" τους έδωσε το βραβείο "Living Legend" (ζωντανός θρύλος).

Στη συνέχεια, σχηματίστηκε το φωνητικό γκρουπ Gaither Vocal Band (GVB) που για περισσότερο από 25 χρόνια μαγεύει τα ακροατήριά του με τις τετράφωνες αρμονικές μελωδίες τους. Σταθμός στην πορεία τους ήταν η συμμετοχή τους στις περιοδείες του Billy Graham, τη μεγαλύτερη ίσως πνευματική μορφή του περασμένου αιώνα για τους Ευαγγελικούς της Αμερικής και ίσως ολόκληρου του κόσμου.

Με τη διορατικότητά του, ο Bill ξεχώρισε πολλούς μουσικούς που είχαν να προσφέρουν με την παρουσία τους και μοιράστηκε τη σκηνή μαζί τους. Μετικά από τα ονόματα που ξεχώρισαν από αυτές τις συνεργασίες, είναι οι: Don Francisco, Mark Lowry, Sandi Patty, Steve Green, Michael English, Cynthia Clawson και δεκάδες άλλοι. Το 1991 αποτέλεσε σταθμό στην πορεία του Bill Gaither, όταν κάλεσε όλους τους καλλιτέχνες που είχε συνεργαστεί μέχρι εκείνη τη στιγμή, για να ηχογραφήσουν το τελευταίο ζωντανό άλμπουμ του συγκροτήματος με τίτλο "Where Would I Go?". Η ηχογράφηση αυτή αποτέλεσε τελικά το ξεκίνημα μιας νέας σελίδας στην ιστορία τους, μια σειρά με τίτλο "Homecoming Video Series", που πλέον έχει πουλήσει περισσότερα από 18 εκατομμύρια αντίτυπα με περισσότερους από 100 τίτλους! Μέχρι την άνοιξη του 2006, ενενήντα εννέα τίτλοι της σειράς έσπασαν πολλά ρεκόρ πωλήσεων, με 4 πολλαπλά πλατινένιους, 45 πλατινένιους και 50 χρυσούς δίσκους!

Από ένα μικρό studio ηχογράφησης μέχρι τις πιο σημαντικές αίθουσες μουσικής όπως το "Carnegie Hall", το "The Kennedy Center", την "Όπερα του Σίδνεϋ" και άλλ μέρη ανά την υφήλιο, η σειρά Homecoming απέκτησε τη δική της υπόσταση και επιρροή, καθώς εκπέμπει εβδομαδιαία σε τηλεοπτικούς σταθμούς σε όλη τη Βόρεια Αμερική και την Ευρώπη, καθώς και σε μεγάλους

δορυφορικούς σταθμούς.

Διανύοντας την έβδομη δεκαετία της ζωής του, ο Bill συνεχίζει να ταξιδεύει σε όλο τον κόσμο μαζί με επιτελείο μουσικών που ο ίδιος έχει αναδείξει και συνεχίζει να επηρεάζει τις γενιές των ανθρώπων που εκτιμούν την ποιοτική gospel μουσική. Σε όλη αυτήν την πορεία, ο Bill ηχογράφησε, μόλις έναν προσωπικό δίσκο το 2005, όταν ένωσε την ανάγκη να πει κάποια πράγματα ο ίδιος, μέσα από τις πλούσιες εμπειρίες του. Πολλά από αυτά τα διδάγματα έχουν τυπωθεί και σε ένα αυτοβιογραφικό βιβλίο που κυκλοφόρησε από τη Warner, με τίτλο "It's More Than The Music". Μετά από τόσες δεκαετίες και αναμφισβήτητη καλλιτεχνική επιτυχία, ο Bill και η Gloria συνεχίζουν να ζουν στο ίδιο σπίτι που μεγάλωσαν την οικογένειά τους στην Αλεξάνδρεια της Ινδιάνας των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, με έναν απλό τρόπο ζωής επικεντρωμένο στο να επενδύουν όλα τα μέσα που έχουν στη διάθεσή τους, σε σκοπούς με αιώνιες αξίες.

Επιλεγμένη Δισκογραφία: *Live Across America* (1980), *Homecoming* (1991), *Testify* (1994), *Moments To Remember* (1996), *Good News* (2000), *I Do Believe* (2000), *A Capella* (2003), *Give It Away* (2006), *Amazing Grace* (2007), *Lovin' Live* (2008), *Reunion Volume 1* (2009), *Reunion Volume 2* (2009).

Bill Gaither & Homecoming Friends

Gaither Vocal Band - European Homecoming Tour 2009

Ο "θρύλος" της Southern Gospel μουσικής, για πρώτη φορά στη χώρα μας! Ο Bill Gaither και οι Gaither Vocal Band (GVB) έχουν γράψει τη δική τους ιστορία στην παγκόσμια μουσική σκηνή.

Έχοντας στο ενεργητικό τους περισσότερες από 18 εκ. πωλήσεις δίσκων -50 χρυσούς, 45 πλατινένιους και 4 πολλαπλά πλατινένιους δίσκους- 8 βραβεία Grammy και δεκάδες ακόμη βραβεία και διακρίσεις, σαν τα "λάφυρα" μιας καριέρας που άλλαξε την ιστορία της gospel

μουσικής, έρχονται στη χώρα μας για να εισάγουν το ελληνικό κοινό στον πλούτο της μουσικής που άλλαξε τη Δύση!

Ο Bill έγινε ευρέως γνωστός ως συνθέτης του τραγουδιού "He Touched Me" που τραγούδησε ο Elvis Presley, το οποίο είχε καταταχθεί ανάμεσα στα 10 καλύτερα τραγούδια του αιώνα! Αντίστοιχα η ASCAP ονόμασε τον Bill και τη σύζυγό του Gloria Gaither ως "Songwriters of the Century", βασισμένη στον αντίκτυπο που είχε η δουλειά τους στη διαμόρφωση της Αμερικανικής κουλτούρας κατά τη διάρκεια του 20ου αιώνα. Το 1983, ο Bill Gaither και το 1997, η Gloria Gaither, βρήκαν τη θέση

τους στο Gospel Music Hall of Fame δίπλα σε ονόματα όπως ο: Elvis Presley, Imperials, Blind Boys Of Alabama κ.ά.

Εκλεκτοί καλλιτέχνες της gospel και της country μουσικής θα σταθούν στη σκηνή του Κέντρου Τχών στο ACS, στις 13 & 14 Οκτωβρίου 2009. Οι Bill Gaither, Mark Lowry, Michael English, David Phelps και Wes Hampton του "Gaither Vocal Band" πλαισιωμένοι από τους Ernie Haase & Signature Sound, Lynda Randle, Janet Paschal και Buddy Green, για δύο μόνο βραδιές με άρωμα country, blues και southern gospel.

BILL GAITHER & HOMECOMING FRIENDS LIVE

Τρίτη 13 Οκτωβρίου & Τετάρτη 14 Οκτωβρίου 2009
Κέντρο Τεχνών στο ACS (Γαρυττού 53, Χαλάνδρι)
Έναρξη: 20:00
Πληροφορίες:
210.4834214
www.ticketservices.gr

Εισιτήρια προπωλούνται από τις 8 Ιουνίου στα εξής σημεία:

Υπηρεσία Εισιτηρίων -TicketServices.gr

Τηλεφωνικά - τηλ. 210 7234567

Μέσω Ιστοσελίδας -www.ticketservices.gr

Εκδοτήριο - Πανεπιστημίου 39 - Στοά Πεσμαζόγλου KENTPO TEXNΩN ACS

ΔΙΑΣΩΣΗ ΚΑΙ ΜΕΛΕΤΗ

Μία προσπάθεια του περιοδικού Αστήρ της Ανατολής, είναι η δημιουργία ενός «Ελληνικού Ιστορικού Ευαγγελικού Αρχείου». Αυτό το αρχείο θα περιλαμβάνει ό,τι υπάρχει σχετικό με την ιστορία του Ευαγγελικού κινήματος στην Ελλάδα που αφορά εκκλησίες, πρόσωπα, οργανώσεις ή έντυπα.

Χρήσιμα στοιχεία για ένα τέτοιο αρχείο είναι **έγγραφα, επιστολές και αρχεία εκκλησιών, οργανισμών ή προσώπων**, που έδρασαν στην Ευαγγελική κοινότητα, **φωτογραφίες** από την ζωή της κοινότητας, **φυλλάδια, έντυπα, βιβλία σχετικά με ή εκδοθέντα από την Ευαγγελική Κοινότητα, προσωπικά αντικείμενα**, ιστορικές εκδόσεις των **Αγίων Γραφών (ή αντίτυπα που έχουν κάποια ενδιαφέρουσα ιστορία)**, **μνημόγια, παρτιτούρες και μουσικά όργανα, περιοδικά, εφημερίδες, δικογραφίες και λίβελοι εναντίον** της κοινότητας, ακόμα και **οπτικοακουστικό υλικό κασέτες ή βίντεο ή και τα νεότερα μέσα** που περιγράφουν στιγμές της ζωής των Διαμαρτυρομένων Εκκλησιών, **ανεξαρτήτως ομολογίας**, στην Ελλάδα ή ομογενειακών εκκλησιών στο εξωτερικό. Η διάσωση και μελέτη όλων αυτών των στοιχείων θα αποτελέσει την βάση για την τεκμηρίωση της διαμαρτύρησης στην Ελλάδα.

Τα στοιχεία συγκεντρώνονται από δωρεές, χωρίς να αποκλείεται και η αγορά από πλευράς Αρχείου.

Τα είδη καταλογογραφούνται και φυλάσσονται προσωρινώς στα γραφεία του Αστέρος μέχρις ότου βρεθεί άλλος πιο κατάλληλος και πιο ευρύχωρος χώρος. Οι φωτογραφίες φυλάσσονται αφού πρώτα αποτυπώνονται στον υπολογιστή με την μέθοδο της σαρώσεως (σκάνερ). Σε περίπτωση που κάποιος θέλει να κρατήσει κάποια ιστορική φωτογραφία, μπορούμε να την αντιγράψουμε και να την επιστρέψουμε στον κάτοχό της.

Οι δωρητές παίρνουν ευχαριστήρια επιστολή-απόδειξη της δωρεάς τους. Η δωρεά τους δημοσιεύεται στο περιοδικό «Αστήρ της Ανατολής» σε οικεία στήλη. Επίσης θα ενημερώνονται για την εξέλιξη του αρχείου με εγκύκλιο επιστολή. Όταν συγκεντρωθούν αρκετά στοιχεία θα αρχίσει να εκδίδεται μία φορά το χρόνο ένα περιοδικό (Ευαγγελική Αρχαιοθήκη) που θα περιέχει άρθρα γραμμένα από ερευνητές του αρχείου.

ΔΩΡΕΕΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΡΧΕΙΟ

- Ο κύριος **Γεώργιος Τασιογλου**, Αθήνα, πρώην εκδότης του περιοδικού, έχει εμπιστευθεί εδώ και αρκετά χρόνια το αρχείο κρυγμάτων του αιδ. Μ. Β. Κυριακάκη και δύο φακέλους με φωτογραφίες, έγγραφα, ντοκουμέντα και άλλα στοιχεία του Μ.Β.Κ., στον νυν εκδότη του περιοδικού, τα οποία ήδη κατατίθενται στο Ευαγγελικό Αρχείο. Επίσης ο δωρητής κατέθεσε στο αρχείο και φωτογραφίες από την ζωή της ΕΕΕ Κωνσταντινουπόλεως από την οποία κατάγεται. (δημοσιεύονται δύο φωτογραφίες)

- Ο αιδ. **Παναγιώτης Κανταρτζής**, Αθήνα, μας παρέδωσε το αρχείο κρυγμάτων του αιδ. Νικόλαου Τσανικλίδη (ένα κιβώτιο), και μία φωτογραφία από την Ε.Ε.Ε. Σοχούμ (Ρωσία) του 1923 στην οποία εικονίζεται και ο παππούς του Σάββας Κανταρτζής. (δημοσιεύεται)

Το διοικητικό συμβούλιο της ευαγγελικής εκκλησιαστικής ομάδας στο Σαχούμ της Ρωσίας (Δεκέμβριος 1923). Από αριστερά Καθιστοί: Θεμιστοκλής Μεταλλίδης, Αλεξάντρ Τσελοκάεφ, Χαράλαμπος Αθανασιάδης, Γεώργιος Ναζλίδης. Όρθιοι: Σάββας Κανταρτζής, Ζαρίφης Τσομίδης, Ιωάν. Σιδηρόπουλος Δωρεά αιδ. Παναγιώτη Κανταρτζή

- Η **Πρώτη Ελληνική Ευαγγελική Εκκλησία**, δώρισε στο Ε.Ι.Ε.Α., το παλαιό αρχείο της εκκλησίας, που περιλάμβανε έγγραφα από τις απαρχές του ευαγγελικού έργου μέχρι και την δεκαετία του 1960. Το σημαντικότατο αυτό αρχείο ήδη βρίσκεται στην φάση ταξινόμησης. Μίκος αρχείου χωρίς τους φακέλλους, ντοσιέ κλπ, δηλαδή μόνο έγγραφα και επιστολές: ένα μέτρο και είκοσι εκατοστά (1,20 μ.)

- Οι κυρίες **Νίνα Αγαπίδου και Ισμήνη Βασιλειάδου, Σαν Ντιέγκο, Καλιφόρνια, ΗΠΑ**, μας

παρέδωσαν βιβλία, που είχε συγγράψει ο σύζυγος και πατέρας τους Ιωάννης Αγαπίδης, νομικός: 1) Η Νομική θέσις των Αλλοδαπών εν τη Αρχαία Εβραϊκή Πολιτεία (14 Αντίτυπα), 2) Ο Ιησούς ενώπιον της Ρωμαϊκής και Ιουδαϊκής δικαιοσύνης, 3) Η Κοινωνική Πολιτική του Μωυσέως, 4) Οι Προφήται εν τη αρχαία Εβραϊκή πολιτεία, 5) Σύνομος Ιστορία της Ελληνικής Ευαγγελικής Εκκλησίας Θεσσαλονίκης, και ακόμα 14 βιβλία εκδοθέντα από ευαγγελικούς εκδότες. Επίσης το περιοδικό Παιδικά Φύλλα, Α' Τόμος. Επίσης 24 κασέτες με κρυγμάτα και ηχογραφήσεις εκδηλώσεων

Ελληνική Ευαγγελική Εκκλησία Κωνσταντινουπόλεως
(γύρω στα 1960)
Δωρεά Γεωργίου Τασσίγλου

Ο ποιμένας της Ε.Ε.Ε. Κωνσταντινουπόλεως
Ε. Πανούσης και ο Σταύρος Χασκόπουλος, πρεσβύτερος της
εκκλησίας
Δωρεά Γεωργίου Τασσίγλου

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ ΘΕΡΜΑ ΤΟΥΣ ΔΩΡΗΤΕΣ
ΤΟΥ ΑΡΧΕΙΟΥ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ ΘΕΡΜΑ ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ
ΚΑΙ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΝΑ ΣΥΝΕΙΣΦΕΡΟΥΝ
ΣΤΗΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΕΙΟΥ
ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΗ
ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΩΝ ΚΑΙ ΑΡΧΕΙΩΝ.
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΤΕ ΜΕ EMAIL, ΤΗΛΕΦΩΝΟ
Η ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ειδοποιούνται οι αγαπητοί συνδρομητές του “ΑΣΤΕΡΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ”
να εξοφλήσουν τη συνδρομή τους.

***** Νέος αριθμός Λογαριασμού *****

Με κατάθεση στον αριθμό Λογαριασμού Τραπέζης ΠΕΙΡΑΙΩΣ
EUR 5144-043494-503 (Στέλιος Παπαβασιλείου)
IBAN: GR93 0172 1440 0051 4404 3494 503 - SWIFT Τραπέζης (BIC): BIC: PIRBGRAA
ή με ταχυδρομική επιταγή ή στους κατά τόπους αντιπροσώπους.

*Προσοχή!!! Μην αμελήσετε να δώσετε στην τράπεζα το ονοματεπώνυμό σας
ώστε να ενημερωθεί το αρχείο μας.*

Οι συνδρομές για το έτος 2009 παραμένουν οι ίδιες:

Ελλάδα και Κύπρος: 10 €

Οι συνδρομές του εξωτερικού: Χώρες Ευρωπαϊκής Ενώσεως: 26 €,
ΗΠΑ: 30 δολάρια ΗΠΑ, Καναδάς, Αυστραλία: 40 δολάρια Καναδά ή Αυστραλίας
ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ ΘΕΡΜΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΕΣ ΜΑΣ ΝΑ ΑΠΟΣΤΕΙΛΟΥΝ ΤΟ ΣΥΝΤΟΜΟΤΕΡΟ ΤΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΤΟΥΣ

Ύδατος Κίνησις

«Τον χειμάρρον της τρυφής Σου ποτιείς αυτούς»

Ψαλμός λε' 9

Δεν στερούνται οι Χριστιανοί τις απολαύσεις και τις ευλογίες στην παρούσα ζωή. Δεν τους λείπει η χαρά και η ευχαρίστηση. Κάθε άλλο! Οι Χριστιανοί είναι εκείνοι, που απολαμβάνουν και σ' αυτό τον κόσμο την αληθινή χαρά. Έχουν τις ευλογίες και τις απολαύσεις που ικανοποιούν πραγματικά ολόκληρη την προσωπικότητά τους.

Ο θεόπνευστος προφήτης, απολαμβάνοντας κι ο ίδιος τις θεϊκές ατέρες ευλογίες και χαρές, παρομοιάζει το πλήθος τους με τα νερά ενός χειμάρρου. «Τον χειμάρρον της τρυφής σου ποτιείς αυτούς».

Ποια ευεργεσία του Πανάγαθου να πρωτοθυμηθεί κανείς; «Εν αυτό ζώμεν και κινούμεθα και εσμέν» (Πράξ. ιζ' 28), παρατηρεί ο απόστολος Παύλος. Κι αυτός είναι που μας τρέφει, «ο εμπιπλών τροφής τας ψυχάς ημών, ο διδούς πάσι πνοήν και ζωήν και τα πάντα» (Πράξ. ιζ' 25). Αυτός ανατέλλει «τον ήλιον αυτού επί πονηρούς και αγαθούς και βρέχει επί δικαίους και αδικούς» (Ματθ. ε' 45), ώστε η γη να καρποφορεί, και οι άνθρωποι και τα ζώα κι όλη η πλάση να είναι γεμάτη από τις θεϊκές δωρεές κι ευλογίες. Αλλά ενώ οι δωρεές αυτές του Θεού είναι γενικές προς όλους τους ανθρώπους, μόνο ο πιστός Χριστιανός τις χρησιμοποιεί με ευγνωμοσύνη και σύμφωνα με τις θεϊκές εντολές και γίνεται μ' αυτόν τον τρόπο άγιος να του χαρίζει ο Θεός κι άλλες, περισσότερες, όχι απαραίτητα σωματικές κι υλικές, αλλά κυρίως πνευματικές.

Κι ενώ κι όσοι βρίσκονται μακριά από τον Θεό απολαμβάνουν κι εκείνοι τις θεϊκές δωρεές, δεν μένουν όμως ευχαριστημένοι κι ειρηνικοί. Οι υλιστικές τέρψεις κι ηδονές, τις οποίες επιζητούν, αφήνουν ανικανοποίητη την πνευματική κι αθάνατη ψυχή τους. Κι αυτό είναι φυσικό. Γιατί οι απολαύσεις των αισθήσεων και η ικανοποίηση των επιθυμιών, κατά γενική ομολογία, προκαλούν τον κορεσμό και την αηδία, χωρίς να δίνουν αληθινή χαρά. Ενώ η χαρά και η απόλαυση και τα άλλα αγαθά, που προέρχονται από τον Θεό, πάντοτε ικανοποιούν και αναπαύουν την ψυχή, χωρίς να

προκαλούν ποτέ τον κορεσμό και την αηδία.

«Τον χειμάρρον της τρυφής σου, ποτιείς αυτούς».

Ρωτήστε την ψυχή εκείνη, η οποία ξεχύνεται σε θερμή κι εγκάρδια προσευχή στον Θεό. Ανταλλάσσει τη γλυκύτητα της προσευχής με την ευχαρίστηση, που οι άλλοι δοκιμάζουν στις υλιστικές τους επιδιώξεις; Ποτέ. Είναι τόσο βαθιά η ικανοποίηση που απολαμβάνει από την επικοινωνία με τον Θεό, ώστε αισθάνεται την ανάγκη να καταφεύγει συχνά σ' αυτήν. Και καταφεύγει με θερμή πάντοτε ο Χριστιανός στην προσευχή, και βρίσκει εκεί βαθιά πνευματική χαρά κι ικανοποίηση.

Πέστε στον Χριστιανό που θλίβεται και πονά, από το στόμα του οποίου ο στεναγμός την ώρα του πόνου συνοδεύεται με τη δοξολογία στον Θεό· ρωτήστε κι εκείνον, από τα μάτια του οποίου τρέχουν δάκρυα τη στιγμή που με πίστη πλησιάζει τον Εσταυρωμένο κι Αναστημένο Ιησού την ώρα της προσευχής· ρωτήστε τους· ανταλλάσσουν αυτή την κατάσταση με την κατάσταση πλήρους υγείας, αν υποθεθεί ότι σ' αυτή την περίπτωση θα βρεθούν μακριά από τον Χριστό, χωρίς την παρηγορία και την ελπίδα, που χαρίζει Εκείνος: Αναμφίβολα όχι. Επειδή όταν μια ψυχή βρίσκεται σε επικοινωνία με τον Θεό και απολαμβάνει τη χαρά και την ειρήνη και όλες τις δωρεές Του, βρίσκει την πλήρη ικανοποίησή της. Κι όσο περισσότερο επιθυμεί κι απολαμβάνει τις χάρες και τις ευλογίες του Θεού, τόσο δεν επιθυμεί τίποτε άλλο, παρά μόνο να συνδέεται στενότερα με τον Θεό. Οι θεϊκές ευλογίες και χάρες είναι τα γλυκύτερα και πιο αγαπημένα αγαθά για την ψυχή που αποζητά τον αγιασμό. Και οι επαγγελίες και οι υποσχέσεις του Θεού για τα μελλοντικά, τα αιώνια ουράνια αγαθά, ενισχύουν την ελπίδα, τονώνουν τις προσπάθειες και βοηθούν τον Χριστιανό που αγωνίζεται, να μην προσκολλάται στα υλικά, αλλά να ποθεί και να διψά για τα πνευματικά, τα θεία. Και ο Θεός τρέφει με τις δωρεές Του, σαν από χειμάρρο,

ανακουφίζει με τη χάρη Του, εμπνυχώνει με τις ευλογίες Του και πραγματοποιεί μ' αυτόν τον τρόπο τη βεβαίωση του προφήτη: «τον χειμάρρον της τρυφής σου ποτιείς αυτούς».

«Της τρυφής σου». Πόσο σπουδαία πράγματι, η τρυφή και η απόλαυση που πηγάζει και παρέχεται από τον Θεό! Πόσο ευγενείς οι πόθοι και οι επιθυμίες, που έχουν ως κέντρο και αντικείμενο της ικανοποίησής τους Εκείνον, ο οποίος τις φύτεψε στην ανθρώπινη ψυχή, τον Κύριο και Θεό! Τέτοια χαρά κι απόλαυση, που έχει την πηγή της στον Θεό, πώς να μην τον κάνει ευτυχισμένο και μακάριο και στην παρούσα ζωή; Αυτός που έβαλε στις ψυχές μας τη δίψα για τέτοιες απολαύσεις, αυτός χύνει τανάματα της χάρης Του. Αυτός στέλνει τη χαρά και την ειρήνη του Πνεύματος Του, για να αναπαύονται οι ψυχές που αισθάνονται αυτή τη δίψα.

Αλλά η θεία αγαθότητα, εκτός από αυτά που μας δίνει σ' αυτή τη ζωή, μας έχει ετοιμάσει άπειρα αγαθά στη μελλοντική ζωή. Εκεί θα μας χαρίσει δωρεές ασύγκριτα περισσότερες και ανώτερες, τις οποίες ο προφήτης τις είδε όχι πια σαν χειμάρρο, αλλά ως «ποταμών ύδατος ζωής, λαμπρόν ως κρύσταλλον, εκπορευόμενον εκ του θρόνου του Θεού και του αρνίου» (Αποκ. κβ' 1).

Πανάγαθε Κύριε, Εσύ που ως σοργικός Πατέρας μας ποτίζεις σ' αυτόν τον κόσμο από τον χειμάρρο της τρυφής Σου και των δωρεών Σου, Εσύ, αξιώσε μας στην αιώνια ζωή να πίνουμε από τα κρυστάλλινα νερά του ποταμού εκείνου που πηγάζει κάτω από το θρόνο Σου, και να απολαμβάνουμε τη χαρά και τη μακαριότητα της βασιλείας Σου. Εσύ, Κύριε, μετάρτηψε τη θλίψη μας και το στεναγμό μας και τα δάκρυα της παρούσας ζωής σε αιώνια χαρά και αγαλλίαση. Εσύ, δώσε μας την ανέσπερη ευφροσύνη της ουράνιας βασιλείας Σου. Αμήν.

Λόγοι της Χάριτος

Αγρυπνεείτε...

Ματθ. 26:41
Λουκ. 21:34-36

Με πολύχρωμες φωνές τ' αγριολούλουδα
Αντιλαλούν εντός μου τ' όνομά Σου, Κύριε,
τρυπούν βασανιστικά τα τύμπανά μου
ξετινάζοντας στα ύψη τη νωδρή συνείδηση.

Δέντρα καλλίσκιωτα γράφουν βαθειά μου τη μορφή Σου
Βράχος στέριος, ακλόνητος μου διηγείται τη δύναμή Σου.
Σύγχρονα ένας ορμητικός καταρράκτης αγάπης κί έλέους
παρασύρει κοντά Σου το είνα μου.

Από παντού με ζώνεις. Δε βρίσκω χαραμάδα να ξεφύγω.
Η άγρυπνη ματιά Σου με φυλάει μα και στενά μ' ελέγχει.
Ξυπνάς μέσα μου τα λάθη μου, τις παραλήψεις μου
κί αντίμα ζωντανεύουν οι ευλογίες που σκορπάς σε μένα.

Ματθ. 25:31-46
Διαλύομαι. Κραυγάζω: Ήμαρτον
Μετρώ πόσα δεν έκανα εγώ για Σένα:
Δεν τάϊσα το σπουρχιτάκι πούρθε στο παράθυρό μου.
Δεν σκούπισα το δάκρυ απ' τον συνάνθρωπό μου.
Δεν άνοιξα το σπίτι μου στον ξένο.
Δεν πόνεσα τον άρρωστο ή τον φυλακισμένο.
Έκρυψα την πηγή απ' τον διψασμένο,
το ζεστό πανωφόρι μου απ' το γυμνό παιδί.

Ψαλμ. 39:8-11
Δίψασα για Σένα μα τεμπέλιασα
Πελαγωμένος δε σ' εμπιστεύτηκα
Αναζητώντας Σε πάλι αποκοιμήθηκα.
Ένιωσα την κατάντια μου.
Θύμωσα, φώναξα, ξέσπασα.
Άνθρωπος είμαι, Σου έκραξα.
Λυπήσου με, βοήθα με, μη με πληγώνεις.
Συχώρεσε τις αδυναμίες μου, το νυσταγμό μου.

Εφεσ. 2:8
Η ώρα της νύχτας πέρασε
κί αισθάνθηκα στο χάραμα της νέας μέρας
τον ήλιο Σου να με ζεσταίνει.

Α' Πέτρου. 5:8-9
Τυραννήθηκα Θεέ μου, γιατί μου έλειψες
Η πρόνοιά Σου επέτρεψε το σκοτάδι μου
για ν' ανατείλει η ανάγκη μου για το Φως Σου.
Εσύ μου τάδοσες όλα και τα σφάλματα και τη Χάρη
Το είναι μου Σε προσκαλεί κί επιζητεί τη Χάρη.
Προσεύχομαι ασταμάτητα με πίστη
κι ΑΓΡΥΠΝΩ κρατώντας στέρεα Ιησού,
της Αγάπης Σου την προσφορά.
Σ' ευγνωμονώ και Σ' ευχαριστώ.

Α' Πέτρου. 5:8-9
*Εγκρατεύθητε, αγρυπνήσατε· διότι ο αντίδικός σας διάβολος,
ως λέων ωρυόμενος περιέρχεται, ζητών τίνα να καταπίη.
Είς τον οποίον αντιστάθητε μένοντες στερεοί εις την πίστην...*

Λ. Βαλαή

ΕΝΩΠΙΟΣ ΕΝΩΠΙΩ

Σε κουβαλώ παντού μαζί μου
στο ΝΑΙ και τ' ΟΧΙ μου
τη φωτιά και τη στάχτη μου
Ασίγαστε Θεέ των ημερών μου.

Καμιά φορά νομίζω πως σ' έχω ξεχάσει
μα είσαι μέσα μου, αίμα μου κι αναπνοή μου.

Η αγωνία σου με πυρπόλησε
η στέρησή σου με ρήμαξε
ως να φτάσω κοντά σου σε αβύσσους
αιωρήθηκα δισταγμών
οδοιπόρησα
σε γκρεμούς άβατους μίσους.

Από το δρόμο της άρνησης
που τυφλωμένη περιπλανιόμουν
σου φέρνω τα αίματα και τ' αγκάδια μου
μοναδικά, πολύτιμα σημάδια
της αγάπης μου για σένα.